

www.burmeseclassic.com

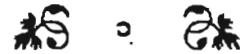
BURMESE
CLASSIC
COM

လမင်းပိုပို

အချစ်နဲ့ သတ်မှတ်ခဲ့တဲ့ ဘဝအဖွဲ့ပါယ်

www.burmeseclassic.com

L နေ

BURMESE CLASSIC .COM

“ဆရာမရှင့် ...

ဆရာမရဲ့ “အိမ်ထောင်ဖက်စစ်စစ် ဟုတ်ရဲ့လား” ဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးများအတွက် အမေးအဖြေကဏ္ဍကို အမြဲတမ်း စောင့်ဖတ်နေကျ ဝရီသတ်တစ်ယောက် ဖြစ်ပါတယ်။ ဆရာမရဲ့ အဖြေလေးတွေဟာ ကျွန်မတို့ မိန်းမသားထုတစ်ရပ်လုံးအတွက် အမြဲတမ်း အားကိုးလက်ကိုင်ပြုနေရတဲ့ အကြံဉာဏ်လေးတွေပါ။ မဂ္ဂဇင်းမှာ တစ်လတစ်ကြိမ် စောင့်ဖတ်ရတာ အားမရနိုင်လို့ အပတ်စဉ်ထုတ်ဂျာနယ်တစ်စောင်စောင်မှာ အစီအစဉ်သစ်တစ်ခုအဖြစ် ထည့်ဖို့ စီစဉ်ပေးပါလို့ တောင်းဆိုပါတယ်။

www.burmeseclassic.com

ဆရာမဆီက အဖြေနဲ့ အကြံဉာဏ်ကို ခပ်မြန်မြန် လေး ပြန်ရချင်တဲ့ ကျွန်မတို့အတွက် ပိုအဆင်ပြေသွားမှာပါ ဆရာမ။ ကျွန်မ တောင်းဆိုမှုကို သေသေချာချာ စဉ်းစား ပေးပါနော် ဆရာမ။

ချစ်ခင်လျက် ...

ခင်မမ(မိတ္ထီလာ)"

တင့်ရှင်းသွင်က ဘောလ်ပင်ကို ကောက်ကိုင်ကာ စာရွက်လွတ်မှာ ခပ်သွက်သွက် ရေးချလိုက်ပါသည်။

"မခင်မမရဲ့တောင်းဆိုမှုကို ခေါင်းထဲထည့်ထားပါတယ်။

အားပေးဖတ်ရှုမှုကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်"

အဖြေစာရွက်နှင့် ခုနကစာရွက်ကို ကလစ်နှင့်တွဲ ညှပ်လိုက်ကာ တင့်ရှင်းသွင်က နောက်ထပ်စာတစ်စောင်ကို စာ အိတ်ထဲမှ ဆွဲထုတ်လိုက်ပါသည်။

"မမတင့်ရှင်း: ...

ညီမကို ကူညီပါဦး မမရယ်။ ညီမရဲ့ချစ်သူဟာ အရာရှိတစ်ယောက်ပါ။ ညီမထက် ဆယ်နှစ်ကြီးပါတယ်။ ညီမကိုလည်း ချစ်တယ်လို့ ထင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူက ညီမအပေါ်အမြဲတမ်း သူ့ရုံးက စာရေးမပေါက်စ တစ် ယောက်ကို ဆက်ဆံသလို သူ့ထက်ညံ့တဲ့လူတစ်ယောက် ကို ဆက်ဆံသလို အမြဲပဲမလေးမစား လူရာမသွင်း: ..."

"မမ"

နောက်ဘက်က ခေါ်သံကြောင့် တင့်ရှင်းက လှည့်

ကြည့်လိုက်ရင်း: ...

"ဘာလဲ အစော"

"ဖုန်းလာပါတယ် မမ"

"ဘယ်သူတဲ့လဲ"

"ဆက်နေကျ မသီရိခက် ဆိုတဲ့ အစ်မကြီးပါ။ မမဟဲန်းဒ် ဖုန်း ခေါ်မရလို့တဲ့။ အစော ဘာပြောလိုက်ရမလဲ"

တင့်ရှင်းက သက်ပြင်းတစ်ချက် ရှိုက်လိုက်ရင်း: ...

"မပြောနဲ့ ... မပြောနဲ့။ ငါ လာပြောလိုက်မယ်"

တင့်ရှင်းသွင်သည် ဘောလ်ပင်ကိုချက်ကာ တယ်လီ ဖုန်းရှိရာ အပြင်ဘက် ဧည့်ခန်းဆီ ထွက်လာပါသည်။ စာရေးနေ ချိန်၊ အလုပ်လုပ်နေချိန်မို့ ဟဲန်းဒ်ဖုန်းကို အသံဆိုင်းလဲ့င့် လုပ်ထားမိတာဖြစ်သည်။ စာရေးနေတုန်း စာတွေပြန်နေတုန်း တစ်ဆက်တည်းပြီးအောင် လုပ်ချင်ပေမယ့် ဒီသီရိခက် ဆိုတာက တော့ ကိုယ့်ရဲ့ပရိသတ်အဖြစ်မှသည် ကိုယ်နဲ့ တစ်ဆင့်တက်ရင်း နီးသူ ဖြစ်လာခဲ့ပြီးပြီ။

အဲသလို ခင်မင်ရင်းနှီးသွားရတဲ့ ညီမငယ်တွေ၊ အစ်မကြီးတွေ၊ အမျိုးသမီးမိတ်ဆွေတွေ သူ့မှာ အများကြီးပါ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ "တင့်ရှင်းသွင်" ဆိုတဲ့ စာရေးဆရာသည်

www.burmeseclassic.com

အမျိုးသမီးပရိသတ်ထုရဲ့ အသည်းခွဲ Best seller စာရေးဆရာမ တစ်ယောက် ဖြစ်လို့ပင်။

ဒီ သီရိခက် ဆိုသည့် မိန်းကလေးက အသက် အစိတ်ကျော်ပြီဖြစ်သည့် ကင်္ဂါကဂျောင်မလေး တစ်ယောက်တည်း။

“ဟယ်လို”

“မမ”

“အင်း ... ပြော သီရိ”

“မမရယ် ... မမကို တိုင်ပင်ရဦးမယ်၊ ကိုဆိုးပေပေါ့၊ ဟိုး တစ်နေ့က သီရိ သူ့အိမ်ကိုသွားတော့ သူက မရှိဘူး၊ ဘာ သွားလုပ်နေတယ် ထင်လဲ မမ”

“အင်း ... မသိဘူးလေ”

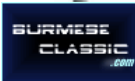
“ဘောလုံးကွင်းမှာ ဘောလုံးသွားကန်နေတယ် မမရယ်”
တင့်ရှင်းက ပြုံးစိစိ ရယ်ချင်သွားရကာ ...

“အင်း ... အဲဒီတော့ ! ”

“ကျွတ် ... မမကလည်း၊ အဲဒီတော့ ဆိုတော့ သီရိက ဘာ ပြောရမှာလဲ”

“မသိဘူးလေ၊ သီရိ ဘာကို မကျေနပ်တာလဲ မမက မသိ ရသေးလို့ပါ”

“အဲဒါကိုပဲလေ၊ ဘောလုံးသွားကန်တာကိုလေ၊ ဘောလုံး သမားလည်းမဟုတ် ဘာမဟုတ် မမရယ်၊ ကလေးတွေနဲ့

ရောနှောပြီး ဘောလုံးသွားကန်စရာလား၊ သူ့အသက်က ဖြင့် သုံးဆယ်ပြည့်ဖို့ တစ်နှစ်ပဲ လိုတော့တာ မမရဲ့။

“ဘာလဲ ... သူက ဆယ်နှစ်နှစ် ဆယ်သုံးနှစ်လေးတွေနဲ့ ကန်နေလို့လား”

“အို ... မမကလည်း၊ ဒါလေးတွေနဲ့တော့ သူ ဘယ်လို လုပ် အုပ်စုဖွဲ့မလဲ၊ ကျန်တဲ့ယောက်ျားလေးတွေက နှစ်ဆယ် ကျော် အစိတ်တွေ”

“ဪ ... သီရိရယ်၊ သူလည်း သုံးဆယ်မှ မပြည့်သေး တာ၊ နှစ်ဆယ်ကျော်ပေါ့”

“အို ... မကြိုက်ပါဘူး မမကလည်း၊ ဘောလုံးကန်စရာလား”

“ဟင် ... ဘောလုံးကန်တာ ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ကျန်းမာရေး အတွက် အားကစားနည်း တစ်မျိုးတောင် ဖြစ်သေးတယ် မဟုတ်လား”

“ဟာ ... မမကလည်း၊ ဘောလုံးကန်တော့ ဘောင်းဘီ ပေါင်တိုလေး ဝတ်ရတာ၊ သူ့အရပ်ကြီးနဲ့ ဘောင်းဘီပေါင် တိုနဲ့၊ အပေါ်က တီရှပ်အရွဲအဟောင်းကြီးနဲ့ ကြေးတွေ ရွဲတွေပေလို့ ဖြစ်နေတဲ့ ရုပ်ကြီးကို တွေ့ရတာ မုန်းလိုက် တာ အရမ်းပဲ၊ ရှက်စရာကြီး၊ သီရိက သူ့ကို အဲသလို ပစ်စလက်ခတ်နေတတ်တဲ့သူ မဖြစ်စေချင်ပါဘူး၊ သီရိရဲ့ သတို့သားလောင်းကို စတိုင်လ်ပဲနဲ့နဲ့ ရှုပ်လက်ရှည်လေးနဲ့

www.burmeseclassic.com

နက်ကံတိုင်စည်းပြီး ရှူးနဲ့ ကြောမောသပ်ရပ်နေတာမျိုး လိုချင်တာ”

တင့်ရှင်းသွင်က အပြုံးနှင့် သက်ပြင်းလေးတစ်ချက် မှုတ်ထုတ်လိုက်ရပါသည်။ ဒီကလေးမဟာ ရတာမလို လိုတာမရ သူ့ဟာနှင့်သူ ပဋိပက္ခတွေ ဖြစ်နေတာ။ ဒီလူတစ်ယောက်ကို သူ့ မှာ ဘယ်သောအခါမှ စိတ်တိုင်းမကျနိုင်ပါ။

“မမ”

“ဟင်”

“ပြောဦးလေ”

“ဘာပြောရမလဲ၊ မမ နားထောင်နေတယ်လေ”

“အကြံပေးဦးလေ၊ မမကလည်း”

“အကြံပေးရမယ် ဆိုရင်တော့ သီရိကိုပဲ မမက ပြန်မေး ရမှာ”

“မေ”

“သီရိ သူ့ကို စ၊သိကတည်းက သူ့ဟာ ရှူးနဲ့စတိုင်လိပ်နဲ့ နဲ့ ရှပ်လက်ရှည်နဲ့ လည်စည်းနဲ့ ပုံစံမျိုးနဲ့ စသိခံတာလား”

“ဟင်အင်း”

“ဘယ်လို တွေ့ခဲ့လဲ”

“မပြောချင်ပါဘူး မမရယ်၊ အလုပ်ချိန်ဆိုရင် မည်းတူး ပေကျနေတဲ့ မက္ကွင်းနစ်ဝတ်စုံကြီးနဲ့ပေါ့၊ အလုပ်ချိန်ပြင်ပ

ဆိုရင်တော့ ချည်ပုဆိုးလေး ရှပ်လက်တိုလေး တော်ရိ လေ့ကျင့်နဲ့ဖြစ်ဖြစ် ဂျင်းကောင်းဘီစုတ်နဲ့ ဟီရှပ်မည်းမည်းနဲ့ ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့”

“အဲဒါ အဖြေပဲလေ ညီမလေး၊ ညီမလေးက ကြိုက်ပြီးမှ သူက ပုံပြောင်းလိုက်တာမှ မဟုတ်တာ၊ ဒီပုံကိုပဲ သီရိ သွားကြိုက်ခဲ့တာလေ”

“အာ ... ဒါပေမဲ့ မမကလည်း သီရိက သီရိနဲ့ကြိုက်ပြီး ရင် လိုချင်တဲ့ပုံ ပြောင်းပစ်မလို့ပေါ့”

“ဒီမှာ သီရိ၊ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ဘယ်မိန်းမတစ် ယောက်ကမှ ပုံပြောင်းမပစ်နိုင်ပါဘူးဆိုတာ မှတ်ထားလိုက် စမ်းပါ ညီမရယ်၊ ငါနဲ့ရရင်တော့ ကလေးကဇျာကနေ အဆင့်အတန်း မြင့်သွားကောင်းရဲ့၊ ငါနဲ့ရရင်တော့ အရက် ပြတ်ကောင်းရဲ့၊ ဆေးလိပ်ပြတ်ကောင်းရဲ့၊ ကွမ်းဖြတ်ကောင်း ရဲ့၊ ငါနဲ့ရရင်တော့ မိန်းမ မရူပ်တော့ဘဲ ခြေငြိမ်ကောင်း ရဲ့ဆိုတဲ့ အတွေးမျိုးဟာ မိုက်မဲတဲ့ မိန်းမတွေရဲ့အတွေးပဲ ...

ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ချစ်တော့မယ် ယူတော့ မယ်ကြိုရင် လက်ရှိ သူ့ပုံစံ သူ့အခြေအနေကို ငါလက်ခံ နိုင်သလား ဆိုတာကို အဓိက အရေးတကြီး စဉ်းစားပါ၊ ငါကတော့ ဒါရွေးကို မကြိုက်ပေမယ့် ငါနဲ့ယူရင်တော့ ဟိုလိုလေး ပြုပြင်ပြောင်းလဲပစ်လိုက်မယ်၊ အဲဒါဆို အဆင်

www.burmeseclassic.com

ပြေသားပဲဆိုတဲ့ မျှော်လင့်ချက်ကို ဘယ်တော့မှ မထားပါနဲ့။ အဲဒီအထင်ဟာ ကိုးဆယ်ရာခိုင်နှုန်း လွဲတတ်ပါတယ်။ သူ့ကို သူ့ပုံစံပကတိအတိုင်း ချစ်နိုင်မှ ရှေ့ဆက်ဖို့စဉ်းစားပါ”

“သိရီ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ရဲ့ ယောက်ျားကတော့ သူနဲ့လည်းရပြီးရော ကွမ်းမစားတော့ဘဲ ကွမ်းဖြတ်လိုက်တယ် မမရဲ့”

“ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် မမရဲ့”

“သူက ဘာအလုပ် လုပ်လဲ”

“အရင်ကတော့ ကုမ္ပဏီတစ်ခုမှာ သာမန်ဝန်ထမ်းအနိမ့်ပါပဲ။ နောက် သူက French တွေ ဘာတွေတက်ပြီး Tourist Guide လက်မှတ် ယူလိုက်ပြီးတော့ ခုတော့ Guide လုပ်နေတာ”

“ဘယ်နိုင်ငံခြားသားမှ အထူးသဖြင့် West က အဖြူတွေပေါ့။ သူတို့နဲ့ လိုက်ပါမယ့် Guide ကို ကွမ်းတွေ ဝါးထားတဲ့ သွားနီနီမည်းမည်းကြီးနဲ့ ကွမ်းသွေးတပျစ်ပျစ် ထွေးနေတာ လက်ခံမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီလူဟာ ဒီအလုပ်ကို ရွေးချယ်မိပြီးမှတော့ သူ့ဟာသူ ကွမ်းမဖြတ်ရင် ဘယ်လိုမှ လုပ်ကိုင်စားလို့ရမှာ မဟုတ်ဘူးလေ။ ကွမ်းကို သူ ဖြတ်ကိုဖြတ်မှ ဖြစ်မှာလေ”

“ဒီတော့ ... မမ ဆိုလိုတာက”

“သူ့မိန်းမက ဆုံးမပုံပြင်လို့ သူ ကွမ်းဖြတ်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ သိရီရယ်။ မိန်းမစကား နားထောင်ရုံသက်သက်နဲ့ ကွမ်းကိုဖြတ်ပစ်တယ်လို့ မမ လုံးဝမယုံပါဘူး။ သူ့ရဲ့ Career သူ့အသက်မွေးဝမ်းကြောင်း အလုပ်အတွက် လိုအပ်လို့ မဖြတ်မဖြစ် ဖြတ်လိုက်တာလို့ပဲ မမ ထင်တယ်”

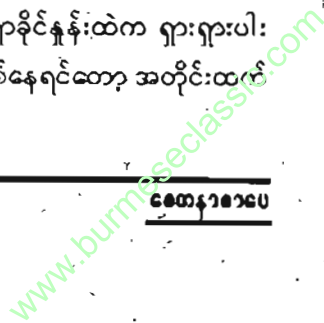
“သူငယ်ချင်းကတော့ သူ ပြုပြင်လိုက်နိုင်တာလို့ ဂုဏ်ယူနေတာ မမရဲ့”

“ဒီတော့ ကောင်းတာပေါ့။ သူ ဒီလိုထင်နေတော့ သူစိတ်ချမ်းသာရတာပေါ့”

“မမက သိရီကိုတော့ အဲလို စိတ်မချမ်းသာခိုင်းပဲနဲ့”

“ဟိုကိစ္စက တကယ်ပြောင်းလဲသွားပြီးတဲ့ ကိစ္စလေ။ ဒါကြောင့် သူ စိတ်ချမ်းသာသလို သူထင်တာ ဘာမှအရေးမကြီးဘူး။ သိရီက မဖြစ်သေးတာကို ကြိုတင်မျှော်လင့်ယုံကြည်နေတာလေ။ ဒါမျိုးကျတော့ ဖြစ်မလာခဲ့ရင် ပိုပြီး စိတ်ဆင်းရဲရ အထိနာရမှာမို့လို့ မမက ပြောနေတာပါ ...

သိရီ ချစ်သူက မမ ခုနပြောတဲ့ ရာခိုင်နှုန်း ၉၀ ဘဲက မဟုတ်ဘဲ ကျန်တဲ့ ဆယ်ရာခိုင်နှုန်းထဲက ရှားရှားပါးပါး မိန်းမစကား နားခံတဲ့သူ ဖြစ်နေရင်တော့ အတိုင်းထက် အလွန်ပေါ့ ညီမရယ်”

“အခု အဲလိုမဖြစ်လို့ပေါ့ မမရဲ့”

“.....”

“သီရိက သူ့ကို ဘောလုံးမကန်နဲ့လို့ ပြောတယ်၊ သူ့ သူငယ်ချင်းတွေကလည်း အမြဲဆွဲခေါ်တာပဲ၊ သူကလည်း ကန်တာပဲ”

“သီရိက အပြစ်မဟုတ်တဲ့ အမှားမဟုတ်တဲ့ ပတ်ဝန်းကျင် အသိုင်းအဝိုင်းထဲ ဘာမှနာမည်ပျက်စရာလဲ မရှိတဲ့ သာမန် ကိစ္စလေးတစ်ခုကို ဘာကြောင့် သွားပြီးပညတ်နေရတာလဲ ညီမရယ်”

သီရိ အသံတိတ်သွားပါသည်။ ဘာပြန်ဖြေရမှန်း မသိဘဲ စဉ်းစားနေပုံရပါသည်။ လောကကြီးမှာ ကိုယ့်စကားသာ အောင်လိုတဲ့ ချဉ်ချင်းမျိုးဟာလည်း ကျားမ၊မရွေး ဖြစ်တတ်တဲ့ စိတ္တဇတစ်မျိုးပဲလား မသိပါ။

“ကိုယ့်အတွက်လည်း အရေးပါ၊ သူ့အတွက်လည်းအရေး ပါ၊ ဘဝအတွက်လည်း အရေးပါတာမျိုးကို နိုင်နိုင်မာမာ တောင်းဆိုဖို့ အခွင့်အရေး ချန်ထားပါလား သီရိ၊ ဘယ် သူ့အတွက်မှ ဘာအရေးမှမပါတဲ့ မဖြစ်စလောက် ကိစ္စ အတွက် ဘာဖြစ်လို့ စကားအဖတ်တင်ခံ တောင်းဆိုနေ မှာလဲ ညီမရယ်”

“ဒါပေမဲ့ သီရိမှ သူ့လုပ်နေတဲ့ ပုံစံတွေကို မကြိုက်တာ၊ ပုဆိုးကိုမ၊ပြီး လမ်းလျှောက်တာလည်း မကြိုက်ဘူး၊ အကျယ် ကြီး အားရပါးရ ရယ်ရင်လည်း မကြိုက်ဘူး၊ ဆွေမျိုးတွေ နဲ့လည်း ချစ်လွန်း ခင်လွန်း လုံးလွန်းတယ်၊ ပြီးတော့ ...”

“သီရိ ဟိုအရင်က မမကို တစ်ခါပြောဖူးတာကတော့ သီရိ သူ့ကို သွားစချစ်ခဲ့တာဆို”

“အင်းလေ”

“ဒီလောက်တောင် မကြိုက်နိုင်တဲ့ လူတစ်ယောက်ကို ဘာဖြစ်လို့ ကိုယ်ကများတောင် သွားစခဲ့တာလဲ”

“အဲဒီတုန်းကတော့ သူ ပျော်ပျော်နေတတ်တာက ချစ်စရာ လို့ပဲ မမရဲ့၊ ဘယ်သူနဲ့မဆို သူကတည့်ပြီး ခင်မင်ပျော်ရွှင် ရယ်မော်နေတာပဲ၊ ဟန်လည်းမဆောင်တတ်ဘူး”

“ဒါကိုပဲ ချစ်ခဲ့ပြီးမှများ ညီမရယ်”

“ဒါတွေက သီရိ တစ်ယောက်တည်းဖို့မှ မဟုတ်ဘဲ”

“သူနဲ့သီရိ ရှိနေတဲ့ ကမ္ဘာကြီးပေါ်မှာ ဒီလူနှစ်ယောက်တည်း မှီလို့လား သီရိ”

“ဟာ ... မမကလည်း၊ ကဲ ... သီရိ ဘာဆက်လုပ်ရမယ် ဆိုတာပဲ ပြောပါ မမရယ်”

“ဒါက သီရိအပေါ်မှာပဲ မှတည့်တယ်လေ၊ သီရိတစ်သက်လုံး စိတ်ချမ်းသာမယ် ထင်တာကို သီရိ ရွေးချယ်ရမှာပေါ့!”

“သိရိက သူ့ရဲ့ပုံစံကို တစ်သက်လုံးကြီး လက်ခံသွားရ တော့မှာ တွေးလိုက်တိုင်း လုံးဝစိတ်မချမ်းသာဘူး”

“သိရိစိတ်နဲ့ သိရိအဖြေက ထွက်နေတာပဲ”

“သူနဲ့ လက်ထပ်လို့ မဖြစ်ဘူးပေါ့နော် မမ”

“မဖြစ်ဘူးလို့ တွေးနေမိရင် ဇွတ်တိုးပြီး လက်မထပ်ပါနဲ့ သိရိ”

* ❀ *

”

အက်ဖ်အမ်ဖ်အိုင်ထဲက ဖေဖေအိမ်နှင့် ခြံလေးဟာ အမြဲပဲ တိတ်ဆိတ်အေးမြပြီး ချမ်းမြေ့နေတတ်ပါသည်။ တင့်ရှင်း က ခြံဝင်းလေးရှေ့ လမ်းမပေါ်မှာပဲ သူမရဲ့ဇောက်စိတ်ဝက်ဂွန် ပုံဟောင်းကား ဝါဝါလေးကို စက်သတ်ရပ်လိုက်ပြီး ခြံတံခါးတွန်း ဝင်ကာ ...

“ဖေဖေ”

“ဝင်ခဲ့ သမီး၊ ဘေးဘက်ကိုလာခဲ့”

ဖေဖေခြံက ခြောက်ဆယ် ရှစ်ဆယ် အကျယ်မို့ ဘေးဘက်မှာ မြေကွက်ပိုလေးရှိကာ ဖေဖေက မြက်ခင်းလှလှလေး တစ်ကွက် မွေးထားပါသည်။ ထိုမြက်ခင်းအစပ်က အသားကင် တဲ့ မီးဖိုခင်းကလေးထံမှ အငွေ့တထောင်းထောင်း နှင့် အသားညှော် နဲ့ ထွက်နေသည်။

“ဖေဖေ ဘာတွေအများကြီး လုပ်နေတာလဲ၊ ဘယ်နေ့ယောက်
စားမှာမို့လဲ၊ လူက လေးယောက်တည်းလေ”

“လေးယောက်ဆိုတာ အများကြီးပဲ၊ တကယ်စားကြရင်
ကုန်တာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ခုတော့ ကုန်ပါ့မလားပဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဖေဖေ”

“မြတ်သစ်လွင်က ခုန ဖုန်းဆက်တယ်၊ သူ အချိန်မီမ
ရောက်တော့ဘူးတဲ့၊ စားနှင့်ကြပါတဲ့၊ သူ့ကိစ္စကနေ အပြန်
ဝင်တော့ ဝင်လာမယ်၊ ဒါပေမဲ့ မစားဖြစ်ဖို့ များတယ်တဲ့”

တင့်ရှင်းရဲ့မျက်နှာလေး ဖျတ်ခနဲ မှိုင်းဆုံမည်းညို
ပျက်သွားရပြီးမှ ချက်ချင်းပဲ ကိုယ့်စိတ်ကိုယ် ပြုပြင်ကာ သက်
ပြင်းတစ်ထွေး မှုတ်ထုတ်လျက် အာရုံရှင်းပစ်လိုက်ပါသည်။

“ဖေဖေနဲ့ အန်တီ ချက်ပြုတ်ရ ကွင်ရ ပြုရတာ အားနာ
လိုက်တာ”

အိမ်ရဲ့နှီးဖိုခန်းသားတံခါးမှ ထွက်လာသော အန်တီ
ကိုပါ တစ်ဆက်တည်း လှမ်းပြောလိုက်ပါသည်။ အန်တီက
ပလတ်စတစ်ခုံတွေ သယ်လာတာမို့ တင့်ရှင်းက သွားကူသယ်
လိုက်ပါသည်။

“ဘာအားနာစရာရှိလဲ သမီးကလည်း”

“ကိုမြတ်သစ်လွင်ကို ခေါ်လာမယ်ဆိုလို့ ဒီလိုအလုပ်တွေ
ပိုရတာ မဟုတ်လား၊ သမီးချည်းပဲလာရင် ဒီလောက်လုပ်
နေစရာမှ မလိုတာ၊ ရှိတာ ဝင်စားရုံပဲဟာ အန်တီရယ်”

“အဲလို ရှိတာပဲ ကြိုသလို စားစားသွားရတာများတော့
ခုလို တကူးတက အသားကင်လေး ကျွေးဖြစ်တာကို ဝမ်း
သာရတာ၊ မြတ်သစ်လွင် မလာလည်း ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ၊
သမီးရော အန်တီတို့ရော စားကြရတာပေါ့၊ ပိုမှာမပူနဲ့၊
ခုနက မြတ်သစ်လွင် ဖုန်းဆက်ကတည်းက သမီးဖေဖေက
ဟိုဘက်ခြံက သူ့ချက်စံထိုးဖက်ဘော်ဒါ ဦးမောင်မောင်
ခင်ကို အသားကင် ပို့ပေးရမယ်ဆိုပြီး အကြံရပြီးပြီ၊ ခဏ
နေရင် အဲဒီကို အရင်ပို့လိုက်မယ်”

တင့်ရှင်းသည် ဘယ်လိုပဲ ဖြေသိမ့်သည့်တိုင် ...

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် စောစော ကြိုတင်အကြောင်းကြားဖို့တော့
သင့်တာမဟုတ်လား အန်တီ၊ ပြီးတော့ ဒါ သမီးမိဘအိမ်
လေ”

ဖေဖေက ခေါင်းယမ်း မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ ...

“ဒါတွေ အရေးမကြီးပါဘူး သမီးရယ်၊ သူလည်း ကိစ္စရှိ
လို့ပေါ့”

“ဒါပေမဲ့ သူ့ကိစ္စတိုင်းက အမြဲပဲ သမီးကိစ္စတွေတိုင်းထက်
ပိုအရေးကြီးနေတာချည်းပဲ”

“ဒီလိုစိတ်ပျက်မှုမျိုး သူများတွေပဲ ဖြစ်ပါစေ သမီးရဲ့”

“သမီးက ဘာဖြစ်လို့လဲ”

www.burmeseclassic.com

“သမီးက တင်ရှင်းသွင်လေ၊ အိမ်ထောင်ဖက်စစ်စစ် ဟုတ်ရဲ့လားဆိုတဲ့ ကဏ္ဍမှာ အမေးအဖြေ လုပ်ပေးနေတဲ့ စာရေးဆရာမ၊ အချစ်ဝတ္ထုတွေရေးပြီး အောင်မြင်နေတဲ့ ဘက်စံဆဲလား စာရေးဆရာမ၊ အချစ်ရေး အိမ်ထောင်ရေးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ညီမျှတဲ့အမြင်နဲ့ နားလည်မှုရှိတဲ့သူလို့ အများက လက်ခံထားရတဲ့သူလေ”

“အဲဒီနေရာကလည်း တကယ်တော့ အများက ‘ဝိုင်း’ တွန်းပို့ချီးမြှောက်ရင်း ဘုမသိ ဘမသိ ရောက်သွားရတာပါ ဖေဖေရယ်”

“အများက လက်ခံတွန်းပို့တာကိုက သမီးရဲ့အမြင်တွေ၊ သမီးရဲ့အကြံပေးချက်တွေ၊ သမီးရဲ့အိုက်ဒီယာတွေကို သဘောကျ နှစ်သက်ကြလို့ပဲလေ၊ သမီးမှာ အိမ်ထောင်မရှိသေးဘဲနဲ့တောင် သမီးကို လက်ခံနှစ်သက်ကြတယ်၊ အထင်ကြီးကြတယ်၊ အိမ်ထောင်ရှင်မကြီး ဖြစ်လာရင် သမီးက ဒီထက်ရင့်ကျက်ပြီး ဒီထက်နားလည်မှုပိုလာနိုင်ရမယ်၊ ဒီထက် ညှိနှိုင်းတဲ့အမြင်ရှိဖို့ လိုတယ်”

“သမီးက အဲသလိုပဲ ကြိုးစားနေပါတယ် ဖေဖေ”

သူ့ကို စာဖတ်ပရိသတ်က အချစ်မေတ္တာဖွဲ့ အိမ်ထောင်ရေးဝတ္ထုတွေနှင့် လက်ခံအားပေးလာကြချိန်မှာ “..... မဂ္ဂဇင်း”က ဒီကဏ္ဍလေးမှာ ပင်တိုင်ဆောင်းပါးရှင်အဖြစ် မေး

ခွန်းလေးတွေ ဖြေပေးဖို့ တောင်းဆိုတိုက်တွန်းလာတဲ့အတွက် “အိမ်ထောင်ဖက် စစ်စစ်ဟုတ်ရဲ့လား” ဆိုတဲ့ ကဏ္ဍလေး တာဝန်ယူဖြစ်ခဲ့ပြီး အမျိုးသမီးထုက ပိုမိုလက်ခံ အားကိုးလာတော့တာ ဖြစ်သည်။

“ခုဆို သမီးကို နောက်တစ်မျိုးတောင် ကမ်းလှမ်းတဲ့သူ ရှိလာတယ်”

“ဘာများလဲ ဖေဖေ”

“သမီးအန်တီရဲ့ တူတစ်ယောက်က သူ့ပါတနာအချို့နဲ့ ပူးပေါင်းပြီး အခုရှိတဲ့ City FM လိုမျိုး ‘..... FM’ ဆိုပြီး ရေဒီယိုချယ်နယ်လ်တစ်ခု လုပ်နေကြတယ် သမီးရဲ့၊ စ၊နေတာ လေးငါးလရှိပြီ၊ အစီအစဉ်လေးတွေ စဉ်းစားတီထွင်ကြရင်းနဲ့ သူတို့က ဖုန်းဖြေတဲ့အစီအစဉ်လေးပေါ့၊ ပရိသတ်ရယ်၊ ဆယ်လဘရစ်တီးစ် တစ်ယောက်ယောက်ရယ် Live ဖုန်းပြောကြမယ်၊ အဲလိုပြောတဲ့အခါ အခု ဘာတွေအသစ် လုပ်နေလဲ၊ ဘာအစီအစဉ်တွေရှိလဲ ဆိုတာမျိုးမဟုတ်ဘဲ အမေးအဖြေကဏ္ဍလေးပဲပေါ့၊ အချစ်ရေး အိမ်ထောင်ရေးနဲ့ပတ်သက်တဲ့ Live ဖုန်း အမေးအဖြေကဏ္ဍလေး လုပ်ချင်တယ်၊ နိုင်ငံခြားတွေမှာတော့ ဒါမျိုးတွေ ရှိတယ်လေ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“တစ်ရက်ကို သုံးယောက် လေးယောက်လောက်ပဲပေါ့၊ တစ်ပတ်ကို နှစ်ကြိမ်လောက်ဖြစ်ဖြစ် ဒီကဏ္ဍလေး လွှင့်မယ်ပေါ့ကွာ၊ အဲဒါ သမီးမှာ အမျိုးသမီးပရိသတ် နိုင်မာတယ် ဒီအမေးအဖြေမျိုး ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် လုပ်နိုင်တဲ့ အရည်အချင်း ရှိတယ်ဆိုတာ သိတာနဲ့ ...”

“အာ ... ဖေဖေ၊ မဖြစ်ဘူးထင်တယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“သမီးက စာသာရေးတတ်တာ၊ ဒါမျိုးက တခံနဲ့ပွဲတိုဉာဏ်လည်း ရှင်မှာ၊ ပါးစပ်ကလည်း စကားကို ချောချောမောမော ပြောပြောပြောပြော လျှပ်တစ်ပြက် ပြောတတ်မှာ၊ အဲဒီ တဲလဲနဲ့ထံမျိုး သမီးမှာ မရှိနိုင်ဘူး ထင်တယ်”

“သမီးပြောတော့ သမီးရဲ့ပရိသတ် တချို့ဟာ နောင်ကျတော့ ခင်သွားပြီး စာအုပ်ထဲက မဟုတ်ဘဲ အပြင်မှာလည်း ဖုန်းဆက်ပြီး အကြံဉာဏ်တောင်းကြ ပြုကြ၊ တိုင်ပင်ကြ လုပ်လေ့ရှိကြတယ်ဆို”

“ဒါတော့ ဟုတ်ပေမယ့် ...”

“သူတို့ကိုလည်း သမီး လျှပ်တစ်ပြက်အတွင်းမှာပဲ စကားပြန်ပြောနေရတာပဲ၊ စဉ်းစားနေချိန်မှ မရတာ၊ အဲသလိုပေါ့ပေါ့ပါးပါး အပြင်မှာ ဖုန်းပြောသလိုပဲ သဘောထားလိုက်ရုံပဲပေါ့၊ သမီးရဲ့၊ သိပ်လေးလေးပင်ပင် မဟုတ်ဘူး၊ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး အစီအစဉ်လေးပါပဲ”

“သမီး စဉ်းစားပါစဉ်း၊ သူတို့ကတော့ ဒီအစီအစဉ်လေး တစ်ခုကို ထည့်ကိုထည့်မှာပေါ့လေ၊ သမီး လက်မခံနိုင်ဘူးဆိုရင်တော့ နောက်ထပ် တခြားလူတစ်ယောက် ထပ်စဉ်းစားပြီး ကမ်းလှမ်းကြရမှာပေါ့၊ သမီးကတော့ အလားတူအတွေ့အကြုံရော၊ ပရိသတ်ရော ရှိတယ်ဆိုပြီး မေးကြည့်တာ၊ သမီးစိတ်ဝင်စားရင်တော့ သူတို့လာတွေ့ကြပါလိမ့်မယ် သမီးရဲ့”

“သမီး နည်းနည်းစဉ်းစားကြည့်လိုက်မယ် အန်တီ၊ တခြားမဟုတ်ပါဘူး၊ ကိုယ် မလုပ်ဘူးတဲ့ အတွေ့အကြုံတစ်ခုဖြစ်တော့ ကိုယ်လုပ်လိုက်တဲ့ Result ရလဒ်က ကောင်းနိုင်ပါ့မလားလို့ပါ”

တင့်ရှင်းက ဖေဖေကင်ပြီး ချပေးထားတဲ့ ဝက်သားပြားကင်တစ်တံကို လှမ်းယူစားရင်း ခေါင်းထဲမှာ ဒီအလုပ်ကိစ္စထက် မြတ်သစ်လွင်ကို ပိုပြီးစိတ်ရောက်နေသည်။ တနဲ့နဲ့လည်း ဖြစ်နေမိပါသည်။

တကယ်ဆို ဒီနေ့ဟာ သူတို့လက်ထပ်ဖို့ စနစ်စဉ်ကြာပါပြီဆိုတာ ဖေဖေတို့ကို အသိပေးဖို့အတွက် ဖေဖေတို့အိမ်လာဖို့ စီစဉ်တာပင်။ ဒါကို ဖေဖေတို့က အသားကင်ကျွေးမည်လို့ ပြန်ပြီး ဖိတ်မန္တ ကပြတာ။ စေ့စပ်ဖွဲ့ ပြီးကတည်းက ဖေဖေတို့နှင့် မြတ်သစ်လွင် တစ်ကြိမ်မှ ထပ်မံဆုံဖြစ်ကြသေးပါ။ ခုမှ

ပထမအကြိမ်။ သူ့ကိစ္စက မဖျက်နိုင်အောင် ဘယ်လောက်အရေးကြီးတာမို့လို့လဲ။

ဖေဖေနဲ့မေမေဟာ တင့်ရှင်း ခပ်ငယ်ငယ်ကတည်းက လမ်းခွဲခဲ့ကြပါသည်။ ဘယ်သူမှ ဘာမှ ဖောက်ဖျက်လွန်ကျူးတဲ့ အပြစ်မရှိပဲ စိတ်သဘောချင်း မတိုက်ဆိုင် နားလည်မှု ဆက်မထားနိုင်တော့ကာ လမ်းခွဲလိုက်ကြတာပင်။ တင့်ရှင်းက သမီးပီပီ မေမေနှင့်အတူ နေခဲ့ရပြီး ဖေဖေက သတ်သတ်နေသည်။

မေမေနှင့် လမ်းခွဲအပြီး ငါးနှစ်လောက်အကြာမှာ ဖေဖေနှင့် အန်တီဒေါ်ဖြူဖြူ လက်ထပ်ခဲ့ကြပါသည်။ တင့်ရှင်း ဆယ့်သုံးနှစ်လောက်က။ အခု တင့်ရှင်း အသက်နှစ်ဆယ့်ရှစ်နှစ်ဆိုတော့ ဖေဖေနှင့် အန်တီဖြူရဲ့ အိမ်ထောင်သက်က ဆယ့်ငါးနှစ်ရှိပြီ။ မေမေနှင့် အိမ်ထောင်သက် ရှစ်နှစ်နှင့်ယှဉ်လျှင် နှစ်ဆနီးပါး ကွာနေပြီ။

ခုတော့ မေမေ ကွယ်လွန်တာ သုံးနှစ်ကျော်ခဲ့ပါပြီ။

တင့်ရှင်းက ကိုယ့်ရဲ့အိမ်ထောင်ရေးကို ငြိမ်းချမ်းသာယာလိုပါသည်။ ပြိုကွဲခွဲခွာရတာမျိုး မဖြစ်လိုပါ။ ဒါကြောင့်လည်း တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေးမှာ ငြိမ်းချမ်းခြင်းကို ရှေ့ရှုတဲ့ အမြင်မျိုး အမြဲထားခဲ့သည်။ သူငယ်ချင်းမိတ်ဆွေကိုလည်းကောင်း၊ ချစ်သူကိုလည်းကောင်း ကောင်းသောအမြင်လေးနှင့် ကြည့်နိုင်ဖို့ မြင်နိုင်ဖို့ အမြဲကြိုးစားပါသည်။

ကိုယ်က သိပ်ညှိနှိုင်းတဲ့ အမြင်မျိုး ထားပြန်တော့ တစ်ဖက်ကများ ရှေ့တစ်လှမ်း ဇွတ်တိုးတတ်လေသလား။ အမြင်နှစ်ခု မတိုက်ဆိုင်ဘဲ ဆန္ဒနှစ်ခု ထွက်လာတိုင်း တင့်ရှင်းက “တစ်ဖက်က သူ့အမြင်ကိုလည်း လျစ်လျူရှုလို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ” ဟု အလျှော့ပေးဖို့ ကြိုးစားချိန်တိုင်းတွင် “ကို” က ရှေ့တစ်လှမ်းတိုး၍ သူ့ဆန္ဒ သူ့အမြင်ကို လက်ဦးမူ ရယူလိုက်တတ်သည်။

တကယ်တော့ ဖေဖေနှင့် မေမေတွင် ဖေဖေက ပိုပြီး ညှိညှိနှိုင်းနှိုင်း နားလည်မှု ရှိသူပါ။ ကြည့်ရတာ အန်တီလည်း ဤလိုစရိုက်မျိုး ရှိပုံပင်။ ဒါကြောင့် မေမေနှင့် ရှစ်နှစ်သာ ပူးစာပါခဲ့တဲ့ ဖေဖေဟာ အန်တီနှင့် ဆယ့်ငါးနှစ်အထိ ချစ်ခင်ယုယနိုင်ကြဆဲ ဖြစ်တာပေါ့။

တကယ်တော့ ကျားမ၊မရွေး လူပေါ်မှာသာ မူတည်တဲ့ ရလဒ်များ ဖြစ်ပါမည်။ မိန်းမက ပိုသည်းခံတယ်၊ ယောက်ျားက ပိုသည်းခံတယ် မဟုတ်ပါ။ နားလည်ခွင့်လွတ်တတ်သူက ပိုသည်းခံပေးရစမြဲ မဟုတ်လား။

တင့်ရှင်းက ဖုန်း ကိုထုတ်ကာ နံပါတ်တစ်ခုကို နှိပ်လိုက်ပါသည်။ အတော်နှင့် မကိုင်ဘဲ အကြာကြီးကြာမှ ကိုင်လိုက်ကာ တစ်ဖက်က ...

“အင်း ... ပြော”

www.burmeseclassic.com

ထူးသံကိုက အထက်ဆီးကပင်။ အလုပ်ရှုပ်နေတယ်လို့ မပြောရုံတမယ်အသံ။ ရှင်းရှင်းဆိုရလျှင် တင့်ရှင်းထံ တိုက်ရိုက်ဖုန်းဆက် မဖျက်ပဲ တင့်ရှင်းကိုကျော်၍ ဖေဖေထံ လှမ်းဖျက်ထားတဲ့ကိစ္စဟာ သူ့ မအားလပ်လို့မို့ အပြစ်မရှိဘူးဆိုတဲ့ အနေအထားကို ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်ပြီး လောလောဆယ်တောင် ရှုပ်ထွေးပွေလီနေတဲ့ အသံမျိုးနှင့် ထူးလိုက်တာပင်။

ဖြစ်သင့်တဲ့ “ဆောရီး တင့်ရှင်းရာ၊ ကိုယ့် ဘယ်လိုမှ မအားတော့လို့ ဖေဖေကိုတောင် ဖုန်းဆက်တောင်းပန်လိုက်ရတယ်” ဆိုတဲ့ စကားသံမျိုး ထွက်မလာပါ။ အဲသလို ဆောရီးလုပ်ရမှာကို ဂုဏ်နိမ့်တယ်ထင်တဲ့ သူ့မျိုးလည်း ရှိတတ်ပါသည်။

“ကို အလုပ်များနေလို့လား”

“အင်း ... ဟုတ်တယ် တင့်ရှင်း၊ ကိုယ့်အလုပ်နဲ့ကိုယ် ရှုပ်ရတဲ့ကြားထဲ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ကကွာ မနက်ဖြန် ပြန်ထွက်မှာမို့လို့ဆိုပြီး မရမက ခေါ်တာနဲ့ သူက နက်ဖြန်ဆိုရင် မရှိတော့ဘူးဆိုတော့ နောက်နေ့ရွှေ့လို့ မရဘူး မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တာပေါ့ ကို”

အင်းလေ ...။ တကယ် ဟုတ်တာပဲ။ ဒီလူက နက်ဖြန်ရှိမှ မရှိတော့တာ၊ ဒီကိစ္စ နောက်နေ့ရွှေ့လို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ။

“တင့်ရှင်းကလည်းကွာ၊ ရွဲ့တဲ့တဲ့ငေါ့တော့တော့ အသံကြီးနဲ့”

“တင့်ရှင်း ရိုးရိုးပြောတာပါ။ မသေ့ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဒီကိစ္စလို့ ကို အခုမှ သိတာလား၊ ဒီထက်သုံးလေးနာရီ စောပြောရင် စောဖျက်ရင် မရဘူးလားလို့ပါ”

“အခု ဘာဖြစ်လွှားလို့လဲ”

“စားစရာတွေ အများကြီး လုပ်ထားမိရက်သား ဖြစ်နေတာပေါ့”

“ဖေဖေကို ကိုယ် ဆောရီးလုပ်လိုက်ပါတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဖေဖေ ပြောပါတယ်၊ ရပါတယ်၊ တင့်ရှင်းက ကို ဘာတွေများ ဒီလောက်ရှုပ်ထွေးနေလဲ ဆက်ကြည့်လိုက်တာပါ”

တကယ်တော့ ဖေဖေထံလာမည် ချိန်းထားတဲ့ကိစ္စဟာ လေးငါးရက် ကြိုချိန်းထားတဲ့ကိစ္စ။ သူ့သူငယ်ချင်းကိစ္စက ခုမှ ကပ်ပေါ်လာတာ။ ဒါပေမဲ့ နက်ဖြန် မရှိတော့မယ့် သူငယ်ချင်းမို့ ထားလိုက်ပါတော့။ ရှိပါစေတော့။

“ကို သိပ်နောက်မကျဘူးဆိုရင် တင့်ရှင်းတို့ စောင့်မယ်လေ”

“မစောင့်နဲ့တော့ တင့်ရှင်း၊ ကိုယ် အပြင်မှာလည်း တစ်ခုခုစားရသောက်ရဦးမှာပဲလေ”

“ကို”

“အင်း”

“ရှေ့အပတ်ထဲမှာ ဝယ်ဒင်ကိတ်မှာမယ့် အန်တီကြီးဆိုင်
မှာ ကိတ်အမြည်း သွားစားရမယ်၊ Cake testing လုပ်ရ
မယ်တဲ့၊ အဲဒီနေ့တော့ လိုက်မယ်မို့လား။”

“အာ ... အဲဒါလောက်ကတော့ တင့်ရှင်းဘာသာ သွား
မြည်းလိုက်လို့ ရပါတယ် မဟုတ်လား၊ ကိုယ်က Cake
လည်း မကြိုက်လှပါဘူး၊ အရသာလည်း မခန့်မှန်းတတ်
ဘူး၊ မြည်းလည်းအလကားပဲ၊ တင့်ရှင်း ကြိုက်ရင် ပြီးတာ
ပဲ”

“မကြိုက်လို့ မစားဘူး မမြည်းဘူးဆိုလည်း လိုက်လို့တော့
ရပါတယ်”

“အရေးကြီးလို့လား။”

တင့်ရှင်းက နည်းနည်းတော့ အောင့်လာသည်။

“ကိုယ့်ရဲ့ Wedding Cake မို့ အရေးကြီးတယ်ဆိုရင်လည်း
ကြီးတာပေါ့၊ ကိုက Cake မကြိုက်လို့ အရေးမကြီးဘူး
ဆိုရင်လည်း မကြီးဘူးပေါ့၊ အရေးကြီးတာ မကြီးတာထက်
Wedding Cake မို့ နှစ်ယောက်အတူ သွားချင်တာပါ”

“အင်း ... ကြည့်သေးတာပေါ့ တင့်ရှင်းရာ ... နေ၊ ဒါပဲ
မဟုတ်လား၊ ခဏနေ ထွက်ရတော့မှာမို့ အလုပ်လေး
လက်စသတ်ချင်လို့”

“အင်း ... အင်း ... ဒါပါပဲ”

တင့်ရှင်းက ဖုန်းရဲ့ End ခလုတ်ကို နှိပ်လိုက်ပါ
သည်။ ခလုတ်ကလေး တစ်ခုနှိပ်တိုင်းတော့ အရာအားလုံးက
End ဖြစ်မသွားပါ။ အလွယ်တကူ End မဖြစ်နိုင်တဲ့ ကိစ္စတွေ
လောကမှာ အများကြီးပဲမို့လား။

“သမီး ... လာလေ စားစို့”

“ဟုတ်ကဲ့ အန်တီ”

တင့်ရှင်းက ခုံမှာလာပြန်ဝင်အထိုင် ဖုန်းကမြည်
လာသည်။

“ဟယ်လို”

“မမ ... သီရိပါ”

တင့်ရှင်းက စိတ်ရှုပ်သွားရကာ ...

“အင်း ... ပြော ညီမ”

“မမ ... သီရိ သူ့ကို ဖြတ်ပစ်လိုက်တော့မယ် မမရာ”

“အင်းဟာ ... ဖြတ်ပစ်လိုက်တော့”

တင့်ရှင်းက စိတ်ပေါက်ပေါက်နှင့် ပြောပစ်လိုက်
ပါသည်။

* ❀ *

လင်းရွှေရက ကားကိုယ်ထည်ကို လက်ပိုက်မှီကာ
ခြေတစ်ဖက်ခွင်၍ရပ်ရင်း သီရိကို ငေးစိုက်ကြည့်နေမိပါသည်။
မကျေနပ်ချက်တွေနှင့် စူပပ်မှုန်တောနေသော သီရိရဲ့မျက်နှာကလေး
ကတော့ မကြည်မလင်ချိန်မှာလည်းပဲ လှပနေသေးတာပင်။ ကိုယ့်
ရဲ့ရုပ်ကြမ်းနှင့် ယှဉ်လိုက်တော့ သူက သီတာဒေဝီ၊ ကိုယ်က
ဒဿင်္ဂီရီလိုပင်။

သူ့ချစ်သူဆိုပြီး သီရိကို မြင်ဖူးလိုက်ကြသူတိုင်း
“ဟား”ခနဲ မယုံနိုင်သလို မြည်တမ်းကြမြဲ။ သူကလည်း လူ
တကာ အံ့ဩမှုကို အေးတိအေးစက် ပြုံးတုံ့နေမြဲ။

“မင်း ဘယ်လိုများ လိုက်ယူလိုက်လဲ ရွှေရရာ”

ဤသို့ အံ့ဩကြလျှင် လင်းရွှေရက ပခုံးတစ်ချက်
တွန့်ကာ မဖြေတတ်။ အဖြစ်မှန်ဖြစ်တဲ့ သူက ခက်ခက်ခဲခဲ

တိုးလျှိုး ခူးလောက်လိုက်ယူရတာမျိုး လုံးဝမရှိခဲ့ဘဲ သီရိကသာ
လျှင် သူ့ကို လမ်းခင်းလက်ကမ်း ကြိုဆိုခဲ့တာဆိုတာကို သိကြ
ရင်တော့ ...

“မင်းကွာ ... ကြွားစရာမရှိ ကြိဖန်ကြွားမနေစမ်းပါနဲ့”

အစရှိသဖြင့် ရယ်ပွဲပွဲ ကြပြန်သည်။ ဒီတော့ သူက
လည်း လိုက်ရယ်လိုက်တော့တာပဲပေါ့။ တခြား ဘာများပြောနိုင်
ပါ့မလဲ။ သူများတွေ အံ့ဩတတ်ထား၊ သူ့ကိုယ်တိုင်တောင် အံ့ဩ
နေခဲ့တာပဲလေ။

သီရိရဲ့စိတ်ဟာ အရူးစိတ်လား၊ ကလေးစိတ်လား၊
စိတ်ကူးယဉ်တတ်တဲ့စိတ်လား၊ သူ့ရဲ့ကောင်းဖြစ်လိုစိတ်လား၊ ဘာ
လား သူလည်း ကွဲပြားအောင် ခွဲခြားမသိတော့ပါ။ သူလို ဘော
လောကြမ်းတော အရပ်ကြီးခြောက်ပေ၊ ဗလကြီးတခွဲသားနဲ့ ရုပ်
ကလည်း ခပ်ဆိုးဆိုး ဘယ်လိုကြည့်ကြည့် အလုပ်ကြမ်းသမား
ဟော့ရှော့တစ်ပောက်နှင့်ပဲ တူနေတဲ့သူကို နုဖပ်ထွေးဥနေတဲ့
သီရိခက်လို မြင်မားတဲ့ အသိုင်းအဝိုင်းက အမျိုးကောင်းသမီးလေး
မျော မျက်စိလည် လမ်းမှားပြီး လာကြိုက်မိခြင်းရယ်လို့ သူ
လိုက်တိုင်း သနားမိပါသည်။

တကယ်တော့ သီရိနဲ့ဆိုရင် ဖြူဖြူသန့်သန့် ဆရာ
ဝန်ကလေးတစ်ယောက်ပဲဟာမျိုးနှင့် လိုက်ဖက်အပ်စပ်တာပါ။
သီရိဟာလည်း နဖူးစာမျက်စိလည်လို့သာ သူ့ကိုလာစွဲလမ်းမိခဲ့

ပြီး ဘယ်သောအခါကမှလဲ သူ့ကို ချစ်သူတော်ထားရတဲ့ အဖြစ် အပျက်အပေါ် နှစ်ခြိုက်ကျေနပ်မှု မရှိခဲ့တာပါ။

“ကဲ ... သီရိ၊ တစ်မျက်နှာလုံး ရှဲ့့တွဲပြီး အရေးအကြောင်း တွေ ထင်ကုန်တော့မှာပဲ၊ ကိုယ့်ကို ဘာပြောချင်လဲ ပြော၊ ကြိုက်တာပြော”

“ဘာမှမကြိုက်ဘူး”

“ကဲ ... ဒါဖြင့် မကြိုက်တာပြော”

“မကြိုက်တာသာ ပြောနေရရင် မိုးချုပ်သွားမယ်”

“ဟား ဟား ဟား ဟား”

လင်းရွှေရက တကယ်ပဲ ရယ်ချင်တော့ကာ ခေါင်း မော့လှန်ပြီး ရယ်ပစ်လိုက်ပါသည်။ ရယ်သံက အကျယ်ကြီး။ သီရိ မျက်နှာက ပိုပြီးစိတ်ရှုပ်သလို မှုန်တေလာပါသည်။ စိတ် ပျက်သံကလေးနှင့် ...

“ကိုကိုက ဘာဖြစ်လို့ ကိုယ်ဖြစ်ချင်သလိုပုံပဲ ဖြစ်နေရတာ လဲ”

“လူဆိုတာ ကိုယ်ဖြစ်ချင်သလိုပုံပဲ ဖြစ်နေကြတာ မဟုတ် လား သီရိ”

“.....”

“သီရိရော ... သီရိဖြစ်ချင်သလိုပုံပဲ ဖြစ်နေတာ မဟုတ် ဘူးလား သီရိရယ်”

“သီရိဖြစ်ချင်သလို ဖြစ်နေတဲ့ပုံက လူတကာ လက်မခံနိုင် စရာရှိလား၊ ကိုကိုရော လက်မခံနိုင်တာရှိလား ပြော”

သူက အသာခေါင်းယမ်းလိုက်ရင်း ...

“မရှိပါဘူး၊ မင်းကို အစအဆုံး အတွင်းအပြင် ခြေဆုံး ခေါင်းဖျား ကိုယ် အားလုံးလက်ခံနိုင်ပါတယ် သီရိ”

သူ ပြောရင်း ဝမ်းနည်းသွားပါသေးသည်။ ဒါအမှန် ပဲလေ။ သူ ဖားပြောတာလည်း မဟုတ်၊ ညာပြောတာလည်း မဟုတ်။ အမှန်အတိုင်းပဲ ပြောတာ။ သီရိမှာ လက်မခံနိုင်စရာ အမူအကျင့် ဘာများရှိလို့လဲ။ အသက်အစိတ်အရွယ် အမျိုးကောင်း သမီးကလေး။ အစစအရာရာ ပကတိအတိုင်းထက် အလွန်ပါ။

တစ်ခုခု ရှာဖွေကြေးများရမည် ဆိုရင်တော့ သူ့ အပေါ် မရောင့်ရဲ မကျေနပ်နိုင်တဲ့ အပြစ်မြင်လွန်းတဲ့ တစ်ယောက် တည်း ပဋိပက္ခဖြစ်နေတဲ့ စိတ်ကိုသာ။

“ကိုယ့်ကိုသာ မင်း လက်မခံနိုင်တာပါ၊ မင်းစိတ်တိုင်းကျ ဖြစ်မနေပေးနိုင်ခဲ့တဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ပဲ ကိုယ်ဒေါသဖြစ် ပါတယ်၊ ကိုယ် တကယ်ပြောတာ သီရိ၊ မင်းကို စိတ်ချမ်း သာစေချင်ပေမယ့် မင်းစိတ်တိုင်းမကျအောင် ကိုယ်ဘယ် တုန်းကမှ တမင်တကာ မဆန့်ကျင်ခဲ့ပါဘူး၊ ကိုယ့်ပုံစံဟာ ကိုယ့်ရဲ့ပကတိ နဂိုနေပါ၊ အစစ်ပါ၊ ဒါကို ပြုပြင်ပြီးတော့ လည်း ကိုယ်မနေပြတတ်ဘူး၊ ကိုယ် စိတ်မကောင်းပါဘူး သီရိရယ်”

ပြောရင်းက သူ တကယ်ပဲ စိတ်မကောင်း ဖြစ်လာ ခဲ့တာပင်။ အရင်းနှီးဆုံး သူငယ်ချင်းတွေကတော့ သူတို့ အချစ် ရေး အတွင်းရေးကို အားလုံးသိကြသူတွေမို့ သီရိကို အချဉ်ပေါက် ကြသည်။ ၎င်းခဲလွန်းတဲ့ သူ့ကိုလည်း စိတ်တိုကြသည်။ သူကလည်း တမင်၎င်းခဲနေတာတော့ မဟုတ်ပါ။ သူ့ပုံစံ အရှိအတိုင်းကိုက ဒါပဲ။ ပြေလည်ချောမွေ့မှုကိုပဲ သူ ရှေ့ရှုတာပါ။

တပင်တပန်း သည်းခံ အနွှဲတာခံရတာ မဟုတ်ဘဲ သီရိအပေါ်မှာသာမက အပေါင်းအသင်း သူငယ်ချင်းများအပေါ် လည်း အလိုအလျှောက် သည်းညည်းခံ အနွှဲတာခံမိတတ်တာ သူ့ပုံစံမှန်ပဲ မဟုတ်လား။ အပေါင်းအသင်းများကို သူက သီရိ ကိုယ်စား နှစ်သိမ့်စကား ပြောရသည်။

“ငါကလည်း ငါပဲကိုးကွာ၊ သူ မကျေနပ်လည်း မကျေနပ် ချင်စရာပဲကိုး”

“ဘာမကျေနပ်စရာရှိလို့လဲ၊ မင်းလောက် ကောင်းတဲ့ ယောက်ျားကို ပတ်ရှာကြည့်ဦး၊ မူးသွားမယ်”

“ငါ့မှာက ချို့ယွင်းချက် နိမ့်ပါးချက်တွေနဲ့လေ”

“ဘာတွေလဲ”

“အရင်ဆုံး မြင်နိုင်တာက သူက ရွှေမင်းသမီးလေ၊ ငါက ဘီလူးယက္ခကြီး”

“ဒါကို သူ ဘာဖြစ်လို့ ကြိုက်ခဲ့လဲ၊ သူ့ကို အတင်းအနင်း ကျင့်ရယူထားလို့လား၊ ခြိမ်းခြောက်အကျပ်ကိုင်ထားလို့ လား၊ သူ့စိတ်နဲ့ သူ့ကိုယ် ကြိုက်ထားတာပဲ”

“ပြီးတော့ အဆင့်အတန်းချင်း ယှဉ်ရင်လည်း ...”

“ကျွတ်၊ ဟာကွာ ...၊ သူတို့က အတော်ချမ်းသာပေမယ့် မင်းက မွဲစုတ်နေလို့လား၊ အနုတ်စုတ် ဖြစ်နေလို့လား။ ဘာအဆင့်အတန်း ကွာတာကို ပြောတာလဲ၊ အဓိပ္ပာယ်မရှိ တာ၊ မင်းလည်း ဘွဲ့ရပညာတတ်၊ မကွဲင်နစ်ကယ်လိနဲ့ ငါတို့ ကျောင်းပြီးထားတာကွ၊ ပေါက်လွတ်ပဲစားတွေမဟုတ် ဘူး၊ ပြီးတော့ အရမ်းကြီး မိုးပျံချမ်းသာမနေပေမယ့် ငါတို့ သူငယ်ချင်းခုနစ်ယောက် စပ်တူစုပိုင်တဲ့ ဝပ်ရှော့ပ်ကြီးရှိ တယ်ကွာ၊ အထိုက်အလျှောက် ဝင်ငွေကောင်းသားပဲ၊ လုပ်ငန်းလေးတွေ ရှိသေးတယ်ကွာ၊ သူက ဘာမို့ ဒါတွေ ကို ထည့်မတွက်နိုင်ရတာလဲ”

သူတို့သူငယ်ချင်းတစ်စုရဲ့ အဲကွန်း ရေခဲသေတ္တာ အဝတ်လျှော်စက် ပြုပြင်တဲ့ ဆားဗစ်စ်ပေးတဲ့ လုပ်ငန်းလည်းရှိပါ သေးသည်။ ဒီအလုပ်နှစ်ခုမှာ လုပ်သားတွေ ဝန်ထမ်းတွေ အစိတ် သုံးဆယ်လောက်နှင့် သူတို့ အလုပ်လုပ်နေကြတာပါ။ ဝင်ငွေ လည်း ကောင်းကြပါရဲ့။ ဒါပေမဲ့ ဒါလောက်ကိုမှ သီရိက လက် မခံနိုင်တာ။ လင်းရွှေရရဲ့သူငယ်ချင်းတွေဟာ ဒီကိစ္စကို မကြည့် ကြ။ သူတို့ကို အထင်အမြင်သေးရပါ့မလားလို့ ပစ်မရပ်နိုင်ရုံကြ

သည်။ အားလုံးထဲမှာ စိတ်ဆတ်ပြီး ဘုဘောက်ကျတဲ့ ဇော်လတ် နှင့် နေမျိုးနိုင် အဆိုဆုံးပါ။

“အသိုင်းအဝိုင်းချင်းကလည်း ...”

“နားစမ်းပါ ရွှေရရာ၊ သူ့အမျိုးတွေအားလုံး ဆရာဝန် အင်ဂျင်နီယာ စစ်ဗိုလ်တွေ သင်္ဘောအရာရှိတွေ၊ ကုမ္ပဏီ ပိုင်ရှင်တွေ ဖြစ်နေတာတို့ ဘာတို့ ဒါတွေ ဘာမှထပ်မ ပြောနဲ့တော့၊ အဓိကကျတဲ့ အချက်က မင်း ဘာဆိုတာ သူသိပြီးသားမှာ သူ ချစ်ခဲ့တာလေ။ မင်းက သူ့ကို လိမ် ပြီး သူ့အချစ်ကို ယူထားလို့လား။ သူပဲ အသည်းအသန် ချစ်တုန်းက လိုက်ချစ်ပြီး ဒီလူကိုပဲ အားမရ မကျေနပ်ပါ ဘူးဆိုတာ လုံးဝမမိက်ဘူး။ မင်း ခုလည်း ထိုင်ငိုနေတာ မဟုတ်ဘူး။ ကိုယ့်အတိုင်းအတာနဲ့ကိုယ် လုပ်နေတာပဲ လေ”

“ငါက သူ့ကို သနားတာပါကွာ”

“သနားရင် လဲသေနေကွာ၊ ဘာမှတော့ အောက်ကျိုးပြော မနေနဲ့”

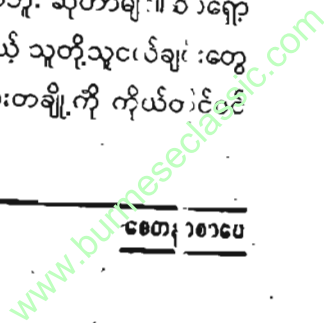
တစ်ခါတလေတော့လည်း သူလည်း အောင့်သက် သက် စိတ်ပျက်လက်ပျက် ခံစားမိတာပေါ့။ သူလည်း သက်ရှိ ယောက်ျားတစ်ယောက်ပဲလေ။ ဦးနှောက်မရှိတဲ့သူမှ မဟုတ်ဘဲ။ ကိုယ့်ကို မကျေနပ်ခြင်းဟာ ကိုယ့်ကို အထင်သေးတာတစ်မျိုးပဲ လို့ နားလည်နိုင်ပါသည်။ အဲဒီအတွက် နာကျင်မှုကတော့ရှိသည်။

သို့ပေမယ့် လင်းရွှေရဟာ ခွင့်လွှတ်တတ်ခြင်းစိတ် နှင့်ပဲ မွေးဖွားလာသလား။ ဒါမှမဟုတ် မိန်းကလေးတွေအပေါ်ကို ဆိုရင် သူက ပိုပြီးညာတာ ဂရုစိုက်မိတတ်တဲ့ ဗီစီစိတ်အခံရှိလား မသိပါ။ သူ့အမေကတော့ ထားပါတော့။ သူ့ကို အဒေါ်တွေ မောင်နှမဝမ်းကွဲတော်တဲ့ အစ်မတွေ ညီမတွေ တူမတွေဟာ အင် မတန် ချစ်ကြပါသည်။ မိန်းကလေးသူငယ်ချင်းတွေဟာ ဆိုရင် လည်း တခြားသူငယ်ချင်းတွေ ရှိသေးရက်သားနဲ့ ယောက်ျားလေး ဆိုရင် လင်းရွှေရကိုမှ ယုံကြည်အာ ကိုးကြ တိုင်ပင်ဖွင့်ပြောကြ ပိုပြီးခင်မင်ကြသလိုပင်။

ခုလည်း သူက သိရီခက်ကို အပြစ်မမြင်ပါ။ ခွင့် လွှတ်ပါသည်။

“ကိုကိုက သိရီ မကြိုက် ငါ့ဘူး ဆိုတာတွေကိုလည်း အမြဲ လုပ်တယ်”

လင်းရွှေရ ဘာမှ ခြာတော့ဘဲ ပြုံး၍သာ နေလိုက် ပါသည်။ ဘယ်လိုမှ မကျေနပ်နိုင်သူ့ကို ပြောရာပြောပြော ငြောင် ပြော လို့လည်း အပိုပင်။ သူ မကြိုက်ဘူးဆိုတာတွေက ဥပမာ လင်း ရွှေရကို မကြွင်းနစ်ဆုထံဝတ်ရင် မကြိုက်ဘူး ဆိုတာမျိုး။ စင်ရှော့ ကြီးကို စပ်တူပိုင်ရှင်လည်း ဖြစ်နေပေမယ့် သူတို့သူငယ်ချင်းတွေ ကိုယ်တိုင် လိုအပ်ရင် လိုအပ်သလို ကားတချို့ကို ကိုယ်တိုင်ပိုင် ပြီး ကြီးကြပ်ကိုင်တွယ်တာရှိသည်။

ကားပြင်နေပါတယ်ဆိုမှ ဆီချေးပေကျနေတဲ့ အပေါ်
အောက် တစ်ဆက်တည်း မကြွင်းနစ်ဆုတ်ကို မဝတ်ဘဲ သူ့စိတ်
ကြိုက်ဖြစ်တဲ့ ရုပ်လက်ရှည် နက်ကံတိုင် စတိုင် ဘောင်းဘီရှည်တို့
နဲ့ ဝင်ပြင်လို့ ရပါမလား။

ဒါကိုမှ မကြိုက်ပါဘူးဆိုတော့ ဒီအလုပ်ကို ဖြုတ်
သိမ်းလိုက်တာအပြင် တခြားဘာနည်းနဲ့ ဖြေရှင်းလို့ရမှာလဲ။
ကိုယ်က မကြွင်းနစ် စက်ပြင်ဆရာပဲလေလို့ ပြောတော့လည်း
ပိုင်ရှင်က ပိုင်ရှင်လိုမနေဘဲ ကိုယ်တိုင်စက်ဝင်ပြင်ရကောင်းလား
လို့ ကန့်ကွက်ပြန်တဲ့အခါ သီရိခက်အဖို့ သူ့အပေါ် ဘာများကျေ
နပ်ချင်စရာ ရှာတွေ့နိုင်ဦးမှာလဲ။

“သီရိအတွက် ယုတ်စွအဆုံး ဘောလုံးကန်တာ မကြိုက်
ပါဘူး ဆိုတာတောင်မှ မကန်ဘဲ နေမပေးနိုင်တာ”

“သီရိရယ် ... ပြောရခက်ပါလားကွာ။ အလုပ်ချိန်ပြီးရင်
ဝန်ထမ်းတွေရော ကိုယ်တို့ရော အညောင်းပြေ အညာပြေ
တစ်ခါတစ်ရံလေး ကစားကြတာပါ။ ဇော်လတ်တို့ သက်
ထူးအောင်တို့ အားလုံးလည်း ပါကြတယ်၊ ကိုယ်လည်း
အမြဲပါနေကြ ကစားနေကြ၊ Relax လုပ်တဲ့ သဘောပဲ၊
ကိုယ့်ဝန်ထမ်းတွေနဲ့လည်း တန်းတူရည်တူ ညီအစ်ကိုတွေ
လို သဘောထားတဲ့ အနေနဲ့လေ။ အဲဒါကို ခုမှ သီရိက
သိသွားတော့ မကြိုက်ဘူးဆိုတော့ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။

သီရိတားလို့ ကိုယ် ဝင်မကစားတော့ဘူး ဆိုရင်လည်း
သီရိလည်း မကောင်းဘူး၊ ကိုယ်လည်းမကောင်းဘူး။”

“သီရိက ဘာလို့မကောင်းရမှာလဲ၊ ဘယ်သူ ဘယ်လိုထင်
ထင် ဘယ်သူအမြင်ကတ်ကတ် ဂရုမစိုက်ပါဘူး၊ တစ်သက်
လုံး ပတ်သက်နေရမယ့်သူတွေလည်း မဟုတ်ဘူး။”

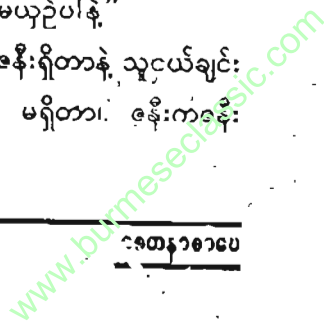
“သီရိ ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ၊ အနည်းဆုံးတော့ ကိုယ့်
ရဲ့အရင်းနှီးဆုံး အချစ်ဆုံး သူငယ်ချင်း ခုနစ်ယောက်အပေါ်
သီရိ နားလည်မှုရှိသင့်တာပေါ့၊ သူတို့နဲ့က ပတ်သက်နေ
ရမှာပဲလေ”

“မပတ်သက်ပါဘူး၊ ဘာလို့ပတ်သက်ရမှာလဲ၊ သင်းတို့က
လည်း သီရိကိုမှန်းတာ သိသားပဲ၊ သီရိလည်း ခေါင်းထဲ
တောင် မရှိဘူး၊ ထည့်တောင် မင်းစားဘူး။”

လင်းရွှေရက သက်ပြင်းချင်း ...

“သီရိက အဲဒါတော့ သဘောထား ကျဉ်းမြောင်းတာပဲ”
“ကျဉ်းမြောင်းတော့ ဘာဖြစ်သေးလဲ၊ သီရိက ချစ်သူ၊ ယူ
ဖြစ်ရင် ကိုကို့ရဲ့ဇနီးမယား ဖြစ်ရမှာ၊ သူတို့က သူငယ်
ချင်း၊ ဘာမှအရေးမပါဘူး၊ လာမယှဉ်ပါနဲ့။”

“တစ်ကဏ္ဍစီ သတ်သတ်စီလေ၊ ဇနီးရှိတာနဲ့ သူငယ်ချင်း
မထားရဘူးဆိုတာ အဓိပ္ပာယ်မှ မရှိတာ၊ ဇနီးကဇနီး
ဘော်ဒါကဘော်ဒါပဲလေ”

သီရိက လင်းရွှေရဘက် ဆတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်ရင်း ...

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကိုကို ပြောချင်သလိုသာပြောတော့၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အခြေအနေဆိုတာ ဘာအာမခံချက်မှ ရှိတာမဟုတ်ဘူး၊ ဆောက်ဖြစ်မှ ကျောင်းဒကာပါ ကိုကို၊ လက်ထပ်ဖြစ်မှပဲ ဇနီးမယားဖြစ်မှာ လက်ထပ်ဖြစ်ရင် ဘာမှမဟုတ်ဘူးပဲ”

“မင်းခေါင်းထဲမှာ လက်ထပ်ဖြစ်ကြမယ်လို့ မထင်ဘူးလား သီရိ”

လင်းရွှေရက အနည်းငယ် တိုလာပြီဖြစ်တဲ့စိတ်ကို ဆွဲဆန့်ပြီး မေးလိုက်ပါသည်။

“မထင်ဘူး”

“.....”

လင်းရွှေရက စိတ်တိုတုန်းမှာ ဘတ်ခနဲ ချက်ချင်း တုံ့ပြန်ပြောမိလျှင် စကားအမှားပါမည်စိုး၍ သက်ပြင်းတစ်ချက် ပိတ်ရှိုက်ပြီး နှုတ်ဆိတ်နေလိုက်ပါသည်။

“မမကလည်း ပြောတယ်၊ ယူမနေနဲ့တော့တဲ့”

လင်းရွှေရ စိတ်က ဆတ်ခနဲ ဖြစ်သွားရကာ ...

“မမခိုင်လား”

သီရိခက်မှာ သဉ္ဇာခိုင်ဆိုတဲ့ အစ်မတစ်ယောက်ရှိပါသည်။

“မမခိုင် မဟုတ်ပါဘူး၊ မမခိုင် ဖြင့် ဟိုးအစကတည်းက ကို ဒီကိစ္စကို စိတ်မဝင်စားဘူး”

“ဒါဖြင့် ဘယ်သူလဲ”

“မမတင့်ရှင်း”

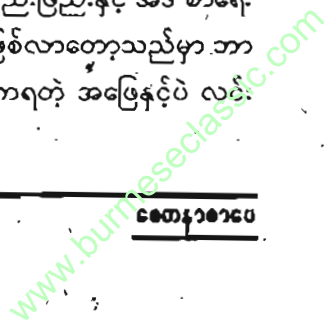
“ကျွတ်”

လင်းရွှေရက ခေါင်းတစ်ချက်ဆတ်ပြီး ခါယမ်းလိုက်မိကာ ...

“အဲဒီစာရေးဆရာမက သူနဲ့ဘာဆိုင်လို့ ဝင်ပါနေတာလဲ”

သူ့ချစ်သူ သီရိခက်ဟာ “တင့်ရှင်းသွင်” ဆိုတဲ့ စာရေးဆရာမကို အသည်းစွဲ နှစ်သက်ပြီး ချစ်ခင်လေးစား အားကိုးနေတာ သူ အသိပင်။ ဟိုးငယ်ငယ်ကတော့ စာတွေ ဝတ္ထုတွေ ဖတ်ရှုအားပေးရုံ။ နောက်တော့ ဒီစာရေးဆရာမက မဂ္ဂဇင်းတစ်ခုမှာ အမေးအဖြေကဏ္ဍ လုပ်ရာကတစ်ဆင့် ဒီကဏ္ဍကို နှစ်မြိုက်လှတဲ့ သီရိက သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း မေးခွန်းတွေပို့၊ မေး။ တစ်လတစ်လ သူ့အတွက် အဖြေကိုစောင့်ဖတ်။

အဖြေပါလာတိုင်းလည်း သဘောတကျ ဟုတ်လိုက်လေ မှန်လိုက်လေနှင့် စာရေးဆရာမ တင့်ရှင်းသွင် ဖြေသမျှကို ကျေနပ်စွာ လက်ခံယုံကြည်သည်။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် အဲဒီ စာရေးဆရာမက သီရိရဲ့ အခါပေးဦးပုညကို ဖြစ်လာတော့သည်မှာ ဘာလုပ်ရမလဲ ဆိုတာကို လှမ်းမေးပြီး ဟိုကရတဲ့ အဖြေနှင့်ပဲ လင်းရွှေရကို တုံ့ပြန်တော့တဲ့အထိပါပဲ။

အဲသလောက် သည်းသည်းလှုပ်တော့လည်း မျက်စိ
နောက်ချင်စရာ။ တကယ်တော့ အဲဒီစာရေးဆရာမရဲ့ အမြင်တွေ
သဘောထားတွေက မျှတတာ များပါသည်။ တစ်ဖက်စောင်းနင်း
မဟုတ်ပါ။ ဒါပေမဲ့ ရှေ့က ရေလာမြောင်းပေး မေးတဲ့သူကိုက
အဖြစ်အပျက်ကို မျှတမှုမရှိတဲ့အမြင်နှင့် ပုံဖော်ပြပြီး မေးတဲ့အခါ
ဟိုဘက်ကလူက တကယ် မြင်နေရတာလည်း မဟုတ်လေရာ
ဖြေတဲ့အထဲမှာလည်း လွဲမှားသော လမ်းညွှန်ချက်တွေ ပါလာတော့
တာပင်။

ဒါတွေကိုနင်းပြီး သီရိက ပြဿနာရှာ။ လင်းရွှေရ
သည် ကိုယ့်ချစ်သူကို ပြန်ရန်လုပ်ဖို့ ခက်သောအခါ တစ်ဖက်က
အခါပေး စာရေးဆရာမကြီးကို ဒေါတွေကန်ရ။ သီရိက တဖြည်း
ဖြည်း လူချင်းပါ မိတ်ဆက်ယူကာ ခင်မင်နေပြီ။ မကြာ မကြာ
ဖုန်းပြောတတ်တာလည်း လင်းရွှေရ သိသည်။

သီရိတံခဲယောက်ကား ကလေးစိတ်နဲ့စွဲ စွဲမိစွဲရာ
တင်ရှင်းသွင်ကို သူ့ရဲ့အကြံပေးအရာရှိလို ခိုင်းသမျှလုပ်တော့တယ်
ပင်။

“မမက အားလုံးသိတယ်၊ အားလုံး နားလည်တယ်၊ သူ
ဝင်ပါတာ သီရိ လက်ခံလို့ပေါ့၊ ပါပစေ”
“နေစမ်းပါဦး၊ စာရေးဆရာဆိုတာလည်း လှပဲလေ၊ လူ
တစ်ယောက်ဟာ သူ့အသက်အရွယ် သူ့အတွေ့အကြုံ

သူ့လေ့လာနိုင်တဲ့ အတိုင်းအတာအလျောက် အကန့်အသတ်
တစ်ခုအတွင်းပဲ သိမှာပေါ့၊ ဘယ်လိုလုပ် ရှိသမျှအဖြစ်
အပျက်အားလုံးအတွက် အဖြေကို သိမှာပဲ၊ နတ်သိကြား
မှ မဟုတ်တာ”

“စာရေးဆရာဆိုတာ ဗဟုသုတ အရမ်းပြည့်စုံ ကြွယ်ဝတာ”

“ဟား ဟား ဟား ... သီရိရယ်၊ လောကကြီးမှာ စာရေး
ဆရာတွေထက် အကြားအမြင် ဗဟုသုတ ကြွယ်ဝသော်
လည်း အတွေးအခေါ် ပိုရင့်ကျက်သော်လည်း စာမရေးတတ်
လို့ စာရေးဆရာ ဖြစ်မလာရတဲ့သူတွေ စာရေးဆရာတွေ
ထက် တော်တဲ့သူတွေ တစ်ပုံကြီးပါ၊ သူ့ကို မျက်စိမှိတ်
အထင်ကြီးပြီး သူ့ပြောသမျှကိုပဲ တစ်ယူသန် ယုံကြည်နေ
ရအောင် သူက ဘယ်လောက်ရင့်ကျက်တဲ့ အတွေ့အကြုံ
တွေ ရှိလို့လဲ၊ ဘယ်အရွယ်ကော ရှိသေးလို့လဲ”

“မမက နှစ်ဆယ့်ရှစ်နှစ်”

“ကျွတ် ... မင်းထက် သုံးနှစ်ပဲကြီးတဲ့ မိန်းမချင်းတစ်
ယောက်ကို မင်းက ဘာဖြစ်လို့ ကိုယ့်ထက်အများကြီး
တော်သလို လက်ခံယုံကြည်နေတာလဲ၊ ကိုယ့်ထက်ဆိုရင်
တစ်နှစ် ငယ်သေးတယ်”

“ဒါပေမဲ့ မမ ဖြေပေးလို့ အချစ်ရေး အိမ်ထောင်ရေး
အဆင်ပြေသွားရတဲ့သူတွေ အများကြီးပဲ”

www.burmeseclassic.com

“သူ ဖြေပေးလို့ အချစ်ရေး ကွဲပြားပြီး အိမ်ထောင်ရေး ပြတ်စဲသွားတာတွေကော ဘယ်နှယောက်လောက် ရှိနေပြီလို့ မင်းထင်လဲ၊ အခုကိုပဲ မင်းကို သူက ယူမနေတော့နဲ့ တဲ့ ဟုတ်လား၊ လာသေးတယ်၊ ဒီမိန်းမတော့ လက်လွတ်စပယ်နဲ့ကွာ၊ တောက်၊ ဘာတွေ လျှောက်ပြောမှန်း မသိဘူး၊ သူက ဘာသိလို့လဲ”

“သိတာပေါ့၊ သိရုံပြောပြတာပဲဟာ”

“ဟာ ... မင်းက တစ်ဖက်စောင်းနင်းတွေပြော၊ သူက အဟုတ်ထင်ပြီး ဒီအပေါ်မှာဆုံးဖြတ် ညွှန်ကြားချက်တွေ ထုတ်၊ တလွဲတွေ ဟုတ်နေတာပဲ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပါ သူများကို ကောင်းမယ်ထင်တာကို အကြံပေးတာလောက်ပဲ လုပ်သင့်တယ်။ ယူမနေတော့နဲ့ဆိုတဲ့ စကားမျိုးအထိ ဒီစာရေးဆရာမ ဘာမှဝင်ပြောစရာ အကြောင်းမရှိဘူး”

“အို ... ကိုကိုက မိုင်းနပ်စ်တွေ များလာပြီကိုး”

“ဘာတွေ !”

“မိုင်းနပ်စ်တွေ”

“ဘာမိုင်းနပ်စ်တွေလဲ”

“လူတစ်ယောက်ကို မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်း အဖို့ရာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ စီးပွားဖက်အဖို့ရာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ အိမ်ထောင်ဖက် ချစ်သူအဖို့ရာပဲဖြစ်ဖြစ် ရွေးချယ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ချက် ချတော့မယ်ဆိုရင်

ဒီလူနဲ့ပတ်သက်တဲ့ ကောင်းကွက်(+)ပလပ်စ်တွေနဲ့ ဆိုးကွဲ(-)မိုင်းနပ်စ်တွေကို စာရွက်တစ်ရွက်မှာ ချရေးလိုက်ပါတဲ့ မမက”

“ဟွန်း”

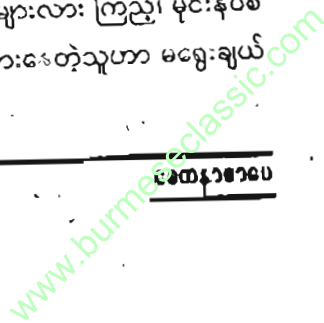
လင်းရွှေရက သရော်သံတစ်ချက် ထုတ်လိုက်မိပါ

သည်။

“ဥပမာဆိုရင် ကိုကိုဆိုရင် ပလပ်စ်ဖက်မှာ သဘောကောင်းတယ်၊ အခွံတာခံတတ်တယ်၊ သစ္စာရှိတယ်၊ စသဖြင့်တွေကို ချရေးပေါ့၊ မိုင်းနပ်စ်ဘက်မှာဆိုရင် ရုပ်ဆိုးတယ်၊ အပေါင်းအသင်း ခုံမင်တယ်၊ သီရိလက်ခံနိုင်တဲ့ အသက်မွေးဝမ်းကြောင်း မရှိဘူး၊ နေတာထိုင်တာ ပစ်စလက်ခတ်နိုင်တယ်၊ ကိုကိုရမယ့်အမွေက သီရိရမယ့်အမွေထက် ဆယ်ပုံတစ်ပုံလောက်ပဲရှိတယ်”

လင်းရွှေရက ခေါင်းကိုမော့လှန်ကာ မျက်ဆန်ထောင်ကပ်ပြီး “အို ... အသင်လောက” လို့ အော်ဟစ်လိုက်ချင်စိတ်ကိုအောင်ထားလိုက်ရပါသည်။ အတော်ကို ကလေးကလားဆန်တဲ့ သီရိပဲ။

“အဲလို အဲလို ရေးရင် အချက်တွေက ပလပ်စ်ဘက်မှာ များလား၊ မိုင်းနပ်စ်ဘက်မှာ ပိုများလား ကြည့်၊ မိုင်းနပ်စ်မှာ အမှတ်စဉ်အရေအတွက် များတဲ့သူဟာ မရွေးချယ်သင့်တဲ့သူ”

“သိရီ ... ဒါတွေက သိအိုရီအနေနဲ့ ဟုတ်ကောင်းဟုတ်
မှာပေမယ့် အဲဒီအချက်တွေကို ကိုယ့်အတွက်ပဲ ပတ်သက်ပြီး
သိရီကဖြည့်မှာနဲ့ နေမျိုးနိုင်က ဖြည့်မှာနဲ့ ကိုယ့်အမေက
ဖြည့်မှာနဲ့ တူနိုင်ပါ့မလား”

“မတူနိုင်ဘူးလေ”

“လူတစ်ယောက်က ဘယ်လောက် အကောင်းမြင်တတ်လဲ
အဆိုးမြင်တတ်လဲ၊ မျှမျှတတ မြင်တတ်လဲဆိုတဲ့ အပေါ်
လည်း မူတည်တယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ အဲဒီတော့ ကိုကိုက ကိုကိုအမေအတွက်
သားကောင်း၊ နေမျိုးနိုင်အတွက် ဘော်ဒါကောင်း ဖြစ်နိုင်
ပေမယ့် သိရီအတွက်တော့ ချစ်သူကောင်း ဖြစ်ချင်မှဖြစ်
မှာပေါ့၊ မဟုတ်ဘူးလား”

“ကျွတ်”

“အမြင်ဆိုတာ ကွဲလွဲနိုင်တာပဲ၊ တစ်ထပ်တည်းကျအောင်
မြင်ဖို့ မလိုပါဘူး”

“ကဲ ... ကဲ ... ဒီတော့ အဲဒီစာရေးဆရာမ တင့်ရှင်းသွင်
က မင်းနဲ့ကိုယ့်ကို ဖြတ်ကြလို့ ပြောတယ်ပေါ့”

“အင်း”

“ဒီမှာ သိရီ၊ ဒီမိန်းမက အသက်အရွယ်အရလည်း နှစ်
ဆယ်ရှစ်နှစ်ပဲ ရှိသေးတဲ့အပြင် ဝါ၊ သမ္ဘာ၊ အတွေ့အကြုံ

အရ ဆိုရှင်လည်း သူလည်း အပျိုကြီးပဲ ရှိသေးတာ
မဟုတ်လား၊ အိမ်ထောင်ရေးအကြောင်း သူ ဘာသိလို့လဲ”

“သူလည်း မကြာခင် အိမ်ထောင်ပြုတော့မှာ”

“သူကျတော့ ပြုမယ်၊ သူများကျ ခွဲတယ်ပေါ့”

“သူ့လူက စိတ်တိုင်းကျစရာ ရှိမှာပေါ့”

“ကဲ ... ထားပါတော့၊ မကြာခင်ကျမှ အိမ်ထောင်ပြုမယ့်
သူက သူများအိမ်ထောင်ရေးကို အကြံပေးဖို့ အသိပညာ
အလုံအလောက် ရှိရဲ့လား”

“သူက စာရေးဆရာမပဲ ကိုကိုရဲ့၊ စာတွေဖတ်၊ ပတ်ဝန်း
ကျင်ကို လေ့လာပြီး သူ့ရဲ့အတွေးခေါ်တွေကို ရင့်ကျက်
အောင် လေ့ကျင့်ဖို့ထောင်ထားတဲ့သူပဲဟာ”

“ဟာ ... လုံးဝကို ဘလိုင်းကြီး အကောင်းမြင်နေတာပေါ့
ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ... သိရီ ကိစ္စမှ မဟုတ်ဘူး၊ တခြားကိစ္စတွေ
လည်း မမ ဖြေရှင်းပေးလိုက်ပုံတွေ သိရီ စောင့်ကြည့်တာ
ကြာပြီ၊ မမက တစ်ဖက်စွန်းသမား မဟုတ်ပါဘူး ကိုကိုနဲ့”

“ဒါပေမဲ့ မင်း ပြောသမျှအပေါ် သူက ကောက်ချက်
တာလေ”

“ဘာလဲ ... သိရီက ကိုယ့်ဘက်အကောင်း ကိုကိုဘက်
မကောင်း ပြောလိမ့်မယ်လို့ စွပ်စွဲတာလား”

“ဘာမှမစွပ်စွဲပါဘူး၊ တစ်ဆင့်စကားနဲ့ ဒီလောက် လေးနက်သိမ်မွေ့တဲ့ ကိစ္စရပ်တွေကို အမှန်အတိုင်းဖြစ်အောင် မဆုံးဖြတ်နိုင်ပါဘူး သိရီ”

“အမှန်တရားနဲ့ အနီးစပ်ဆုံးတော့ဖြစ်အောင် ဆုံးဖြတ်နိုင်မှာပါ”

“ကျွတ် ... သေစမ်းပါကွာ”

လင်းရွှေရက စိတ်ပျက်လက်ပျက် ညည်းညူမိပါ

သည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သိရီတို့ ရှေ့ဆက်လက်မတွဲတာပဲ ကောင်းလိမ့်မယ်”

“.....”

“ကိုကိုက သိရီကို ဘာမှလဲ လိုက်လျောနိုင်တာလည်း မဟုတ်ဘူးလေ၊ ဥပမာ ကိုကိုက ဘယ်တော့မှ သိရီနဲ့အတူ နိုင်ငံခြားကို လိုက်မှာမဟုတ်ဘူး”

“မင်းရူးနေလား သိရီရဲ့၊ နိုင်ငံခြားက ဘာသွားလုပ်ရမှာလဲ၊ မင်းမိဘလည်း ဒီမှာ၊ ကိုယ့်အစ်မလည်း ဒီမှာ၊ ကိုယ့်အလုပ်လည်း ဒီမှာ၊ ဥပမာ မင်းအမေ နိုင်ငံခြားမှာ သွားအခြေချတယ် ဆိုတာက သူ့ယောက်ျားက ဟိုမှာအလုပ်ကောင်းကောင်းရလို့ သျှောင်နောက် ဆံထုံးပါ လိုက်အခြေချရတာ အဓိပ္ပာယ်ရှိသေးတယ်လေ၊ မင်းက ဘာမှအဓိပ္ပာယ်မရှိဘဲ နိုင်ငံခြား သွားနေမယ် ဆိုတာကို ကိုယ်က ဘာ

ကြောင့် ခေါင်းညိတ်သဘောတူရမှာလဲ၊ ဟိုကျ မင်း ဘာလုပ်မလဲ၊ ကိုယ် ဘာလုပ်မလဲ”

“ကြီးစားရင်း ဖြစ်သွားမှာပါ၊ သိရီ ဆန္ဒပြင်းပြနေတာကို ကိုကိုက သိရီအပေါ် တကယ်ချစ်ရင် လိုက်လျောရမှာပေါ့၊ လောလောဆယ် မမခိုင်တို့ဆီ ကပ်နေရင် ရတာပဲဟာ”

“ကပ်နေရမယ် ! ကျွတ်၊ ဒီမှာ ကိုယ်က ကိုယ့်လုပ်ငန်းကိုယ် ဦးစီးလုပ်နေတာ သိရီ၊ ဟိုကျ ဟိုနဲ့လိုက်ဖက်တဲ့ ပညာလည်း ကိုယ့်မှာမရှိ၊ ကေအက်ဖ်စီမှာ စားပွဲထိုးရတာမျိုး၊ ရုံးခန်းတွေမှာ သန့်ရှင်းရေး လိုက်လုပ်ရတာမျိုးလုပ်ဖို့ ကိုယ် ဘာကြောင့် သွားရမှာလဲ သိရီရယ်”

သိရီက လင်းရွှေရကို မာန်စောင်သော မျက်လုံးကြီးနှင့် စိုက်ကြည့်နေရာက ...

“အဲဒါကြောင့် ကိုယ့်အတွက် မကောင်းဘူးလို့ သေချာနေရင် အချစ်တစ်ခုတည်းနဲ့ ရှေ့မတိုးပါနဲ့လို့ မမကပြောတာ၊ ကိုကို သိရီကို မေ့လိုက်တော့”

“ဟာ”

သိရီက သူ့ရဲ့ကားပေါ် အပြေးတက်ကာ လှစ်ခနဲ မောင်းထွက်သွားလျှင် လင်းရွှေရသည် သူ့ကားနံဘေး သူ ခပ်တောင့်တောင့်ရပ်ကာ ဒေါ်တွေပွပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့ပါတော့သည်။

* ❀ *

“ဟေ့ကောင် ... ငေါင်တောင်တောင်နဲ့၊ လာ ... ငါ ဒီ ကားစက်စမ်းမလို့ လိုက်ခဲ့စမ်းပါ၊ စိတ်ပြေလက်ပျောက်”
“ငါ့ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူးကွ”

လင်းရွှေရက ပါးစပ်က ငြင်းလိုက်သော်လည်း ဇော်လတ် ခေါ်တဲ့ ကားပေါ်ကိုတော့ တက်ထိုင်လိုက်ပါသည်။

“ဒီကားက အီးအက်ဖ်အိုင် ဆိုတော့ ရေလည်ရွာလည် တယ်ကွာ၊ အဘနဲ့ နှစ်ယောက်လုပ်ရတယ်၊ အဘက အတွေ့အကြုံများလို့ တော်သေးတယ်”

“အေးပေါ့၊ အတွေ့အကြုံက စကားပြောတာပေါ့ကွ”

ပြောလိုက်ရင်းက လင်းရွှေရသည် မဆီမဆိုင် စာရေး ဆရာမ တင့်ရှင်းသွင် ဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးကို သတိရလိုက်မိပါသည်။ သီရိတစ်ယောက် ပါးစပ်ဖျားက မချစ်စတမ်း အထင်ကြီး လေးစား လွန်းလို့လေ။

ခုကိစ္စမှာလည်း မီးလောင်ရာလေပင့်။ သိရှိခက် ဆိုတာ အရူးစိတ် ကလေးစိတ်မှာ သူ့စိတ်ကို လေပင့်ပြီး မီးမွှေး ပေးလိုက်တဲ့ အဲဒီစာရေးဆရာမရဲ့ ဩဝါဒကို အတော်နားဝင်နေ တာ။ အလကားနေ သူများသမီးရည်းစားကြား အားပေး အား မြှောက် သပ်လျှိုနေတာပဲ။

“ဟေ့ကောင်”

“အင်း”

“ထူးလိုက်စမ်းပါကွာ”

“.....”

“ပြီးသွားပြီမို့လား၊ မေ့လိုက်တော့”

“ဟ ... မင်းတို့ကတော့ ပြောရတာ လွယ်တာပေါ့ကွ”

“ဟေ့ကောင် ရွှေရ၊ ငါမြင်သလောက် ယောက်ျားတွေ မိန်းမရွေးတဲ့အခါမှာ နှစ်မျိုးနှစ်စားရှိတယ်”

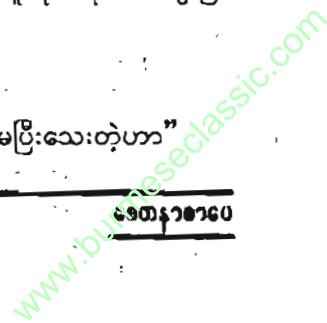
“အင်း ... ဘယ်လိုလဲ”

လင်းရွှေရက ပြုံးတုံ့တုံ့ မေးလိုက်ပါသည်။

“တချို့က ကိုယ့်အကြိုက်ကို စစ်စစ်ပေါက်ပေါက် နှိုက် နှိုက်ချွတ်ချွတ်ရှာပြီး ကိုယ်ချစ်တဲ့သူကို ကိုယ်ကရွေးပြီး ချဉ်းကပ်တယ်”

“နောက်တစ်မျိုးကကော”

“နေဦးလေ၊ ရှေ့တစ်မျိုးတောင် မပြီးသေးတဲ့ဟာ”

သ

လမင်းမိမိ

“အင်း ... ပြော”

“ကိုယ့်အကြိုက် ကိုယ်ချစ်တဲ့သူကိုရှာပြီး လိုက်တဲ့ ချဉ်းကပ်တဲ့ ကောင်တွေက ကိုယ်ချစ်ရင် လိုက်တာပဲ။ အငြင်းခံရလို့ အသည်းကွဲကာမှကွဲ၊ နောက်ဆုတ်ကာမှ ဆုတ်ရလေ။ ကိုယ်က လိုက်ရှာချစ်တာကွ”

“အင်း”

“နောက်တစ်မျိုးကကျတော့ သူက တကူးတက ရွေးချစ်တာ မဟုတ်ဘူး။ ကိုယ့်အနီးအနားမှာပဲ ရှိနေတဲ့ မိန်းကလေးတွေထဲက ကိုယ့်ကို ရေလာမြောင်းပေး လုပ်နေတဲ့ဟာတွေထဲက အဆင်သင့် ထိုင်ရွေးတာ”

“ဟား ဟား ဟား”

“ကိုယ့်ကို ရေလာမြောင်းပေး လမ်းခင်းနေပါပြီ ဆိုကတည်းက ကိုယ်က ဖွင့်ပြောလိုက်ရင် အငြင်းခံရစရာ အကြောင်းကို မရှိဘူးလေ။ ဟိုက Yes ဆိုပြီး ခေါင်းလေးညိတ်ဖို့ပဲ လိုတော့တဲ့ဟာမျိုးကိုမှ ရွေးပြောတာကိုး”

“အဟင်း ... အဲဒီတော့”

“ဒါကြောင့် ရေး၊ မြိတ်၊ ထားဝယ်က ယောက်ျားနဲ့ မြစ်ကြီးနားကမိန်းမ ဖူးစာဆိုတာလည်း ရှိတတ်သလို တချို့ကျတော့ အိမ်နီးနားချင်းထဲက သူငယ်ချင်းထဲက ဟိုဘက်ခြံက စသဖြင့်တွေနဲ့ ဖူးစာဆိုကြတာကွ”

“အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ”

“ဒုတိယအမျိုးကကွာ သိပ်ပြီး ကိုယ့်ဘက်က ကြိုးစားအားထုတ်ရတာ မရှိတော့ ပေါ့ပျက်ပျက် နိုင်သလို ငါထင်တယ်။ ပထမအမျိုးအစားကကျတော့ တစ်ဖက်မိန်းကလေးဟာ ကိုယ့်ကို လက်ခံချင်လည်းခံမယ်၊ ငြင်းချင်လည်းငြင်းမယ်၊ ဘာမှန်းမသိတဲ့ အဖြေကို စွန့်စားပြီး ဈေးလင့်ရတာ၊ Thail (သဲထိတ်ရင်ဖို)ဖြစ်ရတဲ့ ခံစားချက်ပါတယ်။ ပိုပြီး အသက်ဝင်တယ်၊ ပိုအားထုတ်ရတယ်၊ ပိုလေးနက်တယ်လို့ ငါထင်တယ်ကွ”

လင်းရွှေရက ပြုံးရင်း ...

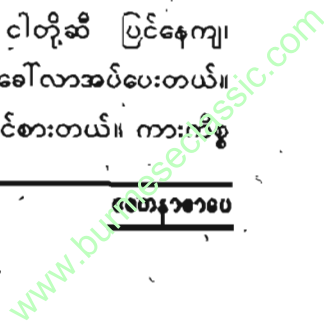
“ထင်ပေါ့ကွ၊ မင်း ထင်ချင်တာ ထင်လို့ရတာပဲ”

“အေး ... အခုမှ အဓိကအချက် လာပြီ”

လင်းရွှေရက ရယ်မိသည့်။

“မင်းက သီရိခက်ကို တစ်နေရာမှာ သတ်သတ်မှတ်မှတ်တွေ့ပြီး စိတ်ဝင်စားပြီးတော့ ဇွဲရှိရှိနဲ့ လျှောက်ပြန်သံပေးတွေ့လုပ်ပြီး တကူးတက သွားကြူပြီး မရမက လိုက်ယူခဲ့ရတာ မဟုတ်ဘူး ...

သူ့အစ်ကိုဝမ်းကွဲကားက ငါတို့ဆီ ပြင်နေကျ၊ သူ့ညီမကားပျက်တော့ ငါတို့ဆီ ခေါ်လာအပ်ပေးတယ်။ အဲဒီမှာ မင်းကိုတွေ့ပြီး သူ စိတ်ဝင်စားတယ်။ ကားကိစ္စ

ပြီးသွားလည်း ဆက်ခင်မင်နေအောင် အမျှင်တန်းပြီး ကပ်လျက်ခြံက မင်းအမေဆီ သူကပဲ ဝင်ဟယ် ထွက်ဟယ် လုပ်တယ်။ အဘွားကြီးစားချင်တာမျိုး ဝယ်လာပြီး အတင်း ဝင်ပေါင်းတယ်”

လင်းရွှေရက ခေါင်းတညိတ်ညိတ် ပြုံးပြီးနားထောင်နေပါသည်။

“သူလည်း တကယ်တော့ စိတ်ကူးယဉ်တာပါကွ၊ အရင်ကတည်းက သူ့စိတ်ကူးထဲမှာ မင်းလောက်လူကို သူလက်ထပ်ဖို့ မရည်ရွယ်ထားပါဘူး။ သူလိုအလှပဂေးက စိတ်ကူးယဉ်တဲ့စိတ် ထွင်ချင်တဲ့ စိတ်မျိုးနဲ့သာ မင်းလို လူကြမ်းရုပ်ကို ရေလာမြောင်းပေး လုပ်ခဲ့တာပါကွ”

“ထားပါတော့ကွာ”

“မင်းကော သူ့ကို သည်းလိုက်အူလိုက် မရမနေနိုင် ချစ်ရဲ့လား၊ သူ့ကား ငါတို့ဝပ်ရှော့ပ်က ထွက်သွားတော့ မင်း သူ့လိပ်စာဆီ လိုက်တွေ့ဖို့ စိတ်ကူးရှိခဲ့လို့လား”

လင်းရွှေရ ဝန်ခံပါသည်။

“အေးပါ၊ အဲလို စိတ်ကူးမရှိခဲ့ဘူးကွ”

“သူကချည်း ဝင်လိုက် ထွက်လိုက် မုန့်လာကျွေးလိုက်၊ ဟိုဖိတ် ဒီဖိတ် လုပ်လိုက်၊ ခြေလှမ်းတွေ စိပ်လာတော့မှ မင်း တအံ့တဩတွေ ဖြစ်လာပြီး ငါ့ကို ဒီအလှပဂေးလေး

က စိတ်ဝင်စားနေပါလားဆိုတဲ့ စိတ်လှုပ်ရှားမှုမျိုး စ၊ခဲတာပါ”

“အေး ... ဟုတ်ပါတယ်”

“မင်းက လူအေး လူကောင်းမို့ စ၊မိတဲ့ အချစ်တစ်ခုကို သစ္စာရှိရှိ ဆက်ဆုပ်ကိုင်ထားတာပါ။ နောက်ထပ်လည်း မရှာဖွေတဲ့အတွက် မင်းမှာ နောက်တစ်ယောက်ဆိုတာ ထပ်မတွေ့တာပါ။ တကယ်တမ်း သီရိခက်ကို သိပ်ချစ်လို့ ထက် မင်းဆိုတဲ့ကောင်က ဖင်ငြိမ်ငြိမ်နဲ့ ခိုင်မြဲချင်တဲ့သူ မို့ပါ”

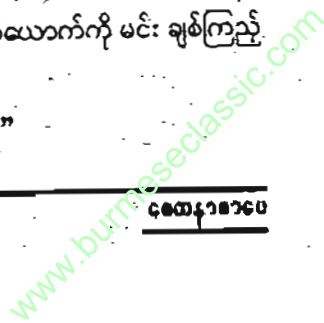
ဖြစ်နိုင်ပါတယ်လေ။ ဒါပေမဲ့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်တော့ မခံချင်စိတ်ပဲဖြစ်စေ ဒေါသပဲဖြစ်စေ နာကျင်မှုပဲဖြစ်စေ ခံစားချက်တော့ ဖြစ်ရသေးတာပေါ့။

“ဒီတော့ မေ့လိုက်ကွာ၊ မခံစားနဲ့၊ သီရိခက်က မမိုက်ပါဘူး”

“.....”

“ဒီတစ်ခါတော့ သူ့ဘက်က ဘယ်လိုနေမှန်း မသိရသေးခင်ကတည်းက ကိုယ့်အသည်းနလုံးက အပြင်းအထန် တောင်းဆိုတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ယောက်ကို မင်း ချစ်ကြည့်စမ်းပါ”

“မင်းဘိုးအေ၊ တွေ့ဦးမှကိုးကွ”

“တွေ့မှာပေါ့ကွာ၊ အဲဒါကမှ ကိုယ်က သိပ်ချစ်ရတာဆို တော့ အရသာရှိမှာ”

“သူ့ဘက်က လာစတာတောင် သူကပဲ ထားခဲ့တာတွေ၊ ငါကများ သွားကြိုက်ရင် နင့်ရုပ် နင့်ရည်မှ အားမနာဆို ပြီး ပါးရိုက်ခဲနေရပါဦးမယ် ဇော်လတ်ရာ”

“ကျွတ် ... မင်းကလည်း တချို့မိန်းမတွေက ရုပ်ဆိုးဆိုး ခပ်ကြမ်းကြမ်းကို စွဲလမ်းတတ်တဲ့စိတ်မျိုး ရှိတယ်ကွ၊ ခုကတည်းက ဘာမှတောင် မတွေ့သေးဘူး၊ စိတ်လျှော့ မနေနဲ့”

“နီငါ စိတ်မလျှော့ပေမယ့် မင်း လေတော့လျှော့ဦး၊ ဟိုမှာ ကြည့်ဦးဟေ့ကောင်၊ Heat တွေ တက်နေတယ်”

“ဇော်လတ်က ဒက်ရှ်ဘုတ်က ဒိုင်ခွက်ကိုကြည့်ကာ...”

“အေးကွ၊ အဲကွန်းဖွင့်လို့ပဲလား၊ လာကွာ၊ ရေကြည့်ရ အောင်”

ဇော်လတ်က ကားစမ်းမောင်းနေတဲ့ ပါရမီလမ်းမ ကြီးပေါ်က ကားရပ်လို့ရတဲ့ လမ်းဘေးတစ်နေရာဆီ ကားကိုချရပ် လိုက်ပါသည်။ နှစ်ယောက်သား ကားပေါ်ကဆင်းကာ ဘောနက် ဖွင့်ကြသည်။ မက္ကင်းနစ်ဝတ်စုံကြီးတွေနှင့် ကားဘောနက်ဖွင့်ကာ ရေတိုင်ကီ စစ်နေတဲ့ သူတို့နှစ်ယောက်ကို ဝပ်ရှော့ပ်လုပ်သားတွေ မှန်း မြင်တာနှင့် သိသာနေတာပင်။

“တွေ့လား ... ရေတအားဆူနေ ... ယ်”

“ဟေ့ကောင် ... တအား အရမ်းမဖွင့်နဲ့ဦးလေ၊ ရေပူတွေ မန်းထွက်လာပြီ၊ မျက်နှာတစ်ခုလုံး နုကုန်ဦးမယ် ဟေ့ ကောင်၊ ရေနည်းနည်း ရှာရအောင်၊ အေးအောင် ရေနည်း နည်းလောင်းပြီးမှ ဖွင့်မယ်”

ဟိုဟိုဒီဒီ လှည့်ကြည့်လိုက်တဲ့ လင်းရွှေရသည် ရေ ဘယ်ကယူမလဲ မတွေ့ခင် အဲဒီနားကဆိုင်ခန်းတစ်ခုထဲက ထွက် လာတဲ့ သီရိခက်ကို တွေ့လိုက်ပါသည်။

“ဟေ့ကောင် ဇော်လတ်၊ ဟိုမှာ သီရိ”

“ဘာဖြစ်ဖြစ် ထားလိုက် ဟေ့ကောင်”

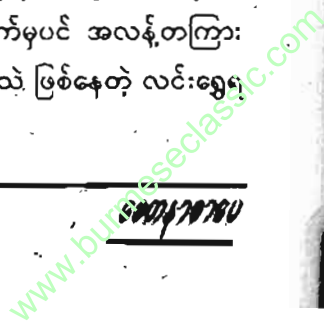
“ခဏလေးကွာ၊ ငါ နှုတ်ဆက်ရုံပဲ”

“ဟေ့ကောင်”

လင်းရွှေရက မက္ကင်းနစ်ဝတ်စုံရဲ့ ဆောင်းဘီအိတ် ပွဲကြီး နှစ်ဖက်ထဲ လက်ထိုးနှိုက်ကာ သီရိခက်ရှေ့ကို လျှောက် သွားလိုက်ပါသည်။

“အမေ”

သူ့အာရုံနှင့်သူ လင်းရွှေရကို မတွေ့တဲ့ သီရိခက် က ရှေ့က လူတစ်ယောက် ပိတ်ရပ်လိုက်မှပင် အလန့်တကြား ဖြစ်သွားကာ မက္ကင်းနစ်ဝတ်စုံနှင့် မဲမဲသံသံ ဖြစ်နေတဲ့ လင်းရွှေရ ကိုမြင်လျှင် ရှုံးမဲသွားပါသည်။

“ဘာလဲ ... ဖယ်ပေးပါ”

“သီရိ ဘယ်လာတာလဲ”

“ဘယ်လာလာပေါ့၊ ဘာမှမဆိုင်တော့ဘဲ ဘာဖြစ်လို့ လိုက်မေးနေတာလဲ”

“ဟာ ... ကိုယ် မင်းကို ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး စကားလာပြောတာလေ- သီရိ”

“လာပြောစရာကို မလိုတာ”

“သီရိ ... မင်း အပြောင်းအလဲ မြန်လှချည်လား၊ ကိုယ်တို့ချင်း ကြီးမားတဲ့ ပြဿနာလည်း မဖြစ်လိုက်ကြဘဲနဲ့ ဒီလောက် ခါးသီးဖို့ လိုလားကွာ၊ အရာရာတိုင်း မင်း သဘောနဲ့မင်း လုပ်တာချည်းပဲ မဟုတ်လား၊ မင်းပြတ်တယ်ဆိုလည်း ကိုယ် မင်းကို နှောင့်ယှက်ခဲ့လို့လား၊ ဒီတိုင်း နေခဲ့တာပဲ၊ အခုဟာက မမျှော်လင့်ပဲ ...”

“အင်းလေ ... အဲဒါကိုပဲ ပြောတာပဲ”

“ဘာလဲ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရှင်ကို ပြတ်ခဲ့တယ် ဆိုပေမယ့် ခံတော့ ခံစားရသေးတာပဲ၊ အဲဒီနေ့ကတောင် မမတင့်ရှင်းဆီ ဖုန်းဆက်မိသေးတယ်”

“ဘာ ... ပြတ်ပြီးတာတောင် သူ့နာမည်က ပါနေရတုန်းလား”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ပါတာပေါ့၊ မ...ကို သိရိက အားကိုးတာပဲဟာ၊ မမကတောင် ပြောတယ်၊ ဗြိတ်လိုက်တယ်ဆိုပေမယ့်လည်း ဖောင်ကြည့်ဦးပေါ့တဲ့၊ အမျိုးသားဘက်ကများ အရမ်းမနေနိုင်အောင် ခံစားရပြီး ဘွားခွနဲ့ ရောက်လာတာလားတောင်းပန်တာမျိုး ရှိခဲ့ရင်တော့ သူ့အချစ်ကို ထည့်တွက်ပြီး တစ်ခေါက်လောက် ပြန်စဉ်းစားလိုက်ပါဦးတဲ့၊ မမ အဲလိုပြောတော့ သီရိတောင် ကိုကို ပေါ်လာမလားလို့ မျှော်မိပါသေးတယ် ...”

ဒါပေမဲ့ ပူပူနွေးနွေး ခံစားရတဲ့ ရက်တွေအတွင်း လုံးဝပေါ်မလာဘူး ဆိုရင်တော့ သူဟာ ပြတ်လည်း ဘာမှ မဖြစ်ဘူး၊ မမှုဘူး၊ နေနိုင်တယ်ဆိုတဲ့သူမျိုး ဖြစ်ရင်ဖြစ်၊ မဟုတ်ရင်လည်း ကိုယ့်အပေါ် မာနထားတဲ့ ယောက်ျားမျိုး ဖြစ်လို့သာ ပြန်မတောင်းပန်တာ မချော့တာ ဖြစ်မှာမို့ စိတ်ပြတ်လိုက်တော့ပေါ့တဲ့”

လင်းရွှေရသည် ဘာပြောရမှန်းမသိအောင် ဘယ်သူ့ကို ဒေါပွရမှန်း မသိအောင် အတော်အခံရခက်ကာ မျက်နှာကြီးသာ နီမြန်းလာပါသည်။

“သီရိ အခုစိတ်ပြတ်သွားပြီ၊ နောက်လဆန်းကိုပဲ ဒီက ထွက်ဖို့လုပ်တော့မှာ၊ သီရိဆီကို မလာနဲ့တော့၊ ဘာမှလဲ အကြောင်းထူးလာမှာ မဟုတ်တော့ဘူး”

“ဒါဖြင့်လည်း ပြီးတာပဲကွာ”

လင်းရွှေရသည် ဒေါသထွက်စဖူးထွက်ကာ ကားဆီ ချာခဲနဲ့ လှည့်ပြန်လာပါသည်။ ကားပေါ်တက်ထိုင်ပြီး ခုံးခနဲ တံခါးဖိတ်ပစ်လိုက်၍ ဇော်လတ်ကလည်း ကားပေါ်ပြန်တက်လာကာ ...

“ခဏတော့ ရေအေးအောင် ကားရပ်စောင့်ဦးမယ်၊ မင်းကို မသွားနဲ့လို့ ငါ ပြောသားပဲ၊ ဘာဖြစ်လာတာလဲ”

“တောက်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ဒီ သီရိခက်တော့ ငါ သွားခွာမိတော့မှာကွာ”

“သူ့ချည်းပဲ မကဘူး၊ ဟိုမိန်းမကိုလည်း ငါအတော်အေးကန်လာပြီကွာ”

“ဘယ်မိန်းမလဲ”

“ဟိုစာရေးဆရာမပေါ့၊ တင့်ရှင်းသွင် ဆိုတာ”

“ခုထိ ဝင်ရုပ်နေတုန်းလား”

“အေးကွာ ... ကျွတ်”

“မိန်းမတွေများ သူတို့ကိုယ်သူတို့ ဆရာမကြီးတွေ ထင်နေတဲ့ဟာတွေက ပိုဆိုးတာ၊ ပရိသတ်လေး ရှိတာနဲ့ ဟိုနားဆရာဝင်လုပ် ဒီနားဆရာဝင်လုပ်၊ ဒါပေမဲ့ မင်းသီရိက လက်မခံရင် ဘာမှမဖြစ်ဘူး”

“သူကလည်း သူ၊ ဒီအမျိုးသမီးကလည်း မီးထိုးသလား မမေးနဲ့၊ ချွန်တုန်းသလား မမေးနဲ့”

“နည်းနည်းပညာပေးပေးရမှာကွာ၊ နေရာတကာ ပါတဲ့ဟာတွေ ... တောက်”

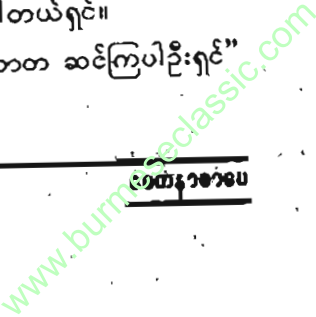
လင်းရွှေရက သက်ပြင်းကြီးတစ်ချက် မှုတ်ထုတ်ကာ စိတ်ပြေလက်ပျောက် စိတ်ပြောင်းတဲ့အနေနှင့် လက်က ကားရဲ့ ရေဒီယိုခလုတ်ကို လှမ်းနှိပ်လိုက်ပါသည်။

“အခု ဆက်လက်ပြီး သောတရှင်များ နားဆင်ရမယ့် အစီအစဉ်ကတော့ ‘လေလှိုင်းမှာ ဖြေခိုင်းပါ’ ဆိုတဲ့ အစီအစဉ်လေးပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီအစီအစဉ်လေးကို ‘.....’ မဂ္ဂဇင်းမှာ လစဉ် အိမ်ထောင်ရေး အချစ်ရေး လူမှုရေး မေးခွန်းလေးတွေ ဖြေကြားပေးနေကျဖြစ်တဲ့ စာရေးဆရာမ တင့်ရှင်းသွင်က တာဝန်ယူ ဖြေကြားတင်ဆက်သွားမှာ ဖြစ်ပါတယ် ...

ဒီ ‘လေလှိုင်းမှာ ဖြေခိုင်းပါ’ ဆိုတဲ့ အစီအစဉ်လေးကို ကျွန်မတို့ (...) FM ရေဒီယိုလှိုင်းမှ အပတ်စဉ် တနင်္ဂနွေ နဲ့ သောကြာနေ့များမှာ နေ့လယ် ဆယ်နှစ်နာရီတိတိအချိန်မှာ ထုတ်လွှင့်ပေးသွားမှာ ဖြစ်ပါတယ်ရှင်။

အစီအစဉ်လေးကို နားသောတ ဆင်ကြပါဦးရှင်”

“ဒါ ... ဒါ ... ဟို ...”

လင်းရွှေရ လက်ညှိုးကြီးက ရေဒီယိုခလုတ်ကို ညွှန်ကာ တအံ့တဩ ထစ်ငေါ့နေပါသည်။ သူ့ရုပ်ကြီးက ဒီကား ထဲက ရေဒီယိုဘောက်စ်လေးထဲမှာ စာရေးဆရာမ တင့်ရှင်းသွင် လူအကောင်လိုက်ဝင်ပြီး ရှိနေတော့မယ့်အတိုင်း မျက်လုံးကြီးပြူးကာ ရေဒီယိုဘောက်စ်လေးကို ဖိုက်ကြည့်နေတာဖြစ်သည်။

“ရေရေလည်လည် နယ်ကျော်တယ်ကွာ”

“အေးကွာ၊ ရေဒီယိုထဲကနေတောင် ဖြေနေပြန်ပြီ၊ ဟား ... ယုံတောင် မယုံနိုင်အောင်ပဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ သူ့ကို ဒီလောက် တောင် ဆရာတင်နေကြတာလဲ၊ သူ ဖြေတာတွေကို ဘာ ဖြစ်လို့ ယုံစားပြီး မေးနေကြတာလဲ၊ ဘာ ... လဲ ... ကွာ”

လင်းရွှေရ ဆံပင်တွေကို ကုတ်ဖွရှုပ်ထွေးပစ်ပြီး စိတ်ပျက်လက်ပျက်ကြီး ညည်းညူစဉ် ဇော်လတ်က လက်ညှိုးကို နှုတ်ခမ်းဝမှာတော့ကာ ...

“ရှား ... လာပြီ၊ နားထောင်ပါဦး”

နောက်က ဖုန်းမြည်သံနှစ်ချက်မြည်ပြီးနောက် ဖုန်းကို နိုင်လိုက်သံနှင့်အတူ ...

“ဟယ်လို”

“ဟယ်လို ... မမ၊ မမတင့်ရှင်းသွင်လားဟင်”

“ဟုတ်ပါတယ် ညီမလေး”

“ဟယ် ... ဝမ်းသာလိုက်တာ၊ ညီမတို့က မမကို အမြဲ အားပေးနေတာပါ မမ၊ အခု စာအုပ်ထဲမှာ မဟုတ်ဘဲ အပြင်မှာ တိုက်ရိုက်ဖုန်းပြောရတာ အရမ်းဝမ်းသာတာပဲ”

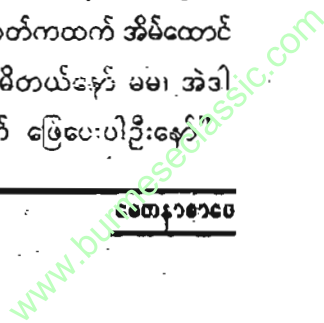
“ဟုတ်တဲ့ပါ၊ အားပေးနေတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ညီမလေးရေ၊ အချိန်က သုံးမိနစ်ပဲရမှာမို့ မေးချင်တဲ့မေးခွန်းလေးကို မေးပါနော်”

“မမအသံလေးက အရမ်းနားထောင်ကောင်းတာပဲ ... အဟီးဟီး”

ဖုန်းဆက်သူကလည်း အရမ်းကို အားရဝမ်းသာဖြစ်နေသလို အသံတွေပင် တုန်ချင်နေပါသည်။ ဖြေနေတဲ့ စာရေးဆရာမ တင့်ရှင်းသွင်ရဲ့ အသံဟာလည်း ဟိုမိန်းကလေးပြောရလောက်အောင်ပင် တကယ့်ကို နူးညံ့ချိုသာတဲ့အသံလေး။ အိုက်တင်ထုတ်၊ ပဲလုပ်နေတာ မဟုတ်ဘဲ နဂိုသံကိုက ချိုသာသိမ်မွေ့တာ။

ဇော်လတ်ရော လင်းရွှေရပါ ခေါင်းကြီးတွေ ရှေးတိုးကာ တုတ်တုတ်မလှုပ်ဘဲ နားစွင့်ထောင်နေမိကြပါသည်။

“မမရယ် ... ပထမဆုံးနေ့မို့ ညီမ တစ်ခုပဲ မေးချင်တာပဲ၊ ခုခေတ်မှာ အရင်တုန်းက ခေတ်ကထက် အိမ်ထောင်ရေးတွေ ပြိုကွဲကြသလားလို့ ထင်မိတယ်နော် မမ၊ အဲဒါနဲ့ပတ်သက်ပြီး မမ သိသလောက် ဖြေပေးပါဦးနော်”

“ဟုတ်ပါတယ် ညီမရယ်၊ ခုနောက်ပိုင်းခေတ်မှာ အရင် တုန်းကထက် အိမ်ထောင်ရေး ပြဿနာတွေ ကွာရှင်းပြတ်စဲ မှုတွေ များလာပါတယ်။ နောက်ဆုံး ဆယ်စုနှစ်ဖြစ်တဲ့ သက္ကရာဇ်နှစ်ထောင်ခုနှစ်ကနေ နှစ်ထောင်ကိုးခုနှစ်အတွင်း စစ်တမ်းကောက်ယူချက်များအရ ဆိုရင်တော့ ကမ္ဘာမှာ အိမ်ထောင်တစ်ရာ ရှိရင် လေးဆယ့်ခြောက်အိမ်ထောင် ဟာ ကွာရှင်းပြတ်စဲမှုနဲ့ အဆုံးသတ်ကြတယ်လို့ သိရပါတယ်”

“သူ ... သူက ဘယ်လိုလုပ် သိလဲ”

“ရှာဖတ်ထားမှာပေါ့ ဇော်လတ်ရာ၊ နားထောင်ဦး”

“ပိုပြီးလွတ်လပ်တဲ့ လူမှုအဖွဲ့အစည်းလို့ သူတို့ကိုယ်သူတို့ သတ်မှတ်ထားကြတဲ့ အနောက်နိုင်ငံများမှာတော့ အိမ်ထောင် ကွဲနှုန်းက ပိုမြင့်မားပြီး မမတို့ အာရှတိုက်နိုင်ငံများမှာတော့ ရာခိုင်နှုန်းပိုပြီး နည်းပါတယ်။ တစ်ကမ္ဘာလုံးအတိုင်းအတာ နဲ့ အိမ်ထောင်တစ်ရာမှာ လေးဆယ့်ခြောက်ခုဟာ ကွဲကွာ မှုနဲ့ အဆုံးသတ်တယ်လို့ ဆိုတဲ့အတွက် အိမ်ထောင်တစ်ခု ပြုတော့မယ်လို့ စိတ်ကူးရင် ကိုယ့်အိမ်ထောင်သာယာခိုင် မြဲဖို့ ပျော်ရွှင်စိတ်ချမ်းသာဖို့ဟာ ရာခိုင်နှုန်း တစ်ဝက်ကျော် လောက်ပဲ မျှော်လင့်စရာရှိတဲ့ အနေအထားပါ”

“ဟာ ... ဒါ သက်သက်မယ့် လူငယ်တွေကို ထင်ယောင် ထင်မှားဖြစ်အောင် စိတ်ဓာတ်တွေကျအောင် ခြောက်လှန့် တဲ့သဘောပေါ့ကွ”

ဇော်လတ်က သူ့လက်ဝါးကြီး ဖြန့်ကာ ဖြန့်ကာ မကျေမချမ်း ပြောနေပါသည်။

“အေးကွ ... ဒါပေမဲ့ သူကျတော့ မကြာခင် အိမ်ထောင် ပြုမှာတဲ့”

“ဟင် ... ဟုတ်လား၊ သူတော့ ယူမယ်၊ သူများတွေကို တော့ လှန့်သလား မမေးနဲ့၊ ဒီစာရေးဆရာမ လုံးဝမမိုက် ဘူး၊ ဘာလဲကွ”

လင်းရွှေရက မျက်မှောင်ကုတ်ပြီး မကြည်မသာနှင့် ငေးငိုင်းနေပါသည်။

“ဟေ့ကောင် ... နည်းနည်းပါးပါး ပညာပေးလိုက်မှထင် တယ်”

ဇော်လတ်ကတော့ သူ့ထုံးစံအတိုင်း ညစ်ကျယ်ကျယ် နိုင်လာပါသည်။

www.burmeseclassic.com

တင်ရှင်းသွင်သည် ကားကို ပေါ်တီကိုအောက် ထိုးရပ်လိုက်သည်နှင့် တံခါးဝမှာ ရပ်လာတဲ့ မြတ်သစ်လွင်ရဲ့ အဒေါ် အန်တီသက်ကို ပြုံး၍နှုတ်ဆက်လိုက်ပါသည်။ ကားပေါ်မှ ဆင်းရင်း ခေါင်းလေးကိုညွတ်ကာ ညွတ်ကာ ...

“အန်တီသက်လည်း ရောက်နေတယ်လား၊ အန်တီသက် နေကောင်းတယ်နော်”

“ကောင်းပါတယ် တင်ရှင်း၊ လာ ... ဝင်”

“မီးမီးတို့ ညီအစ်မ ဩစတြေးလျ ထွက်သွားပြီနော်”

“ဟုတ်တယ်၊ နှစ်ပတ်ရှိပြီလေ”

“ဖုန်းလာပြီးပြီလား အန်တီ”

“တစ်ပတ်နေမှ ဖုန်းလာတယ်၊ အန်တီတောင် စိတ်တွေပူ နေတာပေါ့၊ သူတို့ တက္ကသိုလ် ကမ်းပတ်စ်ထဲက အဆောင် ပဲ ရကြတယ်”

“ကျောင်းတက်နေပြီပေါ့ အန်တီ”

“အင်း ... တက်နေရပြီ၊ အငယ်မ မီးမီးက သိတဲ့အတိုင်း ပဲ၊ သတ္တိရှိတယ်လေ၊ စိတ်မာတယ်၊ အေးဆေးပဲ၊ အကြီး မကြီး ဝူးဂူးက စိတ်ပျော့တယ် မဟုတ်လား၊ ငိုငိုနေလို့ တဲ့”

“ဪ ... တစ်လလောက်နေရင်တော့ နေသားကျပြီး နေတတ်သွားမှာပါ အန်တီ”

“အေးပေါ့၊ ကဲ ... ထိုင် ... တင်ရှင်း”

တင်ရှင်းက ဧည့်ခန်းဆက်တီတစ်ခုမှာ ထိုင်မယ် ပြင်စဉ် ထမင်းစားခန်းဘက်မှ အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက် ထပ် ထွက်လာပြန်ရာ ...

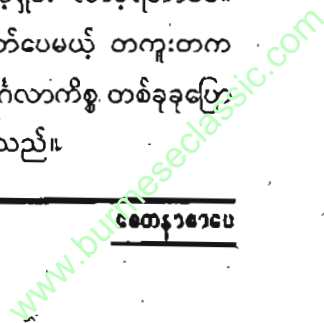
“ဟင် ... အန်တီယုရော ရောက်နေတာလား”

“အေး”

“လူအစုံပေါ့ ... ဘွားဘွားရော”

“ဘွားဘွားလည်းပါတယ်”

ဒီနေ့ညနေစာကို မြတ်သစ်လွင်ရဲ့အမေ ဒေါ်ခင်လေး ဝင်းက တင်ရှင်းကို ဖိတ်တယ်ဆို၍ တင်ရှင်း လာခဲ့ရတာပင်။ ကြိုလို့ ထမင်းဝင်းစားလိုက်တာမျိုး ရှိတတ်ပေမယ့် တကူးတက ကြီး ညနေစာဖိတ်တာက ထူးခြားနေ၍ မင်္ဂလာကိစ္စ တစ်ခုခုပြော စရာရှိလို့ဖြစ်မှာဟုပင် တင်ရှင်း တွေးမိသည်။

မင်္ဂလာကိစ္စကလည်း နီးနေပြီဖြစ်တာမို့ ဒီသတင်း ကျွတ်လို့ အကြမ်းဖျဉ်းသာ သတ်မှတ်ရာကနေ ရက်အတိအကျရွေးဖို့ ဆောင်ရွက်စရာကိစ္စ ရှိတာတွေ ဆောင်ရွက်ဖို့ တိုင်မင်ရတော့မှာပါ။ ဆီဒိုးနားဟိုတယ် ဒီတံကိုတော့ မနှစ်က နှစ်မကုန်ခင်ကပင် ကြိုပြီး အကြမ်းချိတ်ထားခဲ့တာပါ။

ဒီနှစ်ပြက္ခဒိန်ထဲ ကြိုကြည့်ကာ ရက်ကောင်း ရက်ရာဇာလေးတွေ သုံးခုလောက်ရွေး၍ အကြမ်းချိတ်ထားတာ။ ရက်ကပ်မှ အတိအကျ ထပ်ရွေးပြီး တစ်ခုကို Fixed လုပ်ပြီး ကျန်နှစ်ခုကို ဖြတ်ဖို့လိုသည်။

တင့်ရှင်းသွင်ကို မြတ်သစ်လွင်ဘက်မှ လူကြီးမိဘများက နှစ်သက်လက်ခံပါသည်။ လက်ခံဆို တကယ်တမ်းတော့ “ကို” နှင့် တင့်ရှင်း ဆုံစည်းခဲ့ကြတာကိုက Match Maker လို့ခေါ်တဲ့ အိမ်ထောင်ဖက်ပွဲစားမှတစ်ဆင့် သိကျွမ်းဆုံတွေ့ခဲ့ကြရတာပါ။

အဲဒီကြားလူ မစပယ်ဖြူနှင့် တင့်ရှင်းက ခင်မင်ပါသည်။ “ကို” ရဲ့မိဘဆွေမျိုးတို့ကလည်း မစပယ်ဖြူထံ သင့်တင့်လျှောက်ပတ်တဲ့ သတို့သမီး ရှာဖွေပြီး သူတို့ကို ပြပေးဖို့ ကမ်းလှမ်းထားရာကတစ်ဆင့် အချင်းချင်း သိကျွမ်းဆုံတွေ့ကြတဲ့နောက် ကိုကလည်း တင့်ရှင်းကို သဘောကျ။ တင့်ရှင်းကလည်း ကိုကို သဘောကျဆိုတဲ့ အနေအထားနှင့် တစ်စစ ရင်းနှီးမှု တိုးပွားနိုင်မြဲကာ စေ့စပ်ဖြစ်တဲ့အထိ ရောက်ကြတာပါ။

မြတ်သစ်လွင်မှာ ဒေါ်ခင်လေးသက်၊ ဒေါ်ခင်လေးယုဆိုတဲ့ အဒေါ်တွေ ရှိသည်။ ဒေါ်ခင်လေးသက်ကတော့ အိမ်ထောင်သည် သမီးနှစ်ယောက်ရှိကာ ဒေါ်ခင်လေးယုကတော့ အပျိုကြီးပါ။ ဤအဒေါ်တွေကလည်း ဒီတစ်ဦးတည်းသော တူလေးရဲ့ အရေးကိစ္စတို့တွင် အမြဲတက်တက်ကြွကြွ ပါဝင်တတ်သည်။

အခု အန်တီသက်၊ အန်တီယုပါ မက ဘွားဘွားပါ ပါတယ်ဆိုတော့ တကယ့်ဟံစီးပွဲလို့ တင့်ရှင်း နားလည်ရသည်။ ဘွားဘွားက တော်ရုံနှင့် အိမ်ကမခွာ။ သမီးငယ်အပျိုကြီးနှင့် ပညာဝတီကွန်ဒိုမှာ နေတာဖြစ်သည်။

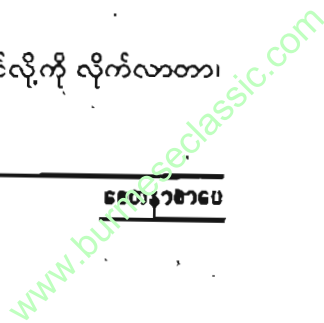
“ဘွားဘွား နေကောင်းရဲ့လား အန်တီယု”

မြတ်သစ်လွင် အလေးထားရသော အဒေါ် အဘွားများမို့ တင့်ရှင်းလည်း ရိုသေလေးစား အရေးတယူ လုပ်ရပါသည်။

“မေမေက ဒီရက်ပိုင်း နှလုံးတောင် နည်းနည်းပြန်ထ၊ ချင်တယ် တင့်ရှင်းရေ”

“ဒါဖြင့် ဒီနေ့ လိုက်လာရတာလည်း ပင်ပန်းနေမှာပဲ၊ ပညာဝတီအိမ်မှာ လုပ်လိုက်လည်း ရတာပဲနော်၊ တင့်ရှင်း ဟိုကိုလာလိုက်မှာပေါ့”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ မေမေက လိုက်ချင်လို့ကို လိုက်လာတာ၊ ဟော ... ထွက်တောင်လာပြီ”

တိုက်အိမ်ကျယ်ကြီးရဲ့အောက်ထပ် အိပ်ခန်းတစ်ခန်းထဲက ထွက်လာသော အဘွားအိုကို တင့်ရှင်းက မတ်တတ်ရပ်ရင်း ...

“နေကောင်းရဲ့လား ဘွားဘွား”

“အင်း”

“ဘွားဘွား ဒီဘက်ထိပ်မှာ ထိုင်မလား”

တင့်ရှင်းက အပြေးရှေ့တိုးကာ လက်မောင်းမှတွဲမည်ပြုစဉ် တင့်ရှင်း လက်ကို ဖယ်ရှားလျက် ...

“နေ ... နေ ... ရတယ်”

ခါတိုင်း အပြုစု အယုယနှင့် အချောကြိုက်လှတဲ့ဟာ ခုတော့ မျက်နှာခပ်တည်တည်နှင့် တင့်ရှင်း တွဲတာကိုပင် ရုန်းဖယ်ပစ်သည်ဆိုတော့ ဘာများဖြစ်နေပါလိမ့်ရယ်လို့ တင့်ရှင်းက အံ့အားသင့်မိသည်။

တင့်ရှင်းကိုတော့ ဘာမှစိတ်ကွက်နေလောက်စရာ အကြောင်းကိစ္စ မရှိတာမို့ ဒီမတိုင်ခင်ကတည်းက တစ်ယောက်ယောက်နဲ့စိတ်အခန့်မသင့်ထားလို့ပဲ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်လို့ တင့်ရှင်းက တွေးလိုက်ပါသည်။

“အန်တီဝင်းရောဟင်”

“ရှိတယ်၊ အပေါ်မှာ”

ယောက္ခမလောင်းတွေ၊ အဒေါ် အဘွားလောင်းတွေဟာ တင့်ရှင်းကို သူတို့လောက် ချမ်းသာပြည့်စုံမှု မရှိပေမယ့် ကိုယ့်ခွဲကိုယ်ချွန် မိန်းကလေး၊ နာမည်ကျော်ကြားမှုရှိထားတဲ့ Celebrity တစ်ယောက်ဆိုတဲ့ နှစ်သက်လိုလားသော အမြင်ကောင်းရှိကြပါသည်။ အတူနေအမေက ဆုံးသွားပြီး ရွယ်တူလောက်ရှိတဲ့ အိမ်အကူတစ်ယောက်နှင့်ပဲနေကာ အဖေဖြစ်သူဟာ ပင်စင်စားအရာရှိကြီးဟောင်းဖြစ်၍ လောလောဆယ်တွင် နောက်အိမ်ထောင်နှင့် သီးသန့်ရှိတာကိုလည်း သူတို့ သဘောကျကြသည်။

တင့်ရှင်းရဲ့ကျောထောက်နောက်ခံမှာ တင့်ရှင်း အိမ်ထောင်ရေးဘဝထဲ ဝင်စွက်ဖက်မယ့်သူ မရှိတာ၊ အဖေဟာ သူ့အထုပ်အထည်နှင့်သူ ခပ်ရိုးရိုးနေသူဖြစ်ကာ တင့်ရှင်း လက်ထပ်လျှင်တော့ ကားတစ်စီး လက်ဖွဲ့မှာ ဆိုတာတွေကိုလည်း ပိုသဘောကျကြပါသည်။

ရှင်းရှင်းပြောရရင်တော့ ဤမင်္ဂလာပွဲတွင် ဝင်ပြီး စီစဉ်ညွှန်ကြား စွက်ဖက်ပါဝင်မည့်သူရယ်လို့ ယောက္ခမအပါအဝင် သူတို့ညီအစ်မသုံးယောက်နှင့် ခုထိ အာဏာစက်ကြီးလှတဲ့ ဘွားဘွားပဲ ရှိမှာလေ။ တင့်ရှင်းဘက်က ဘယ်သူမှ ဝင်ပါ ဝင်စီစဉ်မှာ မဟုတ်တဲ့အပြင် တင့်ရှင်း ကိုယ်တိုင်က လူတစ်ဖက်သားကို ဦးစားပေးတတ်တဲ့ စရိုက်နှင့် ခပ်အေးအေးသမားမို့ သူတို့လက်သူတို့ခြေ သူတို့စိတ် သူတို့သဘောသာ မဟုတ်လား။

ခါတိုင်းဆိုရင် ယောက္ခမလောင်းကြီး အန်တီဝင်းသည် အိမ်ထိုင်ခန္ဓာကိုယ်နှင့်ပင် အလွန်ပေါ့ပါး ပြုံးချိုကာ ခပ်သွက်သွက် တောက်တက်တက်နှင့် တစ်အိမ်လုံးအနှံ့ နေရာတကာ ရောက်နေတတ်ပြီး ခုလို စားစရာပွဲရှိရင်လည်း သူ့ကိုယ်တိုင်ဝင်ပါစီစဉ်နေတတ်တာ။

သူပြောလမျှ ခေါင်းချည်းညိတ်မြဲဖြစ်တဲ့ ချွေးမလောင်း တင်ရှင်းကိုလည်း ကြည်ဖြူဖော်ရွေလှသူပင်။

- “အန်တီဝင်း နေကောင်းရဲ့လားဟင် အန်တီသက်”
- “နေတော့ ကောင်းတယ်”
- “ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”
- “ဒီလိုကွယ် တင်ရှင်းရဲ့”
- “ဟုတ်ကဲ့”

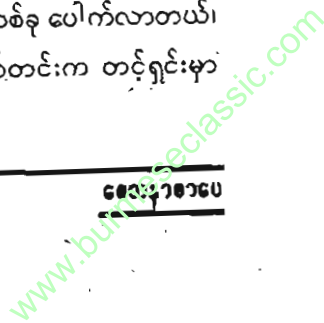
တင်ရှင်းက ရင်တောင်ခန့်ချင်လာသည်။ ချစ်သူ “ကို” ကလည်း အစောကြီးကတည်းက ဖုန်းဆက်ထားသည်မှာ ထုံးစံအတိုင်း သူ နောက်ကျမှမို့ သူ့အဖေ သူ့အဒေါ်တို့နှင့်သာ ကြိုစားနှင့်လိုက်တဲ့။ ဘေးမှာ သူကလည်းမရှိ။ အဒေါ်နှင့် အဘွားပုံစံတွေကလည်း တစ်မျိုးတွေများ ဖြစ်နေသလားလို့။

- “မေမေ ... သမီးတို့ပဲ ကြိုပြောရမလား”
- “အင်း ... မထူးပါဘူး၊ ပြောပေါ့”
- “ဘာ ... ဘာဖြစ်လို့လဲဟင် အန်တီယု”

- “မမကြီးက သွေးတိုးနေလေရဲ့ ဘင့်ရှင်းရေ”
- “ဪ ... နေမကောင်းဘူးပေါ့၊ နေမကောင်းလည်း ညှိစာစားဖို့ ဖျတ်လိုက်လည်း ရပါတယ် အန်တီယုရယ်၊ ဖုန်းပဲဆက်လိုက်ရောပေါ့”
- “အဓိကက တင်ရှင်းနဲ့ စကားကို ပြောဖို့ရှိနေတာ”
- “ဘာများလဲဟင်”
- “အဲဒီကိစ္စကပဲ မမကြီးကို သွေးတိုးတဲ့ထိ ဖြစ်စေတာပဲ”
- “ဘာကိစ္စများလဲ အန်တီယုရယ်”

အန်တီယုနှင့် အန်တီသက်က တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ပါသည်။ သူတို့ကိုလည်းကြည့်၊ စုပုပ်ပုပ် ခပ်တည်တည် ထိုင်နေတဲ့ ဘွားဘွားကိုလည်းကြည့်နှင့် တင်ရှင်းရင်ထဲ ထိတ်လာပါသည်။ တစ်မျိုးတွေ ဖြစ်နေတာ အမှန်ပါပင်။

- “တင်ရှင်း”
- “ရှင်”
- “ပြောရမှာတောင် အားလည်းနာ သိလည်းသိချင် ပြောရတောင် ခက်ပါတယ် တင်ရှင်းရယ်”
- “ပြောပါ အန်တီသက်၊ တင်ရှင်းကို အားမနာပါနဲ့”
- “တင်ရှင်း ... အန်တီတို့ဆီ သတင်းတစ်ခု ပေါက်လာတယ်၊ တစ်ဆင့်စကား ကြားရတာပါပဲ၊ သတင်းက တင်ရှင်းမှာ အရင်က အိမ်ထောင်ရှိခဲ့တယ်တဲ့”

“ရှင်”

တင့်ရှင်းက အလန့်တကြား အော်ဟစ်မိကာ ကိုယ့်နားတောင် ကိုယ်မယုံအောင် ဖြစ်သွားရပါသည်။ အမျိုးသမီးသုံးယောက်ကတော့ တင့်ရှင်း မျက်နှာကို မျက်တောင်တစ်ခတ်တောင် အလွတ်မပေးဘဲ စူးစိုက်ပြူးပြဲ အကဲခတ်နေကြပါသည်။

“အန်တီသက်”

“တင့်ရှင်း ... ကြားတယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ပြန်ပြောပါဦး အန်တီသက်၊ တင့်ရှင်း နားမရှင်းတာလားလို့”

“တင့်ရှင်းမှာ အိမ်ထောင်ရှိခဲ့တယ်၊ အိမ်ထောင်ပြုဖူးတယ်တဲ့”

“.....”

တင့်ရှင်းက ပါးစပ်အဟောင်းသားလေးနှင့် အန်တီသက်ကို စူးစိုက်ကြည့်ကာ ရယ်လည်း ရယ်ချင်ပြီး ငိုလည်းငိုချင်လာပါသည်။ တင့်ရှင်း အကြာကြီး တိတ်နေ၍ ...

“အဲဒါကို တင့်ရှင်း ... ..”

“လုံးဝမဟုတ်ပါဘူး အန်တီသက်”

“လုံးဝမဟုတ်ဘူးပေါ့”

“လုံးဝမဟုတ်ပါဘူး အန်တီသက်၊ ဘယ်လိုလုပ် ဟုတ်ရမှာလဲ၊ တင့်ရှင်း ဘယ်တုန်းကမှ အိမ်ထောင်မပြုဖူးပါဘူး”

သူတို့က တင့်ရှင်းကိုသာ စိုးကြည့်နေကြပါသည်။

“အိမ်ထောင်မပြောနဲ့ တင့်ရှင်း ရည်းစားတောင် တစ်ခါမှ မထားဖူးခဲ့ပါဘူး အန်တီသက်ရယ်၊ ဒီသဘင်းက ဘယ်လိုထွက်လာလဲ စဉ်းစားလို့တောင် မရပါဘူး”

တင့်ရှင်းက စိတ်ရှုပ်ထွေးစွာ ပျာပျာသလဲ ပြောမိသည်။ သူတို့တွေ တင့်ရှင်းကို စိုက်ကြည့်နေကြပုံကို ကျောတောင်စိန်လာပါသည်။ ဘွားဘွားက အဆိုးဆုံးပင်။ ရုပ်ကြီးက ခပ်တည်တည်နှင့် ဒီသဘင်းကြားရတာကိုပင်လျှင် အလွန်တရာ စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်ရလှပုံက မျက်နှာမှာ ပေါ်လွင်နေပါသည်။

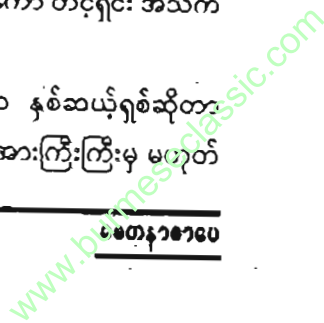
“အိမ်ထောင်ရှိရင် တင့်ရှင်းက အဲဒီအိမ်ထောင်နဲ့ပဲ ရှိနေမှာပေါ့”

“အိုအေ ... ဒါကတော့ ဟိုတုန်းကရှိခဲ့ပြီး အခုကွဲပဲကွဲသွားလားဆိုတဲ့ သဘောပေါ့၊ အခု ရှိမနေတာကတော့ အရင်ကတည်းက မရှိခဲ့လို့ ဆိုတာကို မခိုင်လုံစေပါဘူး”

တင့်ရှင်းက အောင့်လည်းအောင့်သက် ဝမ်းလည်းနည်းသွားကာ ...

“ဘွားဘွားရယ်၊ အိမ်ထောင်ရှိခဲ့ဖူးဖို့ကော တင့်ရှင်း အသက်က ဘယ်လောက်ရှိသေးတာမို့လဲ”

ပြောပြီးမှ ကိုယ့်အသက်ဟာ နှစ်ဆယ့်ရှစ်ဆိုတာ အတိအကျ ပြန်တွေးမိပါသည်။ ငယ်လွန်းအားကြီးကြီးမှ မဟုတ်

ဘဲနဲ့၊ ကိုယ်ကသာ အပျိုကလေးဘဝနှင့် သန့်သန့်စင်စင် နေထိုင် ခဲ့သူမို့ ဘယ်အချိန်ကများ ယောက်ျားရဲ့ကွဲခဲ့ရမှာလဲလို့ မခံချင် စွာ တွေးပေမယ့် ဟကယ် ယူခဲ့တဲ့သူတွေကျတော့လည်း ဆယ့် ရှစ် နှစ်ဆယ်နဲ့လည်း ယောက်ျားရနေကြတာပဲလေ။

သုံးလေးငါးနှစ်ပေါင်းပြီး ကွဲကြကွာကြတာလည်း ရှိကိုရှိနေကြတာပဲလေ။

“အဲဒါကတော့ စကားလုပ်ပြောလို့ ဘယ်ရမလဲအေ”

တင့်ရှင်းက ရင်ထဲနှင့်ပြီး ခုခံသွားကာ အဘွားကြီး ကို ဝမ်းနည်းနာကျင်စွာ ကြည့်လိုက်ပါသည်။ သူတို့က သံသယ ဝင်ကြတာလား။ ကိုယ့်ကိုများ သံသယဝင်ကောင်းလားလို့ စိတ် ဆိုးချင်ပေမယ့် တင့်ရှင်းသည် နဂိုကတည်းက အခြားတစ်ဖက်ကို အမြဲထည့်တွက်တတ်တဲ့သူ ဖြစ်လေရာ၊ သူတို့နေရာမှာ ကိုယ် ဆိုလည်း ဒီသတင်းကြားရင် ယုံတာ မယုံတာ အပထမ၊ စိတ်ထဲ အဖုအထစ် အခုအခံတော့ ဖြစ်မိမှာပဲလို့ တွေးမိပါသည်။

“မင်းသမီးမို့ ကောလာဟလ ထွက်ရင် ထားပါတော့၊ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး တင့်ရှင်း နာမည်နဲ့ ခုလို သတင်းဖြစ်ရ တာလဲ”

“သမီးလည်း Celebrity ပဲလေ”

“ဒါပေမဲ့ စာရေးဆရာမတစ်ယောက် ဒီလိုသတင်းထွက် တယ်ရယ်လို့ ကြားလည်းမကြားဖူးဘူး ယုံလည်းမယုံနိုင်

ဘူး၊ မင်းသမီး မင်းသားဆိုတာက လုပ်ငန်းသဘောသဘာဝ ကိုက လူအများနဲ့ အလုပ်လုပ်ရတာ၊ သဏ္ဍာန်လုပ် သရုပ် တူအောင် ဆန့်ကျင်ဖက်လိင်နဲ့ ထိကိုင်ဆက်ဆံရတာရှိ တယ်လေ ...

စာရေးဆရာ ဆိုတာက အိမ်ထဲမှာ တစ်ယောက် တည်း စာရေးပြီး ပြီးသွားတာပါ။ နည်းနည်းပါးပါး ပွဲလမ်း လေးတက်တာအပြင် အလုပ်သဘောကလည်း အမျိုးသား တွေနဲ့ အမျိုးသမီးတွေ တွဲတွဲဖက်ဖက် အလုပ်လုပ်ရတယ် လို့မှ မရှိတာ၊ တမင်တကာ တကူးတက သတင်းလွှင့် တာမျိုးကလွဲရင် မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ သမီး ထင်တယ်”

ပြောရင်းက တင့်ရှင်း စိတ်က ပိုလှုပ်ရှားလာကာ အသက်ရှူသံ မြန်ဆန်ပြီး ရင်ကလေး နိမ့်ချည်မြင့်ချည်နေအောင် ဒေါပွလာပါသည်။

“တင့်ရှင်း ... သမီး”

အန်တီသက်က စိတ်မကောင်းနိုင်ပုံနှင့် ...

“အန်တီတို့က တင့်ရှင်းကို မယုံသကာ စစ်မေးနေတာ မဟုတ်ပါဘူး”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒီစကားကို ယုံနေတာတော့ မဟုတ်ဘူး တင့်ရှင်း၊ ဒါပေမဲ့ ဒိန်းခနဲတေ စိတ်ထဲတစ်မျိုးဖြစ်လို့ စိတ်မကောင်းကြတာတော့ အမှန်ပဲ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဝိတ်

အနှောင့်အယှက်တော့ ဖြစ်ရတာပေါ့ သမီးရယ်၊ သမီးကို လည်း ပြန်မပြောပြလို့ မဖြစ်ဘူးမို့လား”

မှန်ပါသည်။ သူတို့ကြားတာကို ပြန်ပြောကြတာက တော့ ပြောကိုပြောရမှာပါ။ သူတို့ ဘာမှမပြောဘဲ စိတ်ထဲကျိတ် မြို့ပြီး သို့လော သို့လော တွေးနေကြရင် ပိုပြီးတောင် တင့်ရှင်း အတွက် မကောင်းတာပါ။ ဖွင့်ပြောပြကြတာကမှ တင့်ရှင်း ငြင်း စကားကို သူတို့ ကြားခွင့်ရပါသေးသည်။

“အန်တီယုတို့ ကြားတာကို ခုလိုပြောတာ တင့်ရှင်း နား လည်ပါတယ်၊ စိတ်မဆိုးပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ စိတ်ထဲမှာ ဘယ် လိုဖြစ်မှန်းမသိဘူး၊ အရမ်း ကသိကအောက် ဖြစ်မိတယ်”

“မနာလိုတဲ့သူ မတည့်တဲ့သူ မုန်းတဲ့သူတွေများ ရှိလား တင့်ရှင်းရယ်”

“တင့်ရှင်းကတော့ ဘယ်သူ့ကိုမှ အမုန်းအငြိုးထားမိတာ မရှိတော့ ကိုယ့်အပေါ်လည်း ဒီလိုရှိကြမယ်တော့ မထင်ဘူး ပေါ့ အန်တီသက်ရယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူများစိတ်ထဲတွေတော့ ကိုယ် မမြင်နိုင်ဘူးလေ၊ ဘယ်သူက မုန်းနေ မနာလိုနေမလဲ တော့ မတွေးဝတ်ပါဘူး၊ တင့်ရှင်းကတော့ ဘယ်သူ့ကိုမှ မုန်းစရာ အပြုအမူ မလုပ်ခဲ့ဖူးပါဘူး”

လှေကားမှ ဆင်းလာသံကြောင့် အားလုံးမော့ကြည့် ကြလျှင် မြတ်သစ်လွင်ရဲ့မိခင် အန်တီဝင်း ဆင်းလာတာ တွေ့ရ

ပါသည်။ တင့်ရှင်းက ယောက္ခမလောင်းကို အကဲခတ်နေတုန်းပင် အန်တီဝင်းက ဆံပင်ကိုသပ်ကာ အသစ်ပြန်ညှပ်တင်ရင်းက ...

“စိတ်မကောင်း မဖြစ်နေပါနဲ့တော့ တင့်ရှင်းရယ်”

ကြားရတဲ့စကားသံကြောင့် တင့်ရှင်း နည်းနည်းလေး စိတ်အေးရကာ ...

“အန်တီဝင်း သွေးတောင်တိုးသွားရတာလည်း စိတ်မ ကောင်းဘူး၊ လုံးဝ မထင်မှတ်တဲ့စကား ကြားရတော့ ဘာ မှမဖြစ်ဘဲတော့ မနေနိုင်ဘူး အန်တီဝင်းရယ်”

“လူဆိုတာ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ယုံကြည်မှုထား နိုင်မှ စိတ်ချမ်းသာမှုရမှာ၊ အရှည်ဆက်ဆံလို့ရမှာ၊ အန်တီ ခေါင်းအေးအေး စဉ်းစားပြီးပြီး ရင်ထဲ မရှင်းမရှင်းဖြစ်နေ ရင် ရှေ့ဆက်ဖို့ မဖြစ်နိုင်ဘူး သမီး၊ ဒါကြောင့် အန်တီ ဒီသတင်းစကားကို ငေးလိုက်တော့မယ်၊ တင့်ရှင်းကို စတွေ့ ကံတည်းက မြင်တွေ့နေရတဲ့ နေပုံထိုင်ပုံ အပြုအမူနဲ့ပဲ အကဲခတ်ပြီး တင့်ရှင်းကို အန်တီ ယုံပါတယ်”

“ကျေးဇူးဘင်ပါတယ် အန်တီရယ်”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကြားတဲ့သတင်းရှိလို့သာ ဖွင့်မေးရတာ၊ တင့်ရှင်းက ဟုတ်ပါတယ် ဆိုရင်တော့ ပြန်စဉ်းစား ဆုံး ဖြတ်ကြရမှာပေါ့၊ တင့်ရှင်းက ဘဟုတ်ပါဘူးဆိုရင် ပြီးပြီပေါ့၊ အန်တီ ယုံပါတယ် သမီး”

www.burmeseclassic.com

ငူကြီးထိုင်နေတဲ့ ဘွားဘွားကတော့ မျက်နှာကို မပြင်နိုင်သေးဘဲ ...

“ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် တင့်ရှင်းကို ဘွားဘွားတို့ စသိကြရတာ တစ်နှစ်ပဲ ရှိသေးတယ်၊ ဒီတော့လည်း စိတ်ထင်မိပေ သပေါ့”

“မေမေရယ် ... တွေးနေရင် ဆုံးမှာမဟုတ်ဘူး၊ တင့်ရှင်း ရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာကို ယုံစားတဲ့အနေနဲ့ လုံးဝမေ့ပစ်လိုက်ကြ ရအောင်ပါ”

“မေ့ပစ်ဖို့က ထားပါတော့၊ ဒီသတင်းက ဆက်ထွက်နေ ရင်ကော၊ ရပ်တမ်းက ရပ်ပါ့မလား”

ဘွားဘွား စကားကြောင့် တင့်ရှင်းပါ ငိုငင်သွားရပါ သည်။

“ဒီသတင်းကို ဘယ်သူကြားခဲ့တာလဲ အန်တီသက်”

“မီးမီးတို့အဖေ အန်ကယ်လ် ကြားခဲ့တာ”

“ရှင် ... အန်ကယ်က ဘယ်က”

အန်တီသက်ရဲ့ခင်ပွန်းဟာ စာအုပ်တိုက်ထူထောင် ပြီး စာအုပ်ထုတ်ဝေသူဖြစ်တဲ့အပြင် စာအုပ်ဆိုင်ကြီးများ ဆိုင်ခွဲ သုံးဆိုင်ဖွင့်လှစ်ထားတဲ့သူ ဖြစ်ပါသည်။ အန်ကယ်ရဲ့ စာသမုဒ္ဒရာ စာအုပ်တိုက်နှင့် စာအုပ်ဆိုင်များဟာ အောင်မြင်လူသိများပြီး စာအုပ်ပေါင်းများစွာ ထုတ်ဝေနေတဲ့တိုက်။

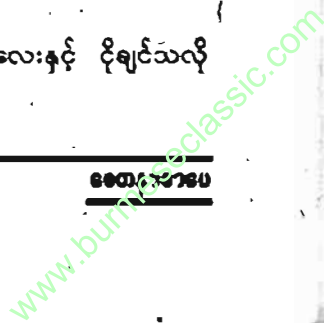
“အန်ကယ်က မိတဲ့အတိုင်း စာအုပ်စာပေ စာရေးဆရာ တွေကိုပါ ချစ်တတ်တဲ့သူဆိုတော့ မြတ်သစ်လွင့် စာရေး ဆရာမ တင့်ရှင်းသွင်နဲ့ ယူမယ်ဆိုတာကို သိပ်ဂုဏ်ယူတာ လေ သမီးရဲ့၊ အပေါင်းအသင်းတိုင်းကို ထုတ်ပြောနေ တော့ သူ့အသိုင်းအဝိုင်းက သူ့တူနဲ့ တင့်ရှင်းသွင်နဲ့ဆိုတဲ့ သတင်း သိနေကြတာပေါ့၊ သူ့ကို သူ့ဆိုင်က ဝန်ထမ်း အမျိုးသမီးတစ်ယောက်က ပြောတာ၊ ဝန်ထမ်းတွေကလည်း သူတို့ဆရာရဲ့တူနဲ့ တင့်ရှင်းသွင် ယူကြမယ်လို့ သိထား တာလေ ...

တင့်ရှင်းသွင်မှာ အရင်က အိမ်ထောင်ရှိတယ်လို့ သတင်းကြားလာတော့ တအံ့တဩနဲ့ စကားလုပ်ပြောကြ တာပေါ့၊ သူတို့အချင်းချင်း အရင်ပြောနေကြတာ၊ ပွစ် ပွစ် ဖြစ်နေကြပြီးမှ နောက်မှ အန်ကယ်သိရတာ”

“အဲဒီအမျိုးသမီးကို ဘယ်ကကြားလဲ မေးကြည့်သေးလား ဟင် အန်တီသက်”

“မေးတယ်၊ သူတို့ရပ်ကွက်က စာအုပ်အငှားဆိုင်မှာ လူ တစ်ယောက်က စာအုပ်လာငှားရင်း သမီးဝတ္ထုစာအုပ်ကို ကိုင်ရင်း ဘေးကိုပြောပြနေတာတဲ့”

တင့်ရှင်းသည် မျက်နှာငယ်လေးနှင့် ငိုချင်သလို ကတုန်ကယင် ဖြစ်လာကာ ...

“ဒီအတိုင်းဆိုရင် ဒီသတင်း စာပေလောကမှာတောင် အတော်ပျံ့နှံ့ကုန်မလား မသိဘူး၊ သမီး အဲဒီရုပ်ကွက်က စာအုပ်ဆိုင်မှာ သွားစုံစမ်းရင်များ ...”

“အို ... ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ သမီးကိုယ်တိုင် လာမေးမှ စကား လုပ်ပြောစရာ ပိုဖြစ်တော့မှာပေါ့၊ သမီးတော့ လိုက်စုံစမ်း လို့ လုံးဝမဖြစ်ဘူး၊ ထားလိုက်ပါတော့၊ ဒီထက်ဆိုးဝါးလာ ရင်တော့ အခြေအနေကြည့်ပြီး ဘာလုပ်သင့်လဲ ဆက်စဉ်း စားကြတာပေါ့”

အန်တီဝင်းက ခါးခါးသီးသီး တားလိုက်၍ တင့်ရှင်း နှုတ်ဆိတ်လိုက်ရပေမယ့် မိန်းမတစ်ယောက်ဘဝမှာ ဆိုးဆိုးဝါးဝါး မမှန်သတင်း ပျံ့လွင့်ရတာဖြစ်၍ ထိခိုက်နစ်နာလာသည်ဖြစ်ရာ ဘာလုပ်ရမလဲ မစဉ်းစားနိုင်အောင် ထူပူသောကတောက်လောင် နေမိပါသည်။

ယောက္ခမလောင်းက ဘယ်လိုပြောပြော တင့်ရှင်း သွင်သည် ဒီကိစ္စအတွက် ဒီအတိုင်း ငြိမ်ငြိမ်ကလေး နေလိုက်ဖို့ ခက်လှသည်။ အဲဒီညနေ သူ့အိမ်က ထမင်းစားပွဲကို အချိန်မီ ပြန်ရောက်မလာသော မြတ်သစ်လွင်ကို ညတွင်းချင်းပဲ ဖုန်းလှမ်း ဆက်ပြီး တင့်ရှင်းက မေးမိပါသည်။

“ကို ဘာဖြစ်လို့ ပြန်မလာတာလဲ”

“ဒီမှာ ကိုကျော်ဦးတို့နဲ့ အလုပ်ကိစ္စ စကားပြောရင်း တစ် နေရာရာရောက်နေလို့ တင့်ရှင်းရဲ့ အရမ်းနောက်ကျမှာ ဖြစ်နေတယ်”

“အဲဒါကို ဘာဖြစ်လို့ ဖုန်းလှမ်းမဆက်တာလဲ”

“ခုပဲဆက်တော့မလို့ ခဏနဲ့ ပြီးသွားပြီ အိမ်ပြန်မိဦးမလား လို့လည်း စိတ်က တွေးနေတာနဲ့ မဆက်ဖြစ်တော့တာ”

www.burmeseclassic.com

“ကို ပြန်မရောက်နိုင်တော့ဘူး ဆိုတာတော့ တင်ရှင်းကို ဖုန်းဆက်သင့်တာပေါ့”

“ကိုယ့် ဆက်ခါနီး တင်ရှင်း ဆက်လိုက်တော့လည်း ပြီး သွားတာပဲ မဟုတ်လား တင်ရှင်းရ၊ မမျှော်လင့်ဘဲ နောက် ကျသွားတာကိုး”

မြတ်သစ်လွင်ဟာ အမြဲလိုပင် လူကိုယ်တိုင် ပျက် ကွက်မည့်ကိစ္စတို့အတွက် ဖုန်းဆက်ဖို့ပါ ပျက်ကွက်တတ်တဲ့သူ ဖြစ်သည်။ ပြောနေစရာ မလိုပါဘူးဆိုတဲ့ အတွေးမျိုးပင်။ စောင့် နိုင်ရင်စောင့် မစောင့်နိုင်လို့ ပြန်သွားလည်း ကိစ္စမရှိဘူးလို့ သဘောထားရင်လည်း မစောင့်နိုင်ရင် ပြန်လိုက်ပါ ဆိုတာလောက် ကိုတော့ ဖုန်းဆက်သင့်တာပဲ မဟုတ်လား။

တခြားစီးပွားဖက်တွေကိုတော့ မသိပေမယ့် တင်ရှင်း ကိုတော့ အရေးတယူ လုပ်ပြောနေဖို့ မလိုပါဘူးဆိုတဲ့ သဘော လား။ သူ မဆက်ရင်လည်းပဲ မနေနိုင်တဲ့အဆုံးမှာ တင်ရှင်း ဆက်လာလိမ့်မယ်လို့ ပြီးစလွယ်သဘောထားလို့သာပေါ့။ ဒါကို နားလည်လိုက်ရတာတွေအတွက် စိတ်ထဲ ခိုးလိုးခဲ့လှ ဖြစ်ရခြင်း

“အန်တီသက်တို့ ပြောတဲ့ကိစ္စကို ကို ဘာဖြစ်လို့ တင်ရှင်း ကို မပြောတာလဲ”

“ဘယ်ကိစ္စလဲ တင်ရှင်း”

“ကို ဘာလို့ ဒီလိုမေးတာလဲ၊ ဘယ်ကိစ္စလဲ ကိုအသိဆုံး ပေါ့၊ ဒီကိစ္စ ခေါ်ပြောဖို့ပဲ ဒီနေ့ တင်ရှင်းကို ထမင်းစား ခေါ်တာပဲဟာ”

“ခုဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဒီသူတန်း သိသိချင်း ကြားကြားချင်း ကိုကအရင် တင်ရှင်းကို ပြောရမှာ မဟုတ်ဘူးလား၊ ကိုသိတာ ကြာပြီ မဟုတ်လား”

“အင်း ... သုံးလေးရက်တော့ ရှိပြီပေါ့”

“တင်ရှင်းကို ဘာဖြစ်လို့ ချက်ချင်းမပြောတာလဲဟင်”

“အမှန်အတိုင်း ပြောရရင် စကားလုပ်ပြီး စကားစပ်ပြီးတော့ တောင် မပြောချင်တာ အမှန်ပဲ၊ အဲဒါကြီး ကြားရတော့ စိတ်ညစ်စရာကြီး၊ ကိုယ့် မပြောချင်တာနဲ့ မပြောတာ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တင်ရှင်းရဲ့မကောင်းသတင်းတစ်ခုခု ကြား တဲ့အခါ ဟုတ်ဟုတ် မဟုတ်ဟုတ် မှန်မှန် မမှန်မှန်ကို ဖွင့် ပြောသင့် ဖွင့်မေးသင့်တယ် မဟုတ်လား၊ ကိုဘက်က မပွင့်လင်းပဲ တစ်ယောက်တည်းကိုတံ စိတ်ညစ်ခံစားနေတာ မျိုးက ချစ်သူတွေကြားမှာ မရှိသင့်ဘူး မဟုတ်လား ကို၊ ပြီးတော့ မဟုတ်တာကို မဟုတ်ကြောင်း တင်ရှင်းကို ငြင်းခွင့်ပေးသင့်သေးတာပေါ့”

www.burmeseclassic.com

“ကျွတ် ... တင့်ရှင်းရာ၊ ကိုယ်တစ်ခွန်းပဲပြောမယ်၊ ဒီ စကားကြားတော့ ... ဟာ ဘာကြီးလဲဆိုပြီး စိတ်ပျက်သွားပေမယ့် ဒီသတင်းစကား လုံးဝမဟုတ်မမှန်နိုင်ဘူးဆိုတာ ကိုယ်သိတယ်၊ မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ အတိအကျ တွက်ပြီးသား၊ ယုံပြီးသား၊ တင့်ရှင်းနဲ့ကိုယ် တွဲနေတာပဲ၊ တင့်ရှင်း အကြောင်း ကိုယ်မသိဘဲ နေပါ့မလား ...

တင့်ရှင်းက ဣန္ဒြေသိက္ခာရှိတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်၊ ရိုးပြောတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဆိုတာ ကိုယ် သိသားပဲ၊ တကယ်ပဲ ငယ်ငယ်က ဒီလိုကိစ္စရှိရင် တစ်ခုလပ်အဖြစ် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း လူသိခံ ရပ်တည်မယ့် မိန်းကလေးမျိုးဆိုတာ ကိုယ် သိတယ်လေ၊ ဒီတော့ ဟုတ်တယ် မဟုတ်ဘူး ဆိုတာကို ပွင့်မေးနေစရာကို မလိုဘူး၊ မဟုတ်ဘူးလို့ ကိုယ်သိနေတယ်”

တင့်ရှင်းက ဝမ်းနည်းဝမ်းသာနှင့်ပင် ...

“အဲဒီအတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကို”

“တင့်ရှင်းမှာ ဘယ်တုန်းကမှ ယောက်ျားမရှိခဲ့ဘူးလို့ ယုံတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီသတင်းစကား ဘယ်လိုဖြစ်ပေါ်လာလဲ၊ ဥပမာ ... ငယ်ငယ်က ရည်းစားထားခဲ့ဖူးတာလောက်ကို ဒီရည်းစားက မဟုတ်တမ်းတရား ကြွားပြောလို့ ...”

“တင့်ရှင်း ဘယ်တုန်းကမှ ရည်းစားတစ်ယောက်မှ မထားခဲ့ဖူးဘူး ကို၊ ဒီကိစ္စက အခြေခံနည်းနည်းလေးရှိတဲ့အပေါ် ချဲ့ကားပြီး ဖြစ်လာတာ မဟုတ်ဘူး၊ လုံးဝမရှိတဲ့ မဟုတ်တဲ့ ကိစ္စတစ်ခု၊ တစ်ရာ ရာခိုင်နှုန်း အမှားကြီးပါ ကို”

“ဒါဖြင့် ဘယ်သူက ဒီတစ်ရာ ရာခိုင်နှုန်း အမှားကြီးကို စကားလုပ် သတင်းလွှင့်နေလဲ၊ အကြောင်းတစ်ခုတော့ ရှိမယ်လေ၊ ရန်ငြိုးရန်စလား၊ ဘာကိုမကျေနပ်လို့ ပြောတဲ့ သပုတ်လေလွင့်လဲ၊ ဘယ်သူက ဒီသတင်းလွှင့်တယ်ဆိုတာ အခိုင်အလုံ သိရရင်တော့ ဒီကောင်ကို ကိုယ် တရားစွဲရင် သော်လည်းကောင်း စွဲမယ်၊ တစ်နည်းနည်း ပညာပေးရင် သော်လည်းကောင်း ပေးမယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒါကို လိုက်စုံစမ်းမေးမြန်းဖို့တော့ ကိုယ့်မှာ ဆန္ဒမရှိဘူး တင့်ရှင်း၊ တင့်ရှင်းကို ယုံကြည်တာကသတ်သတ်၊ ကြားရတာကြီးကို စိတ်ပျက်ပြီး ကိုယ်နဲ့မဆိုင်သလို မပတ်သက်ချင်စိတ်ကသတ်သတ်၊ အောင့်သက်သက် ခံစားနေရတာ၊ ဘာမှမပြောချင်ဘူး”

မြတ်သစ်လွင်ရဲ့ သဘောထားကို ရှင်းရှင်းသိရတဲ့ အခါ တင့်ရှင်း ဒီအတိုင်း မနေနိုင်ပါ။ တင့်ရှင်းကို ယုံကြည်ပါတယ် ဆိုပေမယ့် သူ အောက်သလို ခံစားနေရတာကို သိပါသည်။ ဒါကြောင့်လည်း ဒီသတင်းစကားထွက်တဲ့ ဇာစ်မြစ်ကို သိလိုစိတ် တားဆီးမရပါ။

အဲဒီနေ့က အန်တီသက်ကို လှည့်ပတ်မေးမြန်းရင်း အန်ကယုစာအုပ်ဆိုင် အမှတ်တစ်က မစန်းစန်းမြင့် ဆိုတဲ့ ဝန်ထမ်းအစ်မကြီးဆီက သိရတယ်ဆိုတာရယ်။ အဲဒီအစ်မကြီး နေရပ်က ရန်ကင်း ဘောက်ထော်ဘက် ဆိုတာရယ် သိခွင့်ရလိုက်ပါသည်။

အဲဒီနောက်တော့ တင်ရှင်းဟာ သူတို့ဘက်က တားဆီးတဲ့ကြားကပင် မစန်းစန်းမြင့်ရဲ့ဆိုင်ကို သွားဖြစ်အောင် သွားခဲ့။ မစန်းစန်းမြင့်နှင့် စကားပြောဆိုခဲ့၊ မေးမြန်းခဲ့ စသဖြင့် ကိုယ်တိုင်ကိုက သိချင်စိတ် ပါပါနှင့် ဆက်တိုက်လှုပ်ရှားသည်။ တင်ရှင်းသွင်ရဲ့ စာဖတ်ပရိသတ်တစ်ယောက်ပဲဖြစ်ကာ တင်ရှင်းဘက်ကလည်း မခံချင်စိတ်ဖြစ်တဲ့ ထိုအစ်မကြီးဆီက ကူညီပါမယ် ဆိုတဲ့စကား ရရှိပြီးတဲ့ နောက်တစ်နေ့ညနေ အစ်မကြီးလည်း အလုပ်ဆင်းအပြန် တင်ရှင်းက သူတို့ရပ်ကွက်ကို လိုက်ပါသွားခဲ့ပါသည်။

မစန်းစန်းမြင့် စာအုပ်ငှားတဲ့ဆိုင်ကို ကိုယ်တိုင်လိုက်ပါသွားခဲ့ပါသည်။ မစန်းစန်းမြင့်က ဆိုင်ရှင်နှင့် ရင်းနှီးတာမို့ ...

“ကိုသန့် ... ကျွန်မ ခုံစမ်းချင်တာ တစ်ခုရှိလို့”

“ဘာလဲဗျ၊ ပြော”

“လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်ပတ်လောက်ကလေး ဒီဆိုင်မှာ ကျွန်မ စာအုပ်လာငှားတုန်း လူတစ်ယောက် ရောက်လာတယ်”

“အင်း ... ဘယ်သူလဲ”

“ဪ ... ဘယ်သူလဲဆိုတာ ကျွန်မက မေးမလို့ဟာကို”

“ဟာ ... ဘယ်သူ ဘယ်အချိန်က ရောက်လာလဲ ကျုပ်က ဘယ်မှတ်မိမှာတုန်း”

“အဲဒီလူက ထူးထူးခြားခြား စကားတစ်ခု ပြောသွားတယ်လေ”

“ဘာတဲ့လဲ”

“စာရေးဆရာမ တင်ရှင်းသွင်မှာ ယောက်ျားရှိတယ်တဲ့”

“ဟုတ်လား၊ ဘယ်သူလဲ”

“အို ... ကိုသန့်ကလည်း၊ ကိုသန့်လည်း အဲဒီတုန်းက ကြားသားနဲ့၊ ဟကောင်ရ၊ ဟုတ်ရဲ့လားတောင် ပြန်မေးလိုက်သေးတယ်လေ”

“အေး ... ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်၊ မေးမိတယ် ထင်တယ်၊ ဟုတ်တယ်လေ၊ မဂ္ဂဇင်းတွေမှာ သူ့အင်တာဗျူးတွေ ပါဖူးနေတာပဲဟာ၊ အပျိုလို့ပဲ သိထားတာလေ၊ အိမ်ထောင်သည်လို့မှ ငါ မကြားဖူးတာပဲ ငယ်လည်း ငယ်သေးတာ မဟုတ်လား”

“အင်း ... အင်း ...၊ အဲဒီတုန်းက အဲလိုပြောတဲ့သူက ဘယ်သူလဲ”

“ဟာ ... မမှတ်မိတော့ဘူးဟာ၊ ဘယ်သူပါလိမ့်”

www.burmeseclassic.com

“အာ ... ကိုသန့်ကလည်း သေချာစဉ်းစားပေးစမ်းပါ။
အရေးကြီးလို့ပါ။”

“ခင်ဗျား ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“သူ ဒီသတင်း ဘယ်ကကြားလို့ ပြောတာလဲ မေးမလို့ပါ”

“မေးပြီး ဘာလုပ်မှာလဲ”

“ဪ ... ကိုသန့်ကလည်း မဟုတ်တဲ့သတင်း ပျံ့နှံ့မနေ
အောင် တားရ ပိတ်ရမှာပေါ့။ စာရေးဆရာမ အပျိုကို
အိမ်ထောင်ရှိပါတယ်လို့ ပြောနေကြတော့ စာရေးဆရာမ
ခမျာ နစ်နာတာပေါ့။”

“ဟ ... ခင်ဗျားဟာက ရှော့တွေလား၊ ပြဿနာတက်မယ်
ကိစ္စတွေလား”

“ဘာမှမဟုတ်ဘူး၊ ဒီသတင်း မမှန်ဘူး၊ ရှေ့လျှောက်ဆက်
မပြောပါနဲ့ ဆိုတာလေး မေတ္တာရပ်ခံဖို့ရယ်၊ နောက်ပြီး
သူ့ကို ဘယ်သူပြောတာလဲ၊ ဘယ်ကကြားတာလဲ သိလို့
ရသလောက် မေးကြည့်မလို့ရယ်”

“ဟောဗျာ”

“ဘာလဲ”

ဆိုင်ရှင်က နံဘေးမှာ မျက်နှာခပ်လွှဲလွှဲနှင့်ရှိနေတဲ့
တင့်ရှင်းကိုမြင်ကာ အလန့်တကြားနှင့် ...

“ဒါ ... ဒါက စာရေးဆရာမ မဟုတ်လား”

တင့်ရှင်းက ဆိုင်ရှင်ဘက် လှည့်ကြည့်လိုက်ပါသည်။

“ဆရာမ တင့်ရှင်းသွင် မဟုတ်လားဗျ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျေးဇူးပြုပြီး အဲဒီကုန်းက ဘယ်သူပြော
သွားတာလဲ ပြန်စဉ်းစားပြီး ပြောပြပေးပါရှင်၊ ကျွန်မ
အသိုင်းအဝိုင်းမှာ ဒီမဟုတ်က ဟုတ်က သတင်း နယ်ကျော်
လာလို့ပါ”

“ဟာ ... ဘယ်လိုလုပ်ပြီးတော့များ”

“ဒီလို ကိုသန့်၊ ကျွန်မက လျှာရှည်ပြီး ကျွန်မအလုပ်ထဲ
မှာ ပြောလိုက်မိတာပါ၊ ပြောမိတာကလည်း မကောင်းတဲ့
စိတ်နဲ့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်မတို့ ဘောစီရဲ့တူနဲ့ ဆရာမက
ဟို ... လက်ထပ်ကြမယ့်သူတွေပါ”

“ဟာ”

“ဒီတော့ ဒီစကားကြားတော့ အံ့ဩတုန်လှုပ်ပြီး အချင်း
ချင်း တီးတိုးပြောမိရာက ဘောစီက ကြားသွား၊ တစ်ဆင့်
တစ်ဆင့် သူတို့အမျိုးတွေ ကြားသိကုန်ကြတော့ ကျွန်မ
လည်း တာဝန်မကင်း အပြစ်မကင်းဘူးပေါ့၊ အခု ကျွန်မ
လည်း စိတ်မကောင်းဖြစ်နေတာ၊ ပြီးတော့ ဒီသတင်းက
ကျွန်မ စလှိုက်တာ မဟုတ်တာလည်း ဆရာမ သိစေချင်
တယ်၊ ကျွန်မက တခြားက ကြားခဲ့တာပါဆိုတာလည်း
ဆရာမ ယုံကြည်စေချင်တယ်၊ ပြောတဲ့သူကိုလည်း ဘယ်က
ကြားတာလဲ၊ အယ်သူက ပြောတာလဲ မေးကြည့်ချင်တယ်၊
လုံးဝမှားတဲ့ သတင်းဆိုတာလည်း ပြောပြချင်တယ်”

“ဒါပေါ့ ... ဒါပေါ့၊ နားလည်ပါပြီ”

ဆိုင်ရှင်က တင့်ရှင်းသွယ်ကို ခုံတွေ ဘာတွေ သယ်ပေးကာ ထိုင်စေရင်း ...

“မစန်းစန်းမြင့် လုပ်ကြပြောတဲ့ စကားတော့ လုံးဝမဟုတ် တာ သေချာတယ် ဆရာမ၊ ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီနေ့ကတစ် ယောက်၊ ဒီစကား ပြောခဲ့တာ ကျွန်တော်တောင် ကြားတာ ပဲ၊ နေဦး ... သူက ဆရာမရဲ့ ဝတ္ထုစာအုပ်ကိုလည်း ငှား ရင်းပြောတာ၊ ကျွန်တော် စာအုပ်အငှားစာရင်းမှာ ပြန်လှန် ရှာကြည့်လိုက်ဦးမယ်ဗျ”

ဆိုင်ရှင် ကိုသန်းက သူ့ရဲ့စာအုပ်ငှားစာရင်းစာအုပ် ကို လွန်ခဲ့တဲ့အပတ် ရက်စွဲများဆီ ပြန်လှန်ရင်း ရှာဖွေကြည့်နေ ရာမှ သူ့ဟာသူလည်း သတိရလာသလို ...

“ဪ ... ဟိုလူ ထင်တယ်”

“ဘယ်သူလဲ ကိုသန်း”

“ဒီလမ်းက မဟုတ်ပါဘူး၊ ဟိုးဘက်ဝပ်ရှော့ပြန်ကြီးက ထင်တယ်”

“ဒီလမ်းကတော့ မဟုတ်တာ သိတယ်၊ အဲဒီစကားကြား တော့ ကျွန်မ သေချာလှည့်ကြည့်လိုက်မိပါ သေးတယ်၊ အဲဒီလူကို တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးဘူး”

“ဟော ... တွေ့ပြီ ... ဒီမှာ၊ ဆရာမစာအုပ် ငှားသွားတာ၊ ကိုဇော်လတ်တဲ့၊ ရွှေဝပ်ရှော့ပဲတဲ့၊ ဟုတ်ပြီ ကျွန်တော်မှတ် မိပြီ”

တင့်ရှင်းကဆိုင်ရှင် ကိုသန်း မျက်နှာကို စိတ်စော စောနှင့် စူးစိုက်ကြည့်နေမိသည်။

“စာအုပ်ငှားတာ ကိုဇော်လတ်၊ အင်ဂျင်နီယာဗျ၊ သူတို့ အင်ဂျင်နီယာ သူငယ်ချင်းတစ်စု ဝပ်ရှော့ပဲစုပြီး ဖွင့်ထား ကြတာလေ၊ အဓိက အဲဒီခြံကွက်ရဲ့အံ့နာက ‘လင်းရွှေရ’ ဆိုတဲ့သူ၊ သူလည်းအင်ဂျင်နီတာတစ်ယောက်ပဲဗျ၊ ကပ်လျက် ခြံနဲ့အိမ်ကလေးမှာ သူတို့သားအမိ နေကြတာ၊ သူပဲပိုင် တဲ့ ဒီဘက်မြေကွက်လွတ်မှာ သူငယ်ချင်းတွေ အများကြီး စုပြီး ဝပ်ရှော့ပဲ လုပ်ကြတာ”

“ဪ ... ဟိုဘက်နားက ရွှေဝပ်ရှော့ပဲပေါ့၊ အကြီးကြီးပဲ၊ ကျွန်မ သိတယ်”

“နေဦးဗျ၊ အဲဒီနေ့က ကိုဇော်လတ် ဆိုတဲ့သူ ပြောတာက ဒါတင်မကသေးဘူး၊ စာရေးဆရာမ တင့်ရှင်းသွင်ရဲ့ ယောက်ျားက သူ့သူငယ်ချင်း လင်းရွှေရ ဆိုလား၊ အဲသလို ပြောတာဗျ”

“ရှင်”

တင်ရှင်းမှာ ပို၍ပင် ခေါင်းနားပန်းကြီးသွားရပါ သည်။ ကိုယ့်ယောက်ျားဆိုတဲ့သူက အမည်တောင် အတိအကျ ထွက်လာပါပေါ့လား။

“နောက် ဘာဆိုလဲဗျာ၊ အဲဒီနေ့က ဆိုင်မှာ လူတွေလည်း ရှိတော့ ကျွန်တော်လည်း ကြားတော့ ကြားတယ်၊ သိပ် တော့ အာရုံမစိုက်လိုက်မိဘူး၊ ဟုတ်ရဲ့လားလို့တော့ ပြန် မေးလိုက်မိသလိုပဲ၊ သူက သူ့သူငယ်ချင်းရဲ့မိန်းမဆိုတဲ့ သဘောပြောတော့ ဟုတ်လို့ပဲ နေမှာပေါ့လေလို့တောင် တွေးလိုက်မိသေးတာ”

“ကျွန်မတော့ အဲလောက်ထိ မကြားလိုက်ဘူး ဆရာမ၊ မသံမကွဲနဲ့ပဲ ယောက်ျားရှိတယ်လို့ပြောတဲ့ သဘောလောက် ပဲ အကြမ်းဖျဉ်း ကြားလိုက်တာ”

တင်ရှင်းသည် မျက်နှာလေးအိုအိုနှင့် ...

“ဒါဆို အဲဒီနေ့က ဆိုင်ထဲရှိသမျှလူတွေ အားလုံးလည်း ကြားကြမှာပဲနော်”

“ကြားတဲ့လူလည်း ကြားမှာပေါ့လေ ဆရာမရယ်၊ ဒါပေမဲ့ စိတ်ထဲမထားပါနဲ့၊ ဘယ်သူကမှလဲ စိတ်ဝင်တစား ထပ် မမေးပါဘူး”

“ထပ်မမေးတာက ဒီစကားကိုကြားပြီး ဪ ... ဒီလိုကို လို့ လက်ခံထားလိုက်ကြတဲ့ သဘောလည်း ဖြစ်မှာပေါ့”

“ဒါပေမဲ့ ဆရာမရယ်၊ ကျွန်တော်လည်း ကြိုရင် ကြိုသလို ပြန်ရှင်းပြပေးပါ့မယ်၊ အဲဒီ ကိုဇော်လတ်လာရင်လည်း သေချာပြောပြလိုက်ပါ့မယ်၊ မှားနေတယ် ဆိုတာကို”

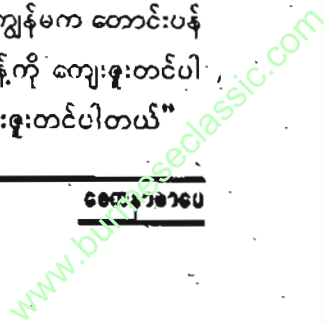
“ဟင့်အင်း ... မပြောပါနဲ့ ကိုသန့်၊ ဘာမှမပြောပါနဲ့ ထား လိုက်ပါ”

“မဟုတ်ဘူး ဆိုတာကိုတော့ ...”

“ကျွန်မဘာသာပဲ ဒီကိစ္စကို ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ လိုက်မေး ပါဦးမယ်၊ ဒီကိစ္စမှာ အထင်အမြင် လွဲမှားတာသက်သက်ပဲ လား၊ တစ်ယောက်ယောက်က ဘယ်လိုစိတ်ကူး အကြံ အစည်နဲ့များ သတင်းလွင့်နေတာလဲ၊ ရိုးရိုးပဲ မှားယွင်း ထွက်လာတဲ့ သတင်းလား၊ နောက်ကွယ်မှာ တစ်ခုခုရှိလို့ ထွက်လာတဲ့ သတင်းလား ကျွန်မ သေချာသိခွင့်ရမှဖြစ် မှာပါ”

“ဆရာမကိုယ်တိုင် စုံစမ်းတော့ ပြဿနာတွေ ဘာတွေများ”

“ဘာပြဿနာမှ မဖြစ်စေရပါဘူး၊ ပြဿနာဖြစ်လို့ ဘယ် ဖြစ်ပါ့မလဲရှင်၊ ကျွန်မပဲ သတင်းဆိုး ပိုထွက်လာမှာပေါ့၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက်အတွက် ဒီသတင်းဟာ နစ်နာပေး တဲ့အတွက် နှုတ်ကိုစောင့်ထိန်းပေးဖို့ ကျွန်မက တောင်းပန် မှာပါ၊ ခုလောက် သိရတာကို ကိုသန့်ကို ကျေးဇူးတင်ပါ တယ်၊ မစန်းစန်းမြင့်ကိုလည်း ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ရပါတယ် ဆရာမ၊ ကျွန်မက ဒီသတင်းမဟုတ်ကြောင်းကို ကျွန်မ ပြောထားမိတဲ့သူတွေကို ထပ်ပြောဦးမှာပါ။ ဆရာမတို့ မင်္ဂလာကိစ္စမှာ ဒီသတင်းကြောင့် အနှောင့်အယှက်ဖြစ်ရတာကိုပဲ စိတ်မကောင်းပါဘူး ဆရာမရယ်”

“အဲဒီဆွေမျိုးတွေဘက်က သဘောထားလည်း ပြည့်ဝကြပြီ၊ ကျွန်မကိုလည်း အားလုံးက ယုံကြည်မှုရှိကြပါတယ်။ အဲဒါပဲ တော်ပါသေးတယ် ဆိုရမယ်။ ကျွန်မက နောက်တစ်ကြိမ် ဒီလိုစကားသံမျိုး ထပ်ထွက်မလာစေချင်တော့တာပါ”

* * *

တင့်ရှင်းသည် ကျယ်ဝန်းတဲ့ ဝပ်ရှော့ပုံခြံဝင်းကြီးထဲကားကို ချိုးကွေ့ဝင်လိုက်ပြီးလျှင် အနည်းငယ်ထော့ တုန်လှုပ်မိထိတ်စိတ် ဖြစ်မိပါသည်။ တစ်ဝင်းလုံး ယောက်ျားတွေချည်းသာ နေရာအနှံ့တွေ့နေရသော်လည်း ကိုယ်တိုင် ကားမောင်းနေရတဲ့ တင့်ရှင်းအဖို့ ကားပျက်ရင်လည်း ကိုယ်တိုင်ပဲ ဝပ်ရှော့ပုံသွားရမြဲ ဖြစ်လေရာ ဝပ်ရှော့ပုံတစ်ခုထဲဝင်လာရတာ အတွက်တော့ ရှိုးတိုးရန်တန် မရှိပါ။

လာမိတဲ့အချိန်က နည်းနည်းနောက်ကျသွားတာကိုသာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အပြစ်တင်နေမိပါသည်။ ညနေပိုင်း ဖြစ်သွားတဲ့အပြင် မိုးပါအုံ့နေတာကြောင့် လင်းလင်းချင်းချင်း မရှိလှတော့ပါ။

-ကားကိုရပ်လိုက်သည်နှင့် ကားအနားသို့ ကောင်လေးနှစ်ယောက် အပြေးချဉ်းကပ်လာကာ ...

www.burmeseclassic.com

“ကားဘာဖြစ်လဲ အစ်မ”

တင့်ရှင်းက ကားပေါ်က ဆင်းရင်း ...

“ကား ဘာမှမဖြစ်ဘူး”

“ခင်ဗျာ”

“ကားပြင်ဖို့လားတာ မဟုတ်ဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဘာကိစ္စရှိလို့လဲအစ်မ”

“ဒါ - ရွှေဝပ်ရှော့ပါနော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဦးဇော်လတ် ရှိလား”

“ဪ ... ရှိပါတယ် အစ်မ၊ ဆရာလတ် ရှိပါတယ်၊ ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ အစ်မ”

“နောက်ပြီး နောက်တစ်ယောက်က ဟို ... ဦးရွှေ ... ဦးရွှေလင်းလား ဘာလား ဟိုဘက်ခြံမှာ နေတာ ဆိုတာလေ”

“ဪ ... ဆရာရွှေရ၊ ဦးရွှေလင်း မဟုတ်ပါဘူး အစ်မ၊ ဦးလင်းရွှေရပါ”

“ဦး ... ဘယ်သူ ... လင်းရွှေ”

“ဦးလင်းရွှေရ”

အမယ်လေး ...။ နာမည်နယ် အညွန့်တင်လိုက်တာ။ ဒီလို ခေါ်ရခက်တဲ့ နာမည်မျိုးနှင့်များ ကောလာဟလ သတင်းများ ထွက်ရသေးတယ်လို့။

“သူတို့ရှိလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ရှိပါတယ် အစ်မ၊ ဟိုမှာပါ”

ကောင်လေး လက်ညှိုးညွှန်ပြရာဆီ တင့်ရှင်းက မျှော်ကြည့်လိုက်ပါသည်။ ဝင်းကျယ်ကြီးထဲမှာ အမိုးအကာသာပါတဲ့ အဆောက်အအုံ တန်းလျားရှည်ရော၊ ရုံးခန်းသဏ္ဍာန် မှန်နှင့်ဖွဲ့ထားသော အဆောက်အအုံလေးတွေရော၊ ဆေးမူတ် ဆေးပေါင်းခန်းလို အလုပ်ပိတ်ရုံတွေရော ရှိနေတဲ့ထဲမှာ ခပ်လှမ်းလှမ်းက အမိုးနှင့် ဘေးအကာနောက် အကာသာရှိပြီး ရှေ့မျက်နှာစာအပွင့် အဆောင်တစ်ခုဆီ ကောင်လေးက ညွှန်ပြနေတာပင်။

ဘိလိယက်စားပွဲတစ်ခုအနားမှာ အမျိုးသားအချို့ရှိနေတဲ့ဆီ ကောင်လေးက ညွှန်ပြရင်း ...

“ဟိုမှာလေ အစ်မ၊ ဘိလိယက်ထိုးနေကြတာ၊ အဲဒါ ဆရာရွှေရရယ်၊ ဆရာလတ်ရယ်၊ ဆရာနိုင်ရယ်၊ လာလေ အစ်မ”

အင်း ... အဲဒီကိုပဲ သွားရမှာပင်။

ဒီအမိုးအကာမပါ ကွင်းကျယ်ထဲမှာတော့ ကြာရှည်မိုးတိုးမတ်တတ် ပြောဆိုဖို့ မကောင်းပါဘူး။ မိုးတောင် ရွာချင် ရွာလာမည်။ အဲဒီတန်းလျားထဲတော့ အမိပါတဲ့ ပုလတ်စတစ်ခုတွေ ဘာတွေလဲ မြင်နေရတာ။ အင်း ... တစ်ယောက်တည်းဖြစ်နေပါပေါ့လား။ အနည်းဆုံး အဖော့ကိုပဲဖြစ်ဖြစ် အဖော်ခေါ်ခဲ့ရကောင်းသား မဟုတ်လား။ တင့်ရှင်းမှာ ရင်းနှီးခင်မင်သော အဖော်အပေါင်း မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်းလည်း အရှားသား။

တင့်ရှင်းက ကားထဲက သူ့ရဲ့လက်ရေးစာမူညှပ် ထားတဲ့ ဖိုင်လ်အပါးငေးကို ဆွဲယူပိုက်လိုက်ပြီး ကောင်လေး ဦးဆောင်ရာနောက် ခြေလှမ်းစလိုက်သည်။ ကားမှန်လည်း ပိတ်မနေချင်တော့၍ စာမူကိုသာ ကိုယ်နှင့်မကွာ ယူလာလိုက်တော့တာပျောက်လို့မဖြစ်။ မကြာခင်ကမှ ပြီးစီးတဲ့ စာမူသစ်။ ဒီကအပြန်ကွန်ပျူတာသမားထံ ဝင်ပေးဖို့ တစ်ပါတည်း ယူဆောင်လာခဲ့တာပါ။

တစ်ယောက်တည်း လျှောက်လာရင်း အနည်းငယ်တော့ စိတ်ကတုန်ကယင် လှုပ်ရှားချင်သလိုပင်။ သို့ပေမယ့် ဟန်ကိုယ်ဖို့ဖြစ်အောင်တော့ တည်ငြိမ်ပုံဖမ်းထားပါသည်။

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် ရှိသော်လည်း နှစ်ယောက်လုံးက အိမ်ထောင်ကျကုန်ပြီဖြစ်ကာ တစ်ယောက်ကတော့ ကလေးနှစ်နှစ်ရွယ် ပေါက်စနှင့် အိမ်မူလည်းလုပ်ရ ကလေးလည်းထိန်းရ၊ တတောက်တောက် ပြေးလွှားတဲ့ အရွယ်ကလေးနောက် လိုက်ရ ဆွဲရ ပင်ပန်းလှ၍ လူတောင်ပိန်ချုံးနေသည်။

နောက်တစ်ယောက်က အခု ကိုယ်လေးလက်ဝန် ခုနစ်လနှင့်။ အားလပ်ပေမယ့်လည်း အဲဒီ ကိုယ်ဝန်ကြီး တပြိုင်နှင့် နေရာတကာ အဖော်လိုက်ပေးဖို့ မခေါ်ချင်ပါ။ ဒီတော့ စိတ်မြန်မြန်နှင့် တစ်ယောက်တည်း ထွက်လာလိုက်တာ။ ခုမှ အစောခေါ်ခဲ့ရတောင် မဆိုဘူးလို့ တွေးမိပါသည်။

“ဟေ့ကောင် ... ရွှေရ”
“အင်း”

ရွှေရက ကျူတ်ကို ခုံပေါ်ချိန်ရွယ်ထောက်၊ ကိုယ်ကို ကိုင်းကာ ဘောလုံးကို သေချာတိုင်းထွာကြည့်နေဆဲ ဇော်လံတ်ခေါ်သံကြောင့် မမော့ဘဲ ထူးလိုက်ပါသည်။

“ပွဲတော့...စ,ပြီကွ”

“ဘာကြောင်တာလဲ ဟေ့ကောင်၊ ပွဲကစ,နေတာ ဘယ်လောက် ကြာနေပြီလဲ၊ ကယောင်ကတမ်းတွေ ဖြစ်မနေနဲ့၊ ဒီမှာကြည့်ထား၊ ဒါကို ခုန်ကျော်ပြီး ဟိုအဝါလုံးကို သွင်းမယ်”

ညဘက်အလုပ်သိမ်းချိန်မှာတော့ ကစားလိုရအောင် ရွှေရက သံလီယက်ခုံတစ်ခု ဆင်ထားလိုက်တာပါ။ လူတို့သူငယ်ချင်းတစ်စု တစ်ခါတစ်ရံ ညဉ့်နက်သန်းခေါင်ပင် ဘီယာကြေးဆော့ကစားလေ့ရှိကြသည်။

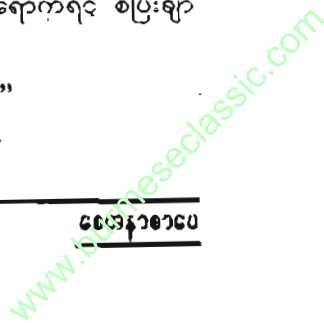
“ဒါကို ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး”

“ဘာလဲ”

“မင်းရဲ့ကမ္ဘာမြေကြီး ခုချိန်ကစပြီး ဖြည်းဖြည်းချင်း တိမ်းစောင်းပြီ တစ်ချိန်ချိန် တစ်နေရာရာရောက်ရင် စပြီးချာလပတ်လည်တော့မယ်”

“ဘာတွေ ပြောနေတာလဲ ဇော်လတ်”

“မင်းဆီ စာရေးဆရာမ လာနေပြီ”

“ဟင်”

“အေး ... ဒီကို လျှောက်လာနေပြီ”

နေမျိုးနိုင်က ရပ်နေတာကိုက မျက်နှာချင်းဆိုင်မို့
လူကြွေမပျက် လှမ်းကြည့်ရင်း ...

“ဪ ... အဲဒါ တင့်ရှင်းသွင်လား”

“အေး ... ငါ စာအုပ်ထဲမှာ တွေ့ဖူးပြီးသား”

“ငါတို့မြွားချက်က ပစ်မှတ်ဆီ အရောက်မြန်လှချည်လား။
သူ့ဘက်က တုံ့ပြန်လာတာလည်း ချက်ချင်းပါလား”

“အေးကွ ... ပြီးတော့ တစ်ယောက်တည်း လာတာကွ”

“ဆရာမကြီးပဲဆို”

လင်းရွှေရသည် စိတ်ထဲမှာ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ
နည်းနည်းတော့ လှုပ်ရှားမိရင်း ကိုယ်ကိုင်းမပျက် မသိမသာ နေ
ရာရွေ့၍ နေရာပြောင်းယူလိုက်ပါသည်။ ကျူတဲနဲ့တော့ ဘာလို့
ကို ချိန်ရွယ်နေကာ မျက်လုံးများကတော့ လှမ်းမြင်နိုင်ပြီဖြစ်တဲ့
ကွက်လပ်ကျယ်ထဲမှာ လျှောက်လှမ်းလာသူကို လှမ်းကြည့်လိုက်
ပါသည်။

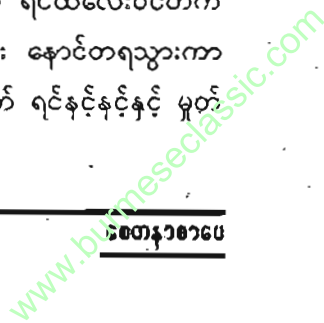
တင့်ရှင်းသွင် ...။

သူ့နာမည်ရဲ့အဓိပ္ပာယ်ကို “တင့်တယ်ကြော့ရှင်းတဲ့
သွင်ပြင်မူရာ” ရယ်လို့များ အဓိပ္ပာယ်ကောက်လို့ ရနိုင် ... လား။
မလင်းမမှောင် ညနေခင်းတွင် သွယ်နှောင်းသိမ်မွေ့စွာ လမ်းလျှောက်

လာနေပုံကို မျက်တောင်မခတ် ကြည့်နေမိတာက မျက်လုံးမဖယ်
မိခဲ့။ လူကတော့ ခါးကိုင်းလျက်သား။ ကျူတဲကို ချိန်လျက်သား။
ထိုပုံစံနှင့် မျက်ဝန်းများကတော့ စေးကပ်ငြိတွယ်
နိုင်စွမ်းအား ကြီးမားသော တစ်စုံတစ်ရာတွင် ပြန်ခွာလို့မရအောင်
သွားကပ်နေတဲ့ပုံမျိုးနှင့် အသေငြိမ်ပြီး စိုက်နေမိသည်။ တစ်ခါမှ
ဒီလောက် တင့်တယ်လူကြွေရပြီး ကြော့မော့နန်းဆန်တဲ့ လမ်း
လျှောက်ပုံမျိုး မမြင်ဘူးပါ။ မိန်းကလေးအများစုဟာ ကြည့်ကောင်း
ကြပေမယ့် လမ်းလျှောက်ပုံ လှပကျနတဲ့ မိန်းကလေးမျိုးကတော့
ရှားပါသည်။

သူ့ခမျာ တစ်ယောက်တည်း ယောက်ျားတစ်ပြုံကြီး
ရှိတဲ့ နေရာကို အရဲစွန့် မာန်တင်းပြီး ဝင်လာတာပင်။ အဲဒီဟန်
ပန်ကလေးကိုပင် လင်းရွှေရသည် မြင်မြင်ချင်း အသနားကြီး
သနားသွားရတော့သည်တည်း။ ငါ၊ ဘု မှားပြီထင်တယ် သူငယ်
ချင်းတို့ရေ။ မင်းတို့မြှောက်ပေးတိုင်း စိတ်လိုက်မာန်ပါနဲ့ မတား
မဆီး မကန့်မကွက် 'လုပ်ချင်လုပ်ကြပစေလို့ သေ...တူခဲ့တာ
မှားပြီ။

လင်းရွှေရသည် ချက်ချင်းပဲ ရင်ထဲလေးပင်တက်
လာပြီး ရုတ်တရက်ကြီး ဝမ်းပန်းတနည်း နောင်တရသွားကာ
ခါးကို မတ်ဆန့်၍ သက်ပြင်းကြီးတစ်ချက် ရင်နှင့်နှင်နှင့် မှုတ်
ထု လိုက်မိပါသည်။

ကျွန်တော် မှားသွားပြီ ဆရာမရေ။

သူလေးဟာ သူထင်သလို နေရာတကာပါ လူတစ်ကြီး လူစွာကြီး လူတွင်ကျယ်ကြီး ဝင်လုပ်နေတတ်မယ့် ဆတ်တွန့်လတ်တွန့် နှုတ်သီးကောင်းလျှာပါး မိန်းမတစ်ယောက်ပုံလည်း မဟုတ်ပါလား။ သနားစရာ၊ ကရုဏာသက်စရာ ချောမောလှပ ကျက်သရေရှိတဲ့ မျက်နှာကလေးနှင့် အဆင့်အတန်းမြင့်မြင့် ဣန္ဒြေရရ မိန်းမပျိုလေးပါလား။

စာရေးဆရာရယ်လို့တောင် ဆရာဂိုဏ်းဝင်တဲ့ပုံစံ မဟုတ်ဘဲ အရိုးခံမျက်နှာလေးနှင့်ပါလား။ ခုလိုရောက်လာခဲ့ပြီဆို ကတည်းက သူလေးခမျာ ဇော်လတ်နှင့် နေမျိုးနိုင် ပုစ်လွှတ်လိုက်တဲ့ စကားမြားချက် အဆိပ်သင့်ကာ အိမ်ထောင်ပြုကာနီးဆဲဆဲဆိုတဲ့ သူမရဲ့အသိုင်းအဝိုင်းထဲ ဘယ်လောက်များ ပြဿနာအကြီးအကျယ် တက်သွားရှာလေခဲ့မလိမ့်။

သွားပြီ ...။ မှားပြီ ...။

အဲဒီအပြင် အဲသလိုမှားပြီလို့ ခံစားနေောင်တရလိုက်တဲ့ လင်းရွှေရရဲ့ရင်ထဲမှာ ကြီးမားသော ပြိုပျက်ဆုံးရှုံးမှုကြီးတစ်ခု ဘုန်းဘုန်းလဲလိုက်သလို နှင့်နှင့်နဲနဲ ခံစားလိုက်ရပါသည်။

“ဘာကိစ္စများ ရှိလို့ပါလဲ ခင်ဗျာ၊ ကားဘာဖြစ်လို့လဲ”

နေမျိုးနိုင်က နှုတ်သွက်သွက်နှင့် ဆီးကြိုနှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

“မဟုတ်ပါဘူးရှင်၊ ကျွန်မ ကိစ္စလေးတစ်ခု ...”

“ပြောပါ ခင်ဗျာ၊ ဘာကိစ္စများလဲ”

“ဦးဇော်လတ် ဆိုတာ”

“ဪ ... ကျွန်တော်ပါ ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် ဇော်လတ်ပါ”

“ဦး ... ရွှေ ... လင်း ... ဦးလင်းရွှေ”

သူ့နှာမည်ကို ကပေါက်တိ ကပေါက်ချာ ခေါ်နေတဲ့ တင့်ရှင်းသွင်ကို လင်းရွှေရက ပြုံးပြရင်း ...

“လင်းရွှေရပါခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်ပါ”

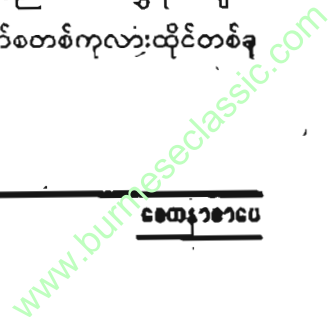
တင့်ရှင်းသွင်သည် ဇော်လတ်ဆိုတဲ့ ခပ်ချောချော လူကိုလည်းကောင်း၊ လင်းရွှေရဆိုတဲ့ ခပ်ဆိုးဆိုးကြမ်းကြမ်းရုပ်နှင့် အပြုံးက မလိုက်မဖက် နှစ်လိုဖွယ် ချိုလှသူကိုလည်းကောင်း တစ်လှည့်စီကြည့်ကာ သက်ပြင်းလေးတစ်ချက်နှင့်အတူ ...

“နှစ်ယောက်လုံး တစ်ပြိုင်နက် တစ်ခါတည်း တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်ရှင်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာမ၊ ပြောစရာရှိတာ ပြောပါ”

တင့်ရှင်းသွင်က သူ့ကို ဆရာမလို့ ခေါ်လိုက်တဲ့ လင်းရွှေရကို ဖျတ်ခနဲ ကြည့်လိုက်ပါသည်။ လင်းရွှေရက ချက်ချင်းပင် သူ့အမှား သူသိကာ ပလတ်စတစ်ကုလားထိုင်တစ်ခု ဆွဲယူနေရာချပေးလိုက်ရင်း ...

“ထိုင်ပါ ခင်ဗျာ”

“ရှင်တို့ ကျွန်မကို သိလား။”

“မသိဘူး ခင်ဗျ၊ ခင်ဗျားက ဘယ်သူလဲ”

ဇော်လတ်က ခပ်သွက်သွက် ဝင်ဖြေလိုက်၍ တင့်ရှင်း

က လင်းရွှေရကိုပဲ စိုက်ကြည့်ကာ ...

“ရှင်ရော ! ကျွန်မကို သိလား ! ”

“ဟင့်အင်း ... မသိဘူးဗျ”

“ဒါဖြင့် ဘာဖြစ်လို့ ဆရာမလို့ ခေါ်တာလဲ”

လင်းရွှေရက အားရပါးရ ပြုံးရင်း ...

“ဪ ... ဒီလိုခင်ဗျ၊ ကျွန်တော်တို့က ကျွန်တော်တို့ရဲ့

ကပ်တစ်ဖက်တွေ၊ ကလိုင်းယံတို့ကို ယောက်ျားဆို

ဆရာ၊ အမျိုးသမီးဆိုရင် ဆရာမလို့ ခေါ်နေကျ ဖြစ်နေ

လို့ပါ။ ဪ ... ဆရာမက ကျောင်းဆရာမထင်တယ်

ဟဲဟဲ ... ငါကြောင့် ကျွန်တော်တို့က ဆရာမခေါ်တော့

သိလို့ပဲ ခေါ်သလိုလို ဖြစ်သွားတာ နေမယ် ဟဲ ဟဲ ဟဲ”

တင့်ရှင်းက အရပ်အရှည်ကြီးနှင့် လိုက်ဖက်ကြံ့ခိုင်

သော ထွားကျိုင်းမှုနှင့် ရုပ်ကခပ်ကြမ်းကြမ်းကြားကပင် သွားတက်

တစ်ဖက်တစ်ချက်နှင့် အပြုံးအရယ်က ချိုသာပွင့်လင်းလှတဲ့ လင်း

ရွှေရကို ဦးတည်ရင်း ...

“ကျွန်မ ကျောင်းဆရာမ မဟုတ်ပါဘူး။”

“.....”

“ကျွန်မ စာရေးဆရာမပါ။ စာရေးဆရာမ တင့်ရှင်းသွင်ပါ”

“ဗျာ”

“ခင်ဗျာ”

“ဟောဗျာ”

သူတို့သုံးယောက်ဟာ တင့်ရှင်းသွင်ကိုများ ဆုံခဲ့လျှင်

မမြင်ဖူးယောင် မသိချင်ယောင်ဆောင်ပြီး အံ့ဩပြကြရမည်လို့

ကြိုတင်ညှိနှိုင်းထားပြီး ဖြစ်တဲ့အတိုင်း ကိုယ်စီ ကိုယ်စီ အမူအရာ

ပိုပိုနှင့် အလန့်တကြား အံ့အားသင့်ပြလိုက်ကြရာ တင့်ရှင်းသွင်မှာ

သုံးဦးပေါင်း အသံကျယ်ကြီးကို လန့်၍ပင် သွားရပါသည်။

“ဟာ ... ဆရာမလား၊ ဆရာမကိုး၊ ဟာ ... ထိုင်ပါ

ဆရာမ”

“ဪ ... စာရေးဆရာမကိုး၊ ဒါကြောင့် လှပါတယ်လို့

ကြည့်နေတာ ... ဪ”

“ဆရာမ ထိုင်ပါ။ ပေးပါ ဒီအထုပ်ကြီး၊ ဒီစားပွဲပေါ် တင်

ထားမယ်”

“အို ... နေပါစေရင့်၊ ကိုင်ထားလိုက်ပါမယ်”

“မဟုတ်တာ၊ သန့်ဇင် ... ဟေး ... သန့်ဇင်၊ ဖိုးကျော် ...

အထုပ်တို့ အိတ်တို့ ဒီစားပွဲပေါ်တင်ပါ ဆရာမရဲ့၊ စကား

အေးအေးဆေးဆေး ပြောရတာပေါ့၊ သန့်ဇင် ခေါ်နေတာ

မကြားဘူးလား။”

“ဗျာ ...ဆရာလတ်”

“ကော်ဖီ ... ကော်ဖီ ယူခဲ့၊ ဆရာမဖို့”

“အို ... နေပါစေ”

“ဘယ်က နေပါစေလဲ၊ ဘယ်ဖြစ်မလဲ”

“ဆရာမ ဘာကိစ္စနဲ့ ရောက်လာဗာယ်ဆိုတာ ရိပ်မိပါတယ် ဗျာ၊ ဘာတွေမှန်းကို မသိပါဘူး၊ ဆရာမရာ၊ သတင်းတွေ အတင်းတွေ အဖျင်းတွေကတော့”

“ဟုတ်ပါရဲ့ဗျာ၊ ဆရာမလည်း ဒီထိတောင် တကူးတက လိုက်လာရတော့တာပဲနော်”

ဘေးကနေ ပျာပျာသလဲ တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ဝိုင်းပြောနေကြသမျှကို တင့်ရှင်းက ဟိုဘက်ကြည့်လိုက် ဒီဘက် ကြည့်လိုက်၊ မျက်လုံးဝိုင်းဝိုင်းကလေးနှင့် ဖြစ်နေပါသည်။ သူ့ လက်ထဲက စာမူဖိုင်လ်လည်း နောက်နားက စားပွဲပေါ် ရောက်ကာ သူ့ရှေ့တည့်တည့်ကိုတော့ စားပွဲငယ်တစ်လုံး ရောက်လာခဲ့ပြီး မကြာခင်မှာပင် လင်ပန်းတစ်ချပ်နှင့် ကော်ဖီတစ်ခွက်ကလည်း မဆိုင်မတွ ရောက်လာပြန်ပါသည်။

“အို ... နေပါစေ၊ ကျွန်မ စကားပြောဖို့သက်သက် လာ ခဲ့တာပါ”

“ပြောပါဦး ဆရာမရဲ့၊ အဲဒီသတင်းက ဘယ်လိုဖြစ်သွား ရတာလဲ”

“ရှင်”

လင်းရွှေရသည် ဘီလီယက်စားပွဲကို တင်ပါးနှင့်နီ ကာ လက်ပိုက်ရပ်ရင်း တင့်ရှင်းသွင်ကို ပြုံးမြဲမြဲ ငဲ့စိုက်စိုက်ကြည့် နေမိပါသည်။ ဪ ... သူလေး သနားပါတယ်။ ကိုယ်ကလည်း ဒေါကန်ကန်အချိန်မှာ ဇော်လတ်နှင့် နေမျိုးနိုင် ဆိုတာက နဂိုက ပင် မိန်းမတို့ကို သိပ်ကြည့်မရ ရှုမရ အထင်မကြီး မလေးစားလှ တဲ့အထဲ ညစ်ကျယ်ကျယ် နိုင်ချင်တဲ့ကောင်တွေ ဖြစ်ပြန်တဲ့အခါ ပျတ်ခနဲ ခေါင်းထဲပေါ်တဲ့ ပြဿနာတက်စေလိုသော အကြံဉာဏ် ရည်ရွယ်ချက်နှင့် လက်မြန် ခြေမြန် နှုတ်မြန် ဇာတ်လမ်းထွင် ပြောချလိုက်ကြတဲ့နောက် ...။

အတော်စိတ်မကောင်းဘဲ နောင်တတွေ တသိမ့်သိမ့် တလိပ်လိပ် ရနေမိတဲ့ လင်းရွှေရဟာ ပုံမှန်ထက်ကို တင့်ရှင်းသွင် အပေါ် အကောင်းတွေမြင်နေမိတာလား မပြောတတ်။ သူ့တစ် သက်တွင် ဤမျှသိမ်မွေ့ ကျက်သရေရှိလှတဲ့ လှတစ်မျက်နှာလေး မျိုး တစ်ကြိမ်မှ မမြင်ဖူးသေးဘူးလို့ ထင်ယောင်မိပါသည်။

တစ်မိမိမိမိကြည့်လေ ရင်ထဲတသိမ့်သိမ့်ဖြစ်လေ။

“အဲဒီသတင်းက ဘယ်က ဘယ်လို ဖြစ်ရတာလဲလို့ မေး တာဗျ”

“ရှင် ... ဒီသတင်းက ကိုဇော်လတ် ပြောခဲ့တာ မဟုတ် လား”

“ဗျာ ...! ထပ်တရီ ... ပေါက်ကရဗျာ၊ ကျွန်တော်က ဘာကြောင့် ပြောရမှာလဲ”

“ဟိုဘက်နှစ်လမ်းကျော်က စာသမ္မုဒ္ဒရာမှာ အလုပ်လုပ်တဲ့ မစန်းစန်းမြင့်ကတစ်ဆင့် လဝန်းပြာပြာစာအုပ်ဆိုင်က ကိုသန့်ဆီမှာလည်း မေးကြည့်လိုက်ပါသေးတယ်။ အဲဒီကိစ္စကို ပြောတဲ့သူက ကိုဇော်လတ်လို့ ကိုသန့်က ပြောပါတယ်”

“ဪ ... အဲဒီမှာတော့ ကျွန်တော် ပြောတာ ဟုတ်တယ်လေ”

“အဲဒီတော့ ရှင် ပြောတာပေါ့”

“အာ ... ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲ ဆရာမရဲ့၊ ကျွန်တော်ကလည်း မတော်စာလျော်ကြားတဲ့ သတင်းတစ်ခုကို စိတ်တိုတိုနဲ့ ပြောတဲ့သဘောပဲ”

“ရှင်က ဘာကို စိတ်တိုတာလဲ”

“သတင်းကို ခင်ဗျား သေချာမကြားဘူးလား”

“ဟင့်အင်း၊ ကျွန်မက ဒီစာရေးဆရာမမှာ အိမ်ထောင်ရှိတယ်ဆိုပြီး သတင်းထွက်လာတယ် ဆိုတာပဲ သိတာ”

“မဟုတ်ဘူးဗျ၊ သတင်းအတိအကျက စာရေးဆရာမ တင့်ရှင်းသွင်ရဲ့ယောက်ျားက လင်းရွှေရ ဆိုပြီး ထွက်လာတာ”

ဖျတ်ခနဲ လင်းရွှေရထံ ထူပူလှမ်းကြည့်လိုက်တဲ့ တင့်ရှင်းသွင် မျက်နှာလေးက ရဲရဲနီနေပါသည်။

“ဟေ့ကောင် ဇော်လတ်၊ တော်ပါတော့ကွာ၊ ထပ်ခါထပ်ခါ ပြောမနေပါနဲ့တော့”

“ဟာ ... ငါ ဒီတစ်ခါပဲ ပြောမိသေးတာပါ ရွှေရရဲ့”

“တော်ပါပြီကွာ၊ ဆရာမ စိတ်ညစ်နေပြီ”

တင့်ရှင်းသွင်သည် ဒီလူတွေကို မျက်လုံးချင်းဆိုင် ကြည့်ရမှာ မျက်နှာပူပူနှင့် သူ့မျက်ဝန်းကို စားပွဲပေါ် စိုက်ထားမိရင်း ရည်ရည်မွန်မွန် ပုံစံနှင့် သူ့အပေါ်လည်း အထူးအားနာနေသော လင်းရွှေရပုံစံကို သတိပြုမိပါသည်။ ဇော်လတ်ရဲ့စကားကိုလည်း ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာနေမိပါသည်။

စာရေးဆရာမ တင့်ရှင်းသွင် ဆိုတာကတော့ (ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်မို့ ပြောတာမဟုတ်)နာမည်ကြားရုံနှင့် မဖတ်ဖူးတဲ့ သူပင်လျှင် ကြားတော့ ကြားဖူးနေမည့် အောင်မြင်ထင်ပေါ်မှုရှိနေတဲ့ Celebrity လေ။ လင်းရွှေရ ဆိုတာက ဘယ်သူက သူ့ကို သိတာမို့လဲ။ အနုပညာသည် မဟုတ် ဘာမဟုတ်။

ပေါက်ပေါက်ရှာရှာ ရောင်ကြိုချောင်ကြားနှိုက်ပြီး သူ့အမျိုး သူ့မိတ်ဆွေကလွဲရင် ဘယ်သူကမှ တကူးတက သိစရာ အကြောင်းမရှိတဲ့ မထင်မရှား လူတစ်ယောက်နဲ့ သူမ လင်မယား တော်စပ်ပါတယ်ဆိုတဲ့ သတင်းမျိုး ထွက်တယ်ဆိုတာ ထူးဆန်းလွန်းမနေပေဘူးလား။

အနုပညာသည်ချင်းမို့ဆိုလည်း ထားတော့။ လောကကြီးထဲ ရှိနေခဲ့မှန်းတောင် ကိုယ်မသိတဲ့ လူတစ်ယောက်က ကိုယ့်ယောက်ျားရယ်လို့ သတင်းပျံ့လွင့်တယ် ဆိုတာကတော့ ဒီလူကမှ ကြားဝါလိမ့်မယ် သတင်းလွင့်မနေရင် တခြားဘယ်သူကမှ လွင့်စရာ အကြောင်းမှ မရှိတာ။

တင့်ရှင်းက လင်းရွှေရထံ မျက်မှောင်တွန့်လေးနှင့် ကြည့်ရင်း ...

“အဲဒီသတင်းက ဘယ်လိုကဘယ်လို ဖြစ်တာလဲ ကိုရွှေ့...”

“ကိုရွှေရပဲ ခေါ်ပါဗျာ”

“ဒီသတင်းက ဒီလိုနာမည် အတိအကျတပ် ထွက်တယ် ဆိုတာက ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ကိုရွှေရ”

“ဗျာ ... အဲဒါတော့ ကျွန်တော်လည်း မသိဘူးလေဗျာ”

“ဥပမာပေါ့၊ မင်းသားဘယ်သူနဲ့ မင်းသမီးဘယ်သူ ဆိုတာမျိုး သတင်းထွက်တယ်ဆိုရင် ဟုတ်သော်ရှိ၊ မဟုတ်သော်ရှိ မထူးဆန်းဘူး၊ ဒီလို အိမ်ထောင်ရေး အချစ်ရေး အတင်းအပျင်းတွေက ကျွန်မတို့ စာရေးဆရာတွေထဲမှာတောင် ထွက်လေ့ ထွက်ထ မရှိလှပါဘူး၊ ရှင်လို သာမန်လူထဲက လူတစ်ယောက် အနေနဲ့တော့ ဘယ်သူက မဟုတ်ဘဲ သတင်းလွင့်မှာလဲ ...”

ဒီရပ်ကွက်ထဲက ဘယ်ကောင်လေးနဲ့ ဘယ်ကောင်မလေးနဲ့တော့လို့ သတင်းထွက်ရင်လည်း သူတို့နှစ်ယောက်လုံးကိုသိတဲ့ ရပ်ကွက်အသိုင်းအဝိုင်းထဲပဲ တွင်ကျယ်မှာပေါ့၊ ရန်ကင်းကသတင်း ဟိုးကြည့်မြင်တိုင်မှာ သွားဖြစ်နေရင် ဘယ်သူမှ မသိနိုင်ဘူးလေ၊ ဆိုလိုတာက ဒီလူ ဒီလူတွေရဲ့ အသိုင်းအဝိုင်းကပဲ ဒီသတင်း ထွက်လာနိုင်တာ”

“ဒါဖြင့် ဆရာမရဲ့အသိုင်းအဝိုင်းကရော ဒီကောင် ရွှေရရဲ့ အသိုင်းအဝိုင်းကကော ဒီသတင်း စပျံ့နိုင်တာချည်းပဲပေါ့”

“ဟေ့ကောင် ... ဇော်လတ်”

“ငါက ဖြစ်နိုင်ချေကို ပြောပြတာလေ၊ ဒီသတင်းကို ဆရာမ တင့်ရှင်းသွင်က လွင့်တယ်လို့ လုံးဝမဆိုလိုပါဘူး”

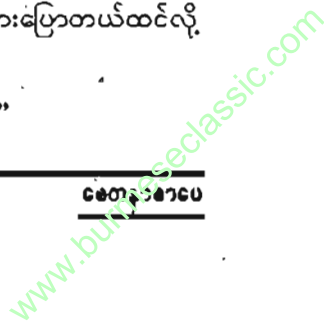
“ကျွန်မက ဘာကိစ္စ လွင့်ရမှာလဲရှင်”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်ကလည်း မဆိုလိုဘူးလို့ ပြောတာပဲလေဗျာ”

“ပြီးတော့ ... ဒီကိုရွှေရ ဆိုတာလည်း ကြားတောင်မကြားဖူးဘူး”

“ဆရာမကတော့ နာမည်ကြီးမို့ ကျွန်တော်တို့က ကြားဖူးကြပြီးတော့ တမင်တကာ တွဲပြီးကြွားပြောတယ်ထင်လို့လား”

“ကျွန်မ ဘာထင်ရမှန်းကို မသိတာ”

“ဇော်လတ် တော်ပါပြီကွာ”

“ပြီးတော့ ကျွန်မက အခု ဒီသတင်း ဘယ်ကဘယ်လို ထွက်လာလဲ လိုက်စုံစမ်းနေတာလေ၊ ကျွန်မဘက်ကထွက် ရင် ကျွန်မက ဒီအထိ လာစုံစမ်းနေမလား”

“ဆရာမက ကျွန်တော်တို့ကိုပဲ စွပ်စွဲချင်နေတဲ့ သဘောပဲ”

“ဒါပေမဲ့ ဒီခဏား စထွက်လာတာတော့ ရှင့်ဆီကပဲ မဟုတ် လား”

“ဟာ ...၊ ဒါ ကျွန်တော့်ကို ဆရာမ သက်သက်ပြဿနာ ရှာတာပဲဗျာ”

“ရှင် စာအုပ်ဆိုင်ထဲမှာ ပြောခဲ့တယ်လေ”

“ကျွန်တော် ပြောခဲ့တဲ့အတိုင်း အတိအကျ ဆရာမ သိလို့ လား”

“ကျွန်မ ကြားရတာမှ မဟုတ်တာ”

“ဒါဖြင့် တစ်ဆင့်ကြားနဲ့ မစွပ်စွဲပါနဲ့ဗျ”

“ဒါဖြင့် ရှင် ဘာပြောခဲ့တာလဲ သိချင်တယ်”

“ဒီစာရေးဆရာမ တင့်ရှင်းသွင်နဲ့ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း လင်းရွှေရတို့ဟာ လင်မယားတွေဆိုပြီး သံတင်းဖြစ်နေ တယ်လို့၊ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းလည်း ဘုမသိ ဘမသိနဲ့ ဒီစာရေးဆရာမယောက်ျား ဖြစ်နေရတယ်၊ ဘယ်လိုများ ဖြစ်တာလဲ မသိဘူးဗျာလို့၊ ကျွန်တော် အဲသလိုပြောတာ”

တင့်ရှင်းက ဇော်လတ်ကို စူးစူးရဲရဲ ကြည့်ရင်း ...

“ဒါဖြင့် ဒီခဏားကို ရှင်ကိုယ်တိုင်က တခြားက ကြားခဲ့တာ လို့ ဆိုလိုတာလား”

“ဒါပေါ့ဗျ”

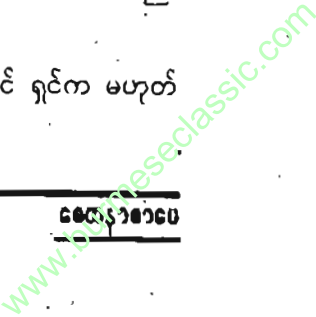
“ဒါဖြင့် အဲဒီလူကို ပြောပါ၊ ကျွန်မအဖို့က တစ်ဆုံးထိ လိုက်မှဖြစ်တော့မှာ၊ ဒီလိုသာ တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့် ပျံ့နှံ့ နေခဲ့တာဆိုရင် ဒီသတင်းက အရမ်းကိုပျံ့နေလောက်ပြီ၊ ကျွန်မမှာလည်း နစ်နာလှပြီရှင့်၊ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ရှင်းနိုင် မှပဲ ဖြစ်မယ်၊ ဒီတော့ ရှင့်ကို ဒီသံတင်းပြောသွားတာ ဘယ်သူလဲ ပြောပါ ကိုဇော်လတ်”

“အား ... အဲဒါတော့ ခက်သွားပြီ၊ အတိအကျ မညွှန်နိုင် ဘူးဗျာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲရှင့်”

“အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်ပဲဗျ၊ ကားလာပြင်ရင်း ပြောသွား တာ၊ ဒီဝပ်ရှော့ပီပိုင်ရှင် လင်းရွှေရ ဆိုတာ စာရေးဆရာမ တင့်ရှင်းသွင်ရဲ့ယောက်ျားဟု ဆိုပြီး တစ်ယောက်က နောက် တစ်ယောက်ကို ပြောတာ၊ နောက်တစ်ယောက်ကလည်း သူ သိပါတယ်တဲ့”

“ဟင် ... ရှင့်ရှေ့မှာ ပြောနေတာတောင် ရှင်က မဟုတ် ဘူးလို့ ဝင်မရှင်းဘူးလား”

“ကျွန်တော်လည်း အူကြောင်ကြောင် ဖြစ်နေတာ၊ ဘာတွေ ပြောနေပါလိမ့်လို့၊ သူတို့သာ ပြန်သွားတယ် ဘာမှမပြော မိလိုက်ဘူး”

“ဒါဖြင့်ရင်လည်း ရှင်ကိုယ်တိုင်တောင် မဟုတ်မှန်းသိနေ တဲ့ ဒီကိစ္စကို သူများနားထွေးပြီး မရှင်းမလင်းဖြစ်အောင် စာအုပ်ဆိုင်လို လှပုံအလယ်မှာ ပြောမချသင့်ဘူးပေါ့ရှင်”

ဒေါ်ပွလာတဲ့ တင့်ရှင်းသွင်ကို ကြည့်ရှင်း လင်းရွှေရ က စိတ်မကောင်းနိုင်တော့ပါ။ ဇော်လတ်ကို အထူးသတိပေး တောင်းပန်တဲ့ မျက်ဝန်းနှင့်ကြည့်ရှင်း ရပ်တန်းကရပ်မို့ ခေါင်းယမ်း ပြကာ ...

“တော်ပါတော့ကွာ ဇော်လတ်၊ ဒီစကားတွေ ဒီမှာရပ်ကြ ရအောင်၊ မတင့်ရှင်းသွင် ဘယ်လိုအခံရခက်မယ်ဆိုတာ နားလည်ပါတယ်၊ ဒီသတင်းစကား ဖြစ်ပွားလာရတဲ့အတွက် လည်း ကျွန်တော်တို့ အပြစ်ရှိရှိ မရှိရှိ ကျွန်တော် တောင်း ပန်ပါတယ်၊ ကျွန်တော် စိတ်မကောင်းပါဘူး မတင့်ရှင်း သွင်”

တင့်ရှင်းက စိတ်ပျက်လက်ပျက် ထ,ရပ်ကာ နှုတ် ပင်မဆက်ဘဲ ချာခနဲ လှည့်ထွက်လာခဲ့သည်။

မနေ့က ဒေါ်ပွပြန်လာတဲ့ တင့်ရှင်းသည် တစ်ညလုံး အိပ်မပျော်နိုင်အောင် ဖြစ်ခဲ့ရပါသည်။ အိပ်ရာထဲမှာ ဟိုလိုမိုလိုက်၊ ဒီလိုမိုလိုက်၊ သက်ပြင်းတွေချလိုက်၊ တောက်တွေခေါက်လိုက်၊ ငိုချင်သလိုလို ဖြစ်လိုက်နှင့် ခြောင်းဆန်နေသည်။ အိပ်မပျော်တဲ့ အတွက် အိပ်ရာဘေးက Bedside table လေးပေါ်က မီးအိမ်ကို ဖွင့်ပြီး စာတစ်အုပ် ကောက်ဖတ်မိပြန်လည်း မျက်လုံးသာ ပိုကျယ် လာကာ အိပ်ချင်စိတ်က မပေါက်။

အဲလို အိပ်မရနိုင်တာကို တစ်ခါ ဒေါ်ပြန်ကန်။ ရေ ထသောက်လိုက်၊ ရေချိုးခန်းဝင်လိုက်၊ ယောက်ယက်ခတ်ပြီး ဖြစ်ချင်တိုင်း ဖြစ်နေရာ သုံးနာရီခွဲလောက်မှာတော့ မျက်လုံးတွေက ကျိန်းစပ်ပြီး လူက နှုတ်ပင်ပန်းလာပါသည်။ အဲဒီတော့မှ မေးတေးတေးဖြစ်လိုက်၊ ငိုက်မြည်းသွားလိုက် ပြန်နိုးလာလိုက်။

နံနက်ငါးနာရီထိုးခါနီး အစော အိပ်ရာထတာ မီး ဖွင့်လိုက်တာ၊ ရေသံတွေ ထွက်လာတာတွေကို လှမ်းကြားနေပြီးမှ ပဲ ပြန်မနိုးတော့ဘဲ အိပ်မောကျခဲ့ရပါသည်။

“မမ ... မမ”

“.....”

“မမ ... မမ”

“ဒေါက်ဒေါက် ... ဒေါက်ဒေါက်”

အိပ်ခန်းတံခါးကို ဖွဖွခေါက်ပြီး ခေါ်နှိုးနေသံကြောင့် တင့်ရှင်း နိုးလာသည်။

“မမ ... မမရေ”

“အေး ... အစော”

“မမ အိပ်ရာထရတော့မယ်”

“ဟုတ်လား ... အေး”

“မမ ... ဒီနေ့ ‘.....FM’ မှာ ဖုန်းဖြေဖို့ရှိတယ်”

“ဟင်”

တင့်ရှင်း လန့်ဖျပ်ကာ ဝန်းခနဲ ရုတ်တရက်ထ၊ ထိုင် လိုက်ပါသည်။ “.....FM”။ ဟုတ်သား။ ဒီနေ့ သောကြာနေ့။ တင့်ရှင်းက ခုတင်ခြေရင်းဘည့်တည့် နံရံပေါ်က နံရံကပ်နာရီကို လှမ်းကြည့်လိုက်ပါသည်။ ဆယ့်တစ်နာရီ။

ဘုရား ... ဗုဒ္ဓေါရေ။

တင့်ရှင်းက စောင့်ကို ဝန်းခနဲ ကန်ခွာလိုက်ပြီး ...

“အစော”

“ဟုတ်ကဲ့”

အစောက တံခါးဖွင့်ပြီး ဝင်လာသည်။

“ငါ့ဖို့ အကျိနဲ့ လုံချည်နဲ့ ထုတ်ပါဦးဟဲ့၊ ဘုရားရေ ... ဆယ့်တစ်နာရီတဲ့၊ ဆယ့်တစ်ခွဲ ဟိုကိုရောက်ရမှာ၊ ဒီထက် စောပြီး နှိုးတာမဟုတ်ဘူး အစောရယ်”

“ဆယ်နာရီခွဲမှာ တစ်ခါလာနှိုးသေးတယ် မမရဲ့”

“ရအောင်နှိုးပေါ့ဟယ် ... တကတဲ”

“မမက အထဲကနေ အင်း ... အင်း ... နဲ့ လုပ်နေတာနဲ့ အစောက ထပြီထင်ပြီး ပြန်ထွက်သွားလိုက်တာ မမရဲ့”

တင့်ရှင်းသည် ပြေးကာ လွှားကာ ညဝတ်အင်္ကျီ ချွတ်၊ ရင်လျှား၊ မျက်နှာသုတ်ပဝါယူ ငို ဂျင်ချေလည်နေရင်းက ပင် ...

“ငါက ... အင်း ... အင်းတဲ့ ... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် မမရဲ့”

“ငါ ကြားတောင် မကြားပါဘူး”

“ကျွန်မက မမ ထရတော့မယ်ဆိုရင် မမက အင်းတဲ့”

တင့်ရှင်းက အစောကို မယုံသလို မျက်စောင်းရွယ်

နှုတ်း : တွန့်လိုက်ရင်း ...

“တကယ်ဟုတ်ရဲ့လား၊ နင် ဘုရားစူး”

“ဪ ... ဘုရားစူးပါ မမရယ်”

“ဒါဖြင့် ပြီးရော၊ ခရမ်းရောင်ဖျော့ဖျော့လေး ထုတ်ထားပေး”

“ဟုတ်ကဲ့”

သွားတိုက် ရေချိုး အိမ်သာတက်တာတွေကို တစ်ပြိုင်တည်း တစ်ပြိုင်တည်း ဖြေရှင်းရကာ ရေကို ကြေးဖွသလိုချိုးပြီး ပြန်ထွက်လာတာတောင် ဆယ်မိနစ်နီးပါး ကြာသည်။

“မမ ... ကော်ဖီ”

အစောက ကော်ဖီပြင်းပြင်းကို အခန်းထဲထိ ယူလာပေးပါသည်။

“ထမင်းကြော် စားဦးမလား၊ မမ”

“ထမင်းကြော်ဘိုးအေတောင် ရှူချိန်မရဘူး၊ ကိစ္စမရှိဘူး အစော၊ ငါ ဟိုးအရင်အပတ်က ကိုမြတ်သစ်လွင် မအားလို့ Cake testing ကို ဒီနေ့ ရွှေ့ထားတာ၊ ဆယ်နှစ်နာရီရဲ့ စတူဒီယိုကပြီးရင် အဲဒီကိုတန်းသွားပြီး စားရုံပဲ၊ ဒီတစ်ခဏတော့ ကော်ဖီလောက်ပဲ ရတယ်”

“ဖိနပ်က အဖြူအဖြင့်လေး ထုတ်ထားမယ်နော် မမ”

“အစော ... နင် တော်လာပြီ သိလား၊ ဘာလေးနဲ့ ဘာလေး တွဲရမလဲတောင် ကျွမ်းနေပါပေါ့လား၊ ဒီနှစ်ကုန်

လောက်ဆိုရင်တော့ စင်ကာပူမှာ နင် ဖက်ရှင်ဒီဇိုင်နာသင်တန်း တက်သင့် တက်ရမယ်”

“အဟီးဟီး”

မျက်နှာကို လိမ်းစရာရှိတာလေး မြန်မြန်ဆွဲပွတ်လူးရင်း တင့်ရှင်းက ပါးစပ်မို့ ဗလွတ်ရွတ်တောက်တွေ ပြောနေမိပါသည်။ နည်းနည်းအိပ်ပျော်လိုက်ရတော့ စိတ်ကလည်း ကြည်လင်သွားပြီ။ ခုနကလည်း အိပ်မက် မက်တာ အိပ်မက်က အကောင်းသား။ ဘယ်တုန်းကမှ ဝတ်ဖို့အစီအစဉ်မရှိတဲ့ အနောက်တိုင်း မင်္ဂလာဝတ်စုံဂါဝန်ဖြူနှင့် အိပ်မက်ထဲမှာ တင့်ရှင်းက ကိတ်မုန့်တွေ စားနေတာ။

စားချင်သလိုလို မစားချင်သလိုလို အိုက်တင်များ ကြေးထူနေတဲ့ မြတ်သစ်လွင်၊ တစ်ယောက် ပါးစပ်နား ဇွန်းရောက်ကာမှ ဇွန်းပေါ်က ကိတ်မုန့်တစ်တုံးက ပြုတ်ကျပေပေလို့။ ကောင်းတယ်။ ဒီနေ့လည်း ခဏနေရင် သူ့ဆီဖုန်းဆက်ပြီး သတိပေးရလောဆော်ရဦးမည်။ ခု ဘယ်နှုနာရီရှိပြီလဲ။ ဟိုက် ...။

တင့်ရှင်းက အင်္ကျီကမန်းကတန်း လဲရပါသည်။ ပြဿနာပဲ ချွေးတွေထွက်လာပြန်ပြီ။ မီးက ခုနပဲ ပျက်သွားပြီ။ ကားပေါ်ကျမှပဲ ကားအဲကွန်းလေးနှင့် ချွေးကို နှပ်ရပါတော့မည်။

“မမ”

“ဘာလဲ”

“ခေါင်းပေါ်က ပလတ်စတစ်ဦးထုပ်ကြီး”

“ဪ ... အေး”

ဆံပင်ရေမစိုအောင် ပင့်တင်ဖုံးအုပ်ထားတဲ့ ပလတ်စတစ် Cap ကို ဆွဲချွတ်ကာ ခေါင်းကို ဘီးနှင့်သွက်သွက်ခုတ်ချပြီး။ ဆံပင်က ကျောလယ်လောက်နှင့် အဖျားတွေကို ဒစ်ဂျစ်တယ်ကောက် လိမ်ကောက်ထား၍ ဘာမှ သိပ်သ၊ဖို့မလို။ ကော်ဖီကို ကောက်မော့ချရင်း ...

“ကဲ ... ငါ ဘာလိုလဲ အစောရေ”

“ပိုက်ဆံအိတ်၊ ဖုန်း၊ ကားသော့၊ ကွန်ပျူတာအပ်မယ့် စာမူ အပ်ပြီးပြီလား မမ”

“ဘာ”

“ဟို ... ကွန်ပျူ ...”

“သေ ... သေ၊ ငါပဲ သေလိုက်တော့၊ မနေ့က ဟိုဝပ်ရှောပ်မှာ ကျန်ခဲ့ပြီပေါ့ ... ကျွတ်”

“ဘယ်ဝပ်ရှောပ်လဲ မမ”

“ဟိုဟာ ... ဟိုဟာ ... နင့်ကို ငါ မပြောနိုင်တော့ဘူး၊ သွားပြီ အစောရေ”

“တိတိတိ ... တိတိ”

“ဖုန်လာတယ် မမ”

ဖိနပ်စွပ်ရင်း ဟဲန်းဒီဖုန်းဖွင့် နားထောင်လိုက်လျှင် ...

“ဆရာမရေ၊ စတူဒီယိုကပါ၊ ဆရာမ လာနေပြီထင်တယ် နော်၊ ဆယ့်တစ်ခွဲရောက်ဖို့ Remind လုပ်တာပါ၊ လမ်းမှာ ထင်တယ် ဆရာမ”

“ဟုတ်ကဲ့ရှင့်”

လက်ပတ်နာရီကြည့်လိုက်တော့ ဆယ့်တစ်ကွဲပဲခွဲနေပြီ၊ နှစ်မိနစ်လောက် လိုတာ၊ ဘယ်လိုလုပ် ရောက်နိုင်ပါ့မလဲ။

“ကျွန်မလည်း လမ်းမှာ ထရက်ဖစ်တွေ ပိတ်နေလို့ရှင်၊ နည်းနည်းလေးတော့ နောက်ကျမယ်ထင်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ စိတ်မပူပါနဲ့၊ အချိန်မီ ရောက်မှာပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဟုတ်ကဲ့ ... ဆရာမ၊ ကျွန်တော်တို့ ...”

ဖုန်းကိုပိတ်ပြီး အခန်းကထွက်။ ဓာတ်လှေကားဆီ ပြေးရတော့သည်။ သူ့ဖုန်း ရပ်ပြောနေရတာက တစ်မိနစ်ထပ်ကြာနေမှာ။ ဓာတ်လှေကားထဲရောက်ရင် ဖုန်းလိုင်းက မမိတော့ဘူး ဆိုတော့ ဒီမှာပဲ ရပ်ပြောနေရင်းကကို အထွက်နောက်ကျနေမှာ။ အိမ်နဲ့ဆို သိပ်ကြီးတော့ မဝေးလှတဲ့ စတူဒီယိုဆီ ကားမောင်းလာရင်း လမ်းမှာ ဖုန်းဝင်လာပြန်သည်။

“ဟယ်လို”

“သမီးလား ဖေဖေပါ”

“ဖေဖေ”

“သမီး အိမ်မှာပဲ မဟုတ်လား၊ ဖေဖေ အဲဒီကိုလာနေတာ”

“ဖေဖေ ... သမီး အိမ်မှာမဟုတ်ဘူး၊ လမ်းမှာ၊ ကားပေါ်မှာ၊ ဖေဖေ ဘာကိစ္စများရှိလို့လဲ၊ သမီး ဒီနေ့ ‘.....FM’ က ဖုန်းဖြေတဲ့အစီအစဉ်အတွက် သွားရတာ ဖေဖေ”

“ဪ ... ဒါဖြင့် ‘..... စတူဒီယို’ ကို သွားမှာပေါ့”
“ဟုတ်ကဲ့”

“ဖေဖေ အဲဒီကိုပဲ ဝင်လာလိုက်မယ်၊ အဲဒီနားတောင် ပိုနီးနေတာ၊ အတော်ပဲ၊ အဲဒီမှာ မောင်ကျော်စွာတို့လည်း ဝင်နှုတ်ဆက်လိုက်ဦးမယ်လေ၊ ဖေဖေက ဖိုးပြည့်တို့ အကြမ်းပြပေးတဲ့ Card လေးတွေ သမီးဆီ လာပို့တာ၊ ကြည့်လို့ရအောင်”

ဖိုးပြည့် ဆိုတာ အန်တီတူလေး။ သူတို့သူငယ်ချင်းတွေစုကာ Creative Invitation Card လေးတွေ တီထွင်ဖန်တီးတဲ့ လုပ်ငန်းလေးတစ်ခု ထူထောင်ထားသည်။ သူတို့တီထွင်ထားတဲ့ ဖိတ်စာကတ်လေးတွေဟာ ပန်းခြောက်လေးတွေ ဖဲကြိုးလေးတွေ၊ သစ်နွေ၊ ကြယ်သီးစေ့လေးတွေ၊ ကောက်ရိုးလေးတွေနှင့် အင်မတန် ချစ်စဖွယ် လက်ရာမြောက်လှတဲ့ Hand made လေးတွေ။

မင်္ဂလာပွဲကျရင် အဲဒီက ဖိတ်စာအပ်မလားလို့ စိတ်ကူးမိတာမို့ ကိုကိုပြဖို့ နမူနာလေးတွေ သွားယူဖို့ပင်။ ထုံးစံအတိုင်း မြတ်သစ်လွင်က ကြိုတော့ကြည့်တာပေါ့နှင့် မလှုပ်မယှက်။ မအံ့ဘူးချည်း ချနေသည်။ တင့်ရှင်းမှာ လာကြည့်မယ်၊ ဝင်ယူမယ်ပြောပြီး မရောက်ဖြစ်။

ခုတော့ အန်တီသွားယူလာပေးလား၊ ဖိုးပြည့်တို့ပဲ ပေးသလား မသိပါ။ ဖေဖေက တင့်ရှင်းထံ အိမ်တိုင်ရာရောက်လာပေးရတယ်လို့လို့။

“ဖေဖေရယ် ... တကူးတက အားနာလိုက်တာ၊ သမီးလာယူမယ့်ဟာ”

“သားအဖကို အားနာရောလား သမီးရဲ့၊ ကဲ ... အခု ... စတီဒီယိုရောက်ပြီ သမီးရေ”

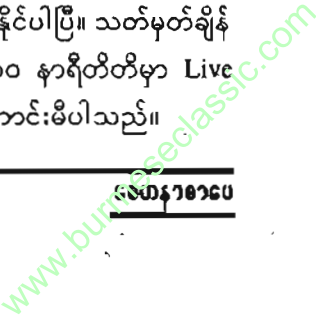
“ဟင် ... ဖေဖေကတောင် အရင်ရောက်တယ် !၊ ဒါပဲ ဖေဖေ”

တင့်ရှင်း ဖုန်းပိတ်ပိတ်ချင်း ဘယ်လောက်ကြာအောင် စောင့်ခေါ်နေတယ် မသိတဲ့ ဖုန်းတစ်ခုက မြည်သံပေါ်လာပြန်ကာ ...

“ဟယ်လို ... ဆရာမ ... ဆရာမ”

“လာပြီရှင်၊ ကျွန်မ ရောက်ပါပြီ၊ စတူဒီယိုလမ်းထိပ်ရောက်နေပြီနော်၊ ကျွန်မအဖေလည်း အခုရောက်လာပြီ မဟုတ်လား၊ ဒါပဲနော်”

ကိုယ်မရောက်သေးတာနှင့် ရောက်နှင့်တဲ့ ဖေဖေကို မဆီမဆိုင် ဆွဲထည့်ပြောကာ ခဏအကြာမှာတော့ တင့်ရှင်းသွင်က စတူဒီယိုဝင်းထံ ကားကိုကွေ့ဝင်လိုက်နိုင်ပါပြီ။ သတ်မှတ်ချိန်ထက် နည်းနည်းနောက်ကျပေးမယ့် ၁၂:၀၀ နာရီတိတိမှာ Live ဖုန်း ပြောဖို့အတွက်ကတော့ ကောင်းကောင်းမိပါသည်။

ဖေဖေကား ရုပ်ထားတာ တွေ့ရသည်။ ဖေဖေက ဒီအက်မ်အမ်ကို လုပ်နေကြတဲ့ အုပ်စုထဲက ကိုကျော်စွာရဲ့အဖေ နှင့် ရင်းနှီးခင်မင်သည်ဖြစ်ရာ အထဲဝင်တိုင် စကားစမြည်ပြောနေ ပေလိမ့်မည်။

တင့်ရှင်း စတူဒီယိုထဲ ဝင်လာတော့ ဖေဖေက အသံသွင်းခန်းနား ကပ်လျက်က အတွင်းဧည့်ခန်းဆီမှာ ထိုင်နေပါ သည်။ ဖေဖေကို သိကြတာမို့ အထဲခေါ်ပြီး ဧည့်ခံထားတာဖြစ် မည်ပင်။

“ဖေဖေ”

ဧည့်ခန်းမှန်တံခါး တွန်းဝင်ကာ ဖေဖေသေးဝင်ထိုင် အိတ်ကိုချ မောနေသမျှ သက်ပြင်းကြီး မှုတ်ထုတ်လိုက်ပါသည်။

“မောင်ကျော်စွာ မရှိဘူး သမီးရဲ့ ဒါနဲ့ သမီးကိုထိုင်စောင့် နေတာ၊ ဒီမှာလေ Sample လေးတွေ သမီးကြည့်ရအောင်”

ဖေဖေက သူ့ဂျာကင်အင်္ကျီ အတွင်းအိတ်ကို နှိုက်

ယူနေဆဲ ...

“ဆရာမ ဖုန်းလာပါတယ်”

“ဖုန်း ! ဟုတ်လား”

ဝန်ထမ်းကောင်မလေးတစ်ယောက်က လာပြောတာ

မို့ တင့်ရှင်းက အံ့ဩရသည်။

“ဆရာမဖုန်း ခေါ်မရလို့ဆိုပြီး ဒီကို ခုနလည်းတစ်ခါဆက် လို့ပါ။ ကိုမြတ်သစ်လွင်လို့ ပြောပါတယ်”

“ဪ”

တင့်ရှင်းက ဧည့်ခန်းပြင် ပြန်ထွက်ကာ သူတို့စတူ ဒီယိုက လိုင်းဖုန်းကို ကိုင်လိုက်ပါသည်။

“ဟယ်လို”

“ဟာ ... တင့်ရှင်းဖုန်းက လုံးဝကို မအားတာကွာ၊ ဘယ် လိုမှ ခေါ်မရတာ”

“ဟုတ်တယ် ကို၊ တစ်မနက်ခင်းလုံး ဖုန်းလာနေတာ”

“မနက် ကိုးနာရီကတည်းက ဟဲန်းဒီဖုန်းက မကိုင်ဘူး”

“တင့်ရှင်း ဆိုင်းလဲန့်ထဲ လုပ်ထားတာ”

“အိမ်ဖုန်းဆက်တော့ အစောက ခေါ်မပေးဘူးဗျာ၊ သူ့မမ အိပ်နေတာ မနိုးသေးဘူးတဲ့”

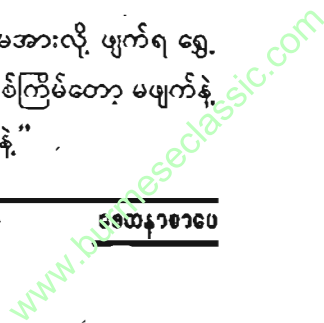
“တင့်ရှင်း ညက အိပ်ရေးပျက်လို့ပါ။ ကို ဘာပြောမလို့လဲ အတော်ပဲ၊ ဒီဇနဲ့ Cake testing နော်၊ မေ့နေဦးမယ်နော်”

“အဲဒါ ပြောမလို့ပေါ့”

“မြန်မြန်ပြော၊ တင့်ရှင်း အသံသွင်းရတော့မယ်”

“ကိုယ် မလိုက်ဖြစ်တော့ဘူး တင့်ရှင်း၊ လုံးဝမအားဘူး၊ တင့်ရှင်းဘာသာ သွားလိုက်တော့”

“ဟာ ... ကို မကောင်းဘူးကွာ၊ ကိုမအားလို့ ဖျက်ရ ရွေ့ ရတာ ဘယ်နှကြိမ်ရှိသွားပြုလဲ၊ ဒီတစ်ကြိမ်တော့ မဖျက်နဲ့ တော့လို့ တောင်းပန်ထားရက်သားနဲ့”

“ဆောရီး တင့်ရှင်းရာ၊ ပြီးတော့ကွာ ကိတ်မုန့်သွားမြည်း တာ ဘယ်လောက်များ အရေးကြီးလို့လဲ တင့်ရှင်းရယ်၊ ကိုယ်လည်း ကိတ်မုန့် လုံးဝမှ မကြိုက်တာ၊ မြည်းမနေဘဲ မှာလိုက်တော့ကော ဘာဖြစ်သွားမှာမို့လဲ”

“ဝယ်ဒင်ကိတ်ကော၊ လက်မှတ်ထိုးတဲ့နေ့ အိမ်မှာပဲ ဧည့် သည်တွေကို ကျွေးဖို့ကိတ်ကော လူသုံးဆယ်စာလောက် မှာမှာလေ၊ အဲဒီ အန်တီပင်စီကိတ်က အရမ်းနာမည်ကြီး တာ၊ ဘယ်ကိတ်တွေမှာမယ်ဆိုတာ ဒီနေ့ မြည်းပြီးတော့ ရွေးရမှာလေ”

“မြည်းပြီးမှ ရွေးရမှ ဆိုရင်လည်း တင့်ရှင်းပဲ ရွေးလိုက် တော့ကွာ ... နော်”

တင့်ရှင်းသည် အတော်ဒေါပွ သွေးဆူလာကာ ရုတ်တရက် ဘာပြန်ပြောရမလဲ မသိအောင် ဆွဲအနေပါသည်။ သူမို့ စိတ်မပါရင် ဘာကိုမှ အတူမမျှဝေလိုတဲ့ ကရိုက်ထ မခံလို တဲ့ ယောက်ျား။ ခုနေ့များ Weeding Cake မဟုတ်ဘဲ Wedding Liqueor သာဆိုရင်။ လက်မှတ်ထိုးတဲ့နေ့ အရက်တိုက်မှာမို့ အရက်အမျိုးအစား ရွေးရမှာသာဆိုရင် အမြုပ်တစ်စီ ထွက်တဲ့ အထိ သူ လိုက်မြည်းစမ်းမှာပါ။

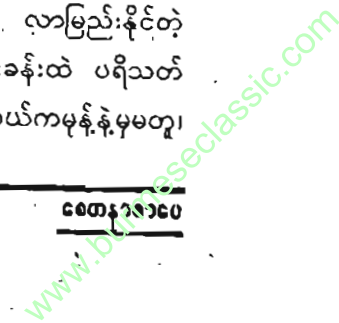
Cake ဆိုတော့ မမြည်းချင်၊ သူ မကြိုက်တာမို့ မအားဘူး ဘာဘူး ကြေးထူနေတာလေ။ လုံးဝမလိုက်ဘူးလို့

တစ်ခွန်းတည်း ယတိပြတ် ငြင်းခဲ့ရင်လည်း ‘ခုချိန်ထိ ရက်ချိန် တွေ ရွှေချင်မှ ရွှေမိမည်။ အန်တီပင်စီကို အမျိုးသားက အလုပ် များလို့ မအားလို့ပါ အန်တီရယ်ဆိုပြီး ရွှေ ရွှေလာတာ။ တကယ် တမ်းလည်းလာရော ပါလည်းမလာပါဘဲနဲ့ ဆိုပြီး တွေးစရာဖြစ် တော့မှာပေါ့။

ဒီလိုဆိုလည်း စောစောစီးစီးကတည်းက ဒီလိုကို မစိစဉ်တော့ပါဘူး။ Wedding Cake ဆိုတာ Dinner ကျွေးမယ့် ဟိုတယ်မှာ မှာလည်းရတာပဲလေ။ လက်မှတ်ထိုးမယ့်နေ့မှာလည်း ဘယ်နေရာက ဘယ်စားသောက်စရာကိုမဆို လူသုံးဆယ်စာအော်ဒါ လုပ်လိုက်ရုံပေါ့။

အန်တီပင်စီကတော့ သူ့ကိုက စိတ်ကူးယဉ်ဆန်ဆန် Romantic ဖြစ်ဖြစ် အန်တီကြီးမို့ တကူ တက ကိတ်မုန့်မြည်းရတဲ့ အစီအစဉ်လေးကို ချစ်စဖွယ် စီစဉ်ထားတာ။ Sweet friday လို့ သူ ခေါ်တဲ့ ချစ်စရာ သောကြာနေ့လေးတွေမှာ သူထံက Wedding Cake, Birthday Cake, New home party Cake, Anniversiary Cake အစရှိတဲ့ Wishing Cake မျိုးစုံကို မှာကြား သူတို့ လာပြီးမြည်းစမ်းနိုင်သည်။

အမှာတစ်ခုအတွက် လူနှစ်ဦး လာမြည်းနိုင်တဲ့ အတွက် ဒီနေ့မျိုးမှာ သူ့ရဲ့သီးသန့်မုန့်မြည်းခန်းထဲ ပရိသတ် ပြည့်နေတတ်တာ။ သူ့ရဲ့မုန့်တို့ဟာ ဘယ်ဟိုတယ်ကမုန့်နဲ့မှမတူ။

ဈေးနှုန်းလည်း မြင့်မားလှတာနဲ့ တန်အောင် အရသာလည်းရှိ လွန်းတာမို့ ကိတ်မုန့်ချစ်သူတို့ဟာ အန်တီပင်စီနှင့် မကင်းနိုင်ကြ ပါ။

ကြိုတင်စီစဉ်ပြီးသားကို သူမို့ အကြိမ်ကြိမ် ရွှေ့ရက် ဖျက်ရက်တာကို နာကျင်ပြီး ဒေါသစကားတောင် မထွက်နိုင်အောင် ဆွဲအတိတ်ဆိတ်နေရတော့တာ။

“တိတိတိ ... တိတိ”

ဖုန်းမြည်သံနှင့်အတူ ဧည့်ခန်းတံခါးကိုဖွင့်ကာ ဖေဖေ က တင့်ရှင်းရဲ့ဟဲန်းဒီဖုန်းကိုပြီး ထွက်လာသည်။ တင့်ရှင်းက စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် လှမ်းကြည့်ရင်း ...

“ဖေဖေ ကိုင်ပေးပါနော်၊ မေးထားပေးပါ ဖေဖေ၊ Please”

“အေး ... အေး”

ဖေဖေက ဖုန်းကိုဖွင့်ရင်း ...

“ဟယ်လို”

“ဟယ်လို ... ဟုတ်လဲ ... ဆရာမ တင့်ရှင်းသွင် ဖုန်းများ လား ခင်ဗျာ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဘယ်သူပါလဲ”

“သူနဲ့ပြောလို့ ရမလားခင်ဗျာ”

“ရပါတယ်၊ သူ ယိုဘက်မှာ ဖုန်းတစ်ခု ပြောနေလို့ပါ။ ဘယ်သူဆက်တာလို့ ပြောရမလဲ”

“ကျွန်တော် ... လင်း ...”

“ဟယ်လို ... ဘယ်သူ ... လင်းဘယ်သူ”

“လင်းရွှေရ ခင်ဗျ”

“လင်း !! လင်း ... ဘယ်သူ”

“ဟိုလေ ... နှာမည်ပြောရခက်ရင် ကောလာဟလသတင်း ထွက်နေတဲ့သူလို့သာ ပြောလိုက်ပါ ခင်ဗျာ၊ ပြီးမှပြန်ဆက် ပါတော့မယ်”

ဖုန်းချသွား၍ တင့်ရှင်းရဲ့ဖေဖေက ဖုန်းကို ဇေဇေဝါ ကြည့်ရင်း ဦးနှောက်ခြောက်သွားပုံ ရပါသည်။

တင့်ရှင်းက ခပ်ကြာကြာ ဆက်ကိုင်ထားမိသေးတဲ့ မြတ်သစ်လွင်ထံကဖုန်းကို နောက်ဆုံးတော့ ဘာမှဆက်မပြောချင် တော့ဘဲ နှုတ်ဆိတ်စွာပဲ ချပစ်လိုက်ပါသည်။

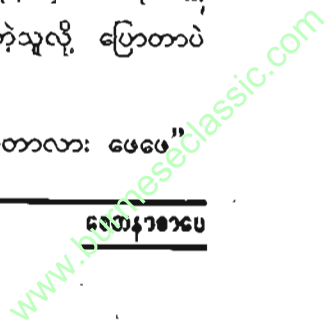
“ဆရာမ Recording ဝင်ရပါတော့မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဟုတ်ကဲ့၊ ဖေဖေ သမီးဝင်ရတော့မယ်၊ ခုန ဘယ်သူတဲ့လဲဟင်”

ဖေဖေက တင့်ရှင်းလက်ထဲ ဖုန်းလှမ်းပေးရင်း ...

“ကောလာဟလ သတင်းထွက်နေတဲ့သူလို့ ပြောတာပဲ သမီးရဲ့၊ အဲဒါ ဘာတုန်း”

“ဟင် ... သူက အဲဒီအတိုင်း ပြောတာလား ဖေဖေ”

“သူကတော့ နာမည်ပြောတာပဲ၊ လှိုင်းကသိပ်မကြည်တော့
ဖေဖေက ထပ်ခါ ထပ်ခါ မသဲမကွဲ ဖြစ်နေလို့ သူက ဒီလို
ပြောသွားတာပါ၊ ဘာကောလာဟလလဲ သမီး၊ ယောက်ျား
တစ်ယောက်ပဲ၊ သမီးနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘာကောလာဟလ
များ ရှိနေလို့လဲ”

“ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး ဖေဖေ၊ နောက်မှပဲ ဖေဖေကိုပြောပြ
တော့မယ်”

“ကောင်းပြီ ... ကောင်းပြီ၊ သမီးလည်း ဝင်ရတော့မယ်၊
ဝင်လိုက်တော့၊ စိတ်ပူစရာ စိတ်ညစ်စရာ တစ်ခုခုရှိလား”

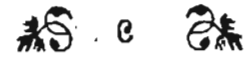
“မရှိပါဘူး ဖေဖေ”

“ဒါဆိုရင် ပြီးတာပဲ၊ ဖေဖေ နမူနာကတ်တွေ သမီးပိုက်ဆံ
အိတ်ထဲ ထည့်ထားခဲ့တယ်၊ ဒါဆိုရင် ဖေဖေ ပြန်တော့မယ်
လေ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဖေဖေ”

“Good Luck !”

ဖေဖေ လှည့်ထွက်သွားတာကို ခဏရပ်ကြည့်ရင်း
တင့်ရှင်း သက်ပြင်းချမိသည်။ သမီးလည်းပဲ Good Luck ပဲ ဖြစ်
ချင်တယ် ဖေဖေ။

လက်ပတ်နာရီလေးကို တစ်မျှ ခိုင်ကြည်ကာ ကား
ဆီသို့ မှန်အစ်အစ်လေး လျှောက်လာခဲ့သော တင့်ရှင်းသည် ...

“ဆရာမ”

“အမေ”

ကယောင်ကတမ်း ရေရွတ် နဲ့ဖျပ်၍ ရင်ကလေးဖိ
ကာ မော်ကြည့်မိသည်တွင် ...

“ဟင် ... ရှင်”

အတော်ကြီး ခပ်မော့မော့ ကြည့်လိုက်ရတဲ့ အရပ်
ကြီးက သူ့ကို မိုးငုံကြည့်နေတာ။ တင့်ရှင်းက မျက်နှာလေး
စင်းလိုက်ရင်း ...

“ရှင် ဖေဖေကို ဘာတွေ လျှောက်ပြောတာလဲ”

“ ဗျာ ! ... ဖေဖေ ! ”

www.burmeseclassic.com

“ရှင်မဟုတ်လား၊ ကောလာဟလ ထွက်နေတဲ့သူလို ဖေဖေကို ပြောတာ”

“ဪ ... အဲဒါ ဆရာမ ဖေဖေလား”

သူ့အထွားအကျွင်းကြီးနှင့် တင့်ရှင်းကို ဆရာမ ... ဆရာမ လုပ်နေတာဟာ မလိုက်ဖက်သလိုပင်။ တင့်ရှင်းက စိတ်ရှုပ်ရှုပ်နှင့် ...

“ရှင် ကျွန်မကို ဆရာမလို့ မခေါ်နဲ့၊ ခေါ်စရာမလိုပါဘူး၊ နာမည်ပဲ ခေါ်ပါ”

“မတင့်ရှင်းသွင်ပေါ့”

“ ‘မ’ မထည့်လည်း ရတယ်၊ တော်တော်များများက တင့်ရှင်းပဲ ခေါ်ကြတယ်၊ ရှင်လည်း ခေါ်နိုင်တယ်၊ ကဲ ... ရှင်လာရင်းကိစ္စက ဘာလဲ”

လင်းရွှေရက တင့်ရှင်းရဲ့ ချစ်ရာမျက်နှာလှလှလေးကို ကြည့်ရင်း၊ ရင်က တဒိတ်ဒိတ် စ, ခုန်လာသည်။ လာပြီ ဒီရင်က။ ခုမှပဲ အခုန်မြန်တတ်နေလိုက်တာ။ ညကလည်း တစ်ညလုံး။ အံ့ဩဆန်းကျယ်စရာ အကြီးအကျယ်ကို နွေးသိမ့်လိုက်ဖို့ ခုန်လှုပ်နေတော့တာ။

သူဟာ ရည်းစားတောင် ထားဖူးပြီ၊ ရက်ပိုင်းကမှ တောင် ပြတ်ဖူးပြီးခဲ့တာပဲ။ အဲဒီတုန်းကလည်း ဒီလော့ ကြီးတလိုက်တလဲ့ ရင်မခုန်ဖူးခဲ့ပါလား။ ဒါကို သူပြောတော့ ဇော်လတ်၊

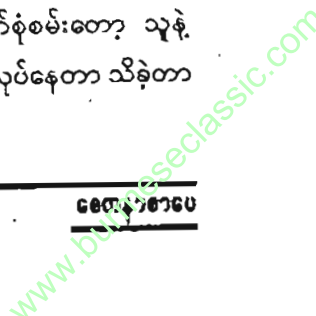
အမျိုးနိုင်၊ ဝင်းမော်၊ သက်ထူးအောင် ရိုဂျီသမျှ သူငယ်ချင်းအားလုံးက အားပေး အားမြှောက်။

“ဟေ့ကောင် ... မင်း ခုဟာကမှ တကယ်ချစ်တာကွ၊ သိရီနဲ့က ငါပြောသလို မင်းက အနားရောက်လာပြီး မင်းကို ကြင်နာတွယ်တာပြတဲ့သူကို အားနာပါးနာ လက်သင့်ခံရွေးချယ်လိုက်တာ၊ ခုဟာက တကယ်အစစ်အမှန်။ စာရေးဆရာမ တင့်ရှင်းသွင်ဟာ လက်ထပ်တော့မှာလို့ သိသိနဲ့ကို မင်း ခံစားရတာ ရင်ခုန်ရတာဟာ အမှန်အကန်ကွ”

“ငါတို့လုပ်လိုက်တာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်အပေါ် လွန်များသွားသလားလို့ ငါ အရမ်းလည်း စိတ်မကောင်းဘူးကွာ၊ သူ့ကို သနားလည်းသနား အားလည်းနာ”

“မင်းကြောင့် နစ်နာသွားတယ် ဘဲရင် မင်း စောင့်ရှောက်လိုက်တော့ ဟေ့ကောင်”

“ဟာကွာ။ ဒါလို နာမည်ကြီး အောင်မြင်နေတဲ့ သူတစ်ယောက်က ငါနဲ့တန်ပါ့မလားကွာ၊ သူမှန်းမယ့် အဆင့်လောက်က ငါ့လောက်တော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ငါတို့ သတင်းဖြန့်ဖို့ဆိုပြီး သူ့အကြောင်းတွေ လိုက်စုံစမ်းတော့ သူနဲ့ လက်ထပ်မယ့်သူက ကုမ္ပဏီလုပ်ငန်း လုပ်နေတာ သိခဲ့တာလေ၊ အရမ်းချမ်းသာတဲ့သူလေ”

“ဟေ့ကောင် ... မင်း ကြောက်ဆုတ်ဆုတ် လုပ်နေရင် ဒီသတင်းကို ဖြန့်တာ မင်းကိုယ်တိုင်ပါလို့ သူ့ကို ငါသွား တိုင်ပြောလိုက်မယ်”

“ဟေ့ကောင် ... ငါမှမဟုတ်တာ၊ မင်းတို့ပဲဟာ”
“မင်းလည်း ငြိမ်နေတာပဲ။ သဘောတူတာပဲလေ၊ အဓိက က မင်းကိစ္စလေ”

“ဟေ့ကောင် ... မင်း အကျင့်ယုတ်ပြီနော်”
“ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်၊ ငါက တကယ်လုပ်မှာ၊ သူ့ကို မကျေမနပ်နဲ့ ခုလိုလုပ်ခဲ့မိပေမယ့်၊ ခုလို အပြင်မှာတွေ့ဆုံ စကားပြောလိုက်ရတော့ သူက သဘောကျစရာကောင်း တယ်ကွ၊ ဣန္ဒြေလည်းရတယ်၊ ရိုးရိုးအေးအေးလေး၊ သီရိနဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူး၊ ချစ်ဖို့ကောင်းတယ်”

“ငါလည်း သူ့ကို မြင်မြင်ချင်း စိတ်တအားလှုပ်ရှားပါ တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ...”

“ဘာမှဒါပေမဲ့မနေနဲ့၊ မင်း လှုပ်ရှားမလား၊ မလှုပ်ရှားဘူး လား”

“သူ့မှာ လက်ထပ်မယ့် ချစ်သူကြီးနဲ့”

“အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ၊ လက်မှမယပ်ရသေးတာ၊ ဒီအနေအထား လောက်က အချိန်မရွေး ပွဲပျက်နိုင်တာပဲကွ၊ မင်းကို ကြည့်ပါလား”

လင်းရွှေရ တစ်ညလုံး စဉ်းစားကြည့်ခဲ့ပါသည်။ အံ့ဩစရာကောင်းအောင်ပင် သူ တင့်ရှင်းသွင်ကို မြင်မြင်ချင်း စွဲလမ်းမက်မောမိပြီကို ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် တုန်လှုပ်အံ့အားသင့်စွာ သိရပါသည်။ ကဲ ... အဲဒီတော့ ...။

“ကျွန်တော် တစ်ခါဆက်သေးတယ်”

“ဘယ်တုန်းကလဲ”

“တုန်းက အဖေနဲ့ မပြောခင် တစ်ခေါက်ဆက်သေးတယ်၊ တင့်ရှင်းက ဖုန်းကိုဖွင့်ပြီး ကျွန်မ စတုဒီယိုလမ်းထိပ် ရောက်ပြီဆိုပြီး ဖုန်းချသွားတာ”

“ဟင် ... အဲဒါ ရှင်လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ကျွန်မက စတုဒီယိုက ထင်နေတာ”

“အဲဒါနဲ့ ကျွန်တော် ဒီကိုလိုက်လာနိုင်တာလေ၊ ချက်ချင်း ပဲ ဒီနေ့ တင့်ရှင်းရဲ့ လေလှိုင်းမှာ ဖြေခိုင်းပါ အစီအစဉ် ရှိတာ သတိရပြီး ဒီမှာပဲ ဖြစ်မယ်ဆိုပြီး လိုက်လာလိုက်တာ”

“ဟင် ... ဒီအစီအစဉ်ကို ရှင် သိတယ် !”

တင့်ရှင်းက နည်းနည်းလေး ရှက်သွားပါသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ... သိတယ်”

“ဒါက စလွင့်တာ ဘာမှတောင် မရှိသေးဘူး”

“စလွင့်လွင့်ချင်းပဲ ထင်တယ်၊ ကားထဲမှာ ရေဒီယိုဖွင့် လိုက်ရင်း မမျှော်လင့်ဘဲ ကြားလိုက်ရတာဗျ”

“အဟင်း ... ဟိုလေ ... ဒီက အကူအညီတောင်းလိုပါ။ ကျွန်မလည်း ဆရာမကြီးတော့ မဟုတ်ပေမယ့် မဂ္ဂဇင်းမှာ ဒီလိုအမေးအဖြေကဏ္ဍလေး လုပ်မိလက်စရှိတာနဲ့”

တင့်ရှင်းက သူ့ရဲ့အက်ဖ်အမ်မ်အမေးအဖြေ အစီအစဉ်ကို နားထောင်လိုက်ရတယ်ဆိုတဲ့ သူတစ်ဦးနှင့် ပထမဆုံး အကြိမ် ကြိုတင်မို့ ရှက်ပြုံးလေးနှင့် ရှဲ့့မဲ့မဲ့လေး ဖြစ်နေရပါသည်။

“ကောင်းပါတယ်၊ ဆန်းသစ်ပါတယ်”

“အဟင်း ... မချီးကျူးပါနဲ့ရှင်၊ မျက်နှာပူလို့ပါ။ ဒါနဲ့ ရှင် ဘာကိစ္စ ရှိတာလဲ”

လင်းရွှေရက မလှမ်းမကမ်းမှာ ရပ်ထားတဲ့ သူ့ကားထဲက မိုင်လ်ကို ညွှန်ပြရင်း ...

“မနေ့က တင့်ရှင်း မေ့ကျန်ခဲ့တဲ့ စာမူပါ”

“ဟယ် ... ဟုတ်သားပဲ၊ ကျွန်မ မနက်က တစ်ချက်သတိရပြီး မအားသေးတာနဲ့ ပြန်မေ့သွားတာရှင်”

“သိန်းတွေချီနေမယ့် အဖိုးတန်ပစ္စည်းပေါ့”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကို ... ဟို ...”

“အဟင်း ဟင်း ... ကျွန်တော့်မှာမည် ဒီလောက်ခေါ်ရခက်မှန်း ခုမှပဲ သိတယ်ဗျာ၊ ရွှေရလို့ပဲ မှတ်ထားပေးပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ ကိုရွှေရ၊ ကျေးဇူးအရမ်းတင်တယ်၊ မတော်တဆ ပျောက်သွားရင် စာမူရဲ့ငွေကြေးတန်ဖိုးထက် ကျွန်မပေး

ထားရတဲ့အချိန်၊ ကျွန်မ စိုက်ခဲ့ရတဲ့ ခွန်အား၊ ကျွန်မတွေးခဲ့ရတဲ့ စိတ်ကူးတွေ နှမြောစရာကောင်းတာပါ။”

“ဒါဖြင့် ကျွန်တော့်ကို မုန့်ကျွေးသင့်တယ်လို့ မထင်ဘူးလား”

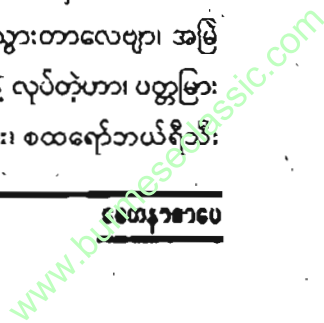
တင့်ရှင်းက လင်းရွှေရကို မျက်လွှာလေးပင့်ကပ်၍ တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ရင်း ဦးနှောက်ထဲတော့ တဂျိန်းဂျိန်း စက်လည်သံတွေ မြည်မတတ် စဉ်းစားလိုက်ရလေသည်။ ကောင်းလား၊ မကောင်းဘူးလား။

“ဟို ... ဟိုလေ ကျွန်မက အခုသွားစရာလေး ရှိနေတာနဲ့၊ ဟိုလေ အန်တီပင်စီ ကိတ်ဆိုင် ...”

“ဟာ ... အန်တီပင်စီကိတ်ဆိုင်လား ! ”

“ရှင်”

“ဟာ ... ကျွန်တော် အရမ်းကြိုက်တာပေါ့၊ ဘာပွဲမှမရှိဘဲနဲ့ကို ခဏ ခဏ အော်ဒါသွားမှာစားနေကျ၊ ကျွန်တော်က ကိတ် ကြိုက်တယ်ဗျ၊ ငွေနှင်းမိုးတိမ်ဆိုရင် ဘယ်လောက်ကောင်းလဲဗျာနော်၊ သူ့ခရင်မ်အဖြူတွေက အိန်စီပြီး အရသာရှိတာ၊ ဟို ရေခဲတောင်ရော ! ခရင်မ်ထဲမှာ မဲင်သော်လ် အရသာပါတော့ လျှာပေါ်မှာ အေးသွားတာလေဗျာ၊ အမြဲစိမ်းကတော့ ကရင်ဆော်ဒါအရသာနဲ့ လုပ်တဲ့ဟာ၊ ပတ္တမြား ပလွှင်ဆိုတဲ့ ကိတ်ကော၊ စားဖူးလား၊ စထရော်ဘယ်ရီသီး

ကြီးတွေ မြှုပ်ပြီး ဂျမ်အပြည့်နဲ့ လုပ်ထားတာ၊ ဘလက်ခ် ဖောရက်စ် ရောပဲလေ၊ အဲဒါက ချောကလက်”

တင့်ရှင်းက ပါးစပ်လေး အဟသားနှင့် လင်းရွှေရ ကို ငေးမော အံ့သြနေပါသည်။ ဒါတွေဟာ တင့်ရှင်းအရမ်းကြိုက် တဲ့ ကိတ်တွေပဲလေ။ နာမည်တွေ ရေရွတ်ပြနေတဲ့သူဟာ အမျိုးစုံ စားဖူးနေပုံထောက်တော့ တင့်ရှင်းလိုပင် အမြဲတမ်းဖောက်သည်ပဲ ပေါ့။ ဘာကြောင့် ခုလိုအကြိုက်ချင်း လာတူနေရပါသနည်း။

“ဆောရီးဗျာ တင့်ရှင်း၊ ကျွန်တော်က ကိုယ်ပြောချင်တာ တွေ လျှောက်ပြောနေမိပြီ၊ ဟဲ ဟဲ”

“ဟိုလေ ... အမှန်က ကျွန်မက ဟို ... ကျွန်မရဲ့ဝယ်ဒင် ကိတ်မှာဖို့ရယ်၊ လက်မှတ်ထိုးတဲ့နေ့ လူသုံးဆယ်လောက် ကို မှာကျွေးဖို့ နမူနာရယ်၊ အဲဒါကို သွားမြည်းဖို့ အန်တီ ပင်စီက ဒီနေ့ မိတ်ထားတာပါ”

လင်းရွှေရ မျက်နှာက တစ်မျိုးလေး ပျက်သွားရ

ကာ ...

“ဪ ... ဆောရီးပါဗျာ၊ ကျွန်တော်က တင့်ရှင်း မုန့် သွားစားမယ်မှတ်ပြီ ...”

“ဒီမှာ ကိုရွှေရ၊ အန်တီပင်စီက မုန့်မြည်းဖို့ နှစ်ယောက် ဖိတ်တာပါ၊ ရှင် လိုက်ခဲ့မယ်ဆိုရင် ဖြစ်ပါတယ်”

လင်းရွှေရ မျက်နှာက လင်းလက်လာပြီး ...

“ဟို ... တင့်ရှင်းရဲ့ ...”

“ကျွန်မ ကစ်ယောက်တည်းပါ၊ အဖော်မပါဘူးရှင်”

“ဒါဖြင့် ...”

“ကျွန်မလည်း ရှင်နဲ့ စကားပြောစရာလေးတွေ ရှိလိမ့်မယ် ထင်တယ်၊ ရှင် လိုက်ခဲ့လိုက်လေ၊ ဒီနေ့က အန်တီပင်စီ ရဲ့ Sweet friday လေ၊ သိတယ် မဟုတ်လား”

“စပါယ်ရှယ်နေပေါ့ဗျာ”

“ရှင်ကားနဲ့ နောက်က လိုက်ခဲ့ပေါ့”

“ကျွန်တော် တင့်ရှင်းကားနဲ့ လိုက်လို့ရမလား”

တင့်ရှင်းက နှစ်စက္ကန့်မျှသာ စဉ်းစားလိုက်ရင်း ...

“လိုက်ခဲ့လေ၊ စကားပြောရတာပေါ့”

ထို့နောက် တင့်ရှင်းသည် ကိုယ့်ရဲ့နံ့သေးခုံမှာ လင်း ရွှေရကိုတင်၍ အန်တီပင်စီ ကိတ်ဂါးဒင်းဆီ ကားမောင်းလာနေ ရင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ထူးဆန်းအံ့သြနေပါသည်။ ဘယ်လိုစိတ် ကူးနဲ့များ ယောက်ျားသူစိမ်းတစ်ယောက်နှင့် ကိုယ့်ဝယ်ဒင်ကိတ် ကိုမြည်းဖို့ အတူသွားနေမိပါလိမ့်။

ကားမောင်းရင်း ကိုယ့်နဖူးလေးကိုယ် ပွတ်သပ် တွေးတော အံ့သြနေမိကာ တစ်ချက် တစ်ချက်တွင် နံ့သေးကလူ ကို မသိမသာ ခိုးကြည့်မိသည်။ ခေါင်းငုံ့ကာ ဘာတွေသဘောကျ မုန်းမသိ တစ်မိမိမိပြုံးပြီး ပါလာသော သူ့ကြောင့် ကိုယ်ပါပြုံးမိ မလို ဖြစ်ရသည်။

“ဒီမှာရှင်”

“ဗျာ”

လင်းရွှေရက ကိုယ့်အဖြစ်ကိုယ် မယုံနိုင်အောင် ထူးဆန်းအံ့ဩနေတာပါ။ အလာတုန်းက ကိုယ့်ကားနဲ့ကိုယ်လေ။ ခုတော့ ကိုယ့်ကားက (..... စတူဒီယို)ခြံထဲ ရပ်လျက်သားကျွန် ခဲ့ပြီး ကိုယ်ကတော့ တင်ရှင်းသွင် ကားပေါ်မှာ ဘေးချင်းယှဉ် ထိုင်လျက်သား ပါလာနေတာ။ ဟား ဟား။ ကျေးဇူးပဲ ကံကြမ္မာရဲ့။

“ရှင်က ကျွန်မဖုန်းနံပါတ် ဘယ်ကရတာလဲ”

“ဒါလား ... ဟဲ့ ဟဲ့”

လင်းရွှေရက မေးစေ့လေးကုတ်ရင်း ...

“ကျွန်တော်က ခင်ဗျားစာအုပ်ထုတ်ဝေတဲ့တိုက်ကို ဖုန်း လှမ်းဆက်မေးလိုက်တာ၊ စာအုပ်တိုက်ဖုန်းကတော့ ခင်ဗျား ဝတ္ထုစာအုပ်မှာ ပါတယ်လေ။ ညက ကျွန်တော် တင်ရှင်းရဲ့ ဝတ္ထုတစ်အုပ် သွားငှားဖတ်တာနဲ့ စာအုပ်တိုက်ဖုန်း သိ လိုက်တာ”

“ကျွန်မပတ်ဘလစ်ရှာက ကျွန်မ ဖုန်းနံပါတ် လှမ်းမေးတဲ့ သူတိုင်းကို ပြောပြလေ့မရှိပါဘူး”

“မေးနည်းလေးတော့ ရှိတာပေါ့”

“ဘယ်လိုများလဲရှင်”

“ကျွန်တော်က ရွှေရမိဒီယိုထုတ်လုပ်ရေးကပါလို့ ဆရာမရဲ့ ဝတ္ထုတစ်အုပ် ဗီဒီယိုရိုက်ဖို့ ဆက်သွယ်ချင်လို့ပါဆိုတော့ ဖုန်းနံပါတ်ပေးတာပေါ့ဗျ”

တင်ရှင်းက ပြုံးမဲ့မဲ့လေး ရယ်မောမိပါသည်။

“ရှင်က တော်တော်လည်တာပဲ”

“တင်ရှင်း”

“ရှင်”

“တင်ရှင်းအတွက် ကျွန်တော် စိတ်မကောင်းပါဘူးဗျာ”

“ဘာကိုလဲရှင်”

“လက်ထပ်ခါနီးမှာ ခုလို မဟုတ်မဟတ် ကောလာဟလ ကြီး ထွက်လာတာကိုပါ”

“ဟုတ်ပါရဲ့ရှင်၊ တစ်ခါမှတောင် တွေးမကြည့်မိဖူးဘူး၊ တစ်ဦးဦးကပဲ ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ လုပ်သလား၊ ဒါမှမဟုတ် ဘယ်သူကများ ဘယ်လို ! ကျွန်မအံ့ဩတာက ရိုးရိုး သာမန် လူသိမများတဲ့ လူတစ်ယောက်ပေါ့နော်၊ အဲသလို လူတစ်ယောက်နဲ့ ကောလာဟလ ထွက်တယ်ဆိုတာ စဉ်းစား မရအောင် ထူးဆန်းတဲ့ကိစ္စရှင်၊ ရှင်နာမည်ကို ဘယ်သူက ဘယ်ကစဉ်းစားမိတာလဲ”

လင်းရွှေရက တင်ရှင်းရဲ့ ချောမွေ့တဲ့ ပါးပြင်က လေးရယ်၊ စကားပြောတိုင်း ဖွင့်ပိတ်လှုပ်ရှားနေတဲ့ နှုတ်ခမ်းဖူးဖူး

ပြည့်ပြည့်ကလေးရယ်ကို ဘေးတိုက် ငဲ့ကြည့်နေမိရင်း ရင်တွေက တိုးကာ ပိုကာ ခုန်ပေါက်လာသည်။

“တင့်ရှင်းရဲ့ အမျိုးသားလည်း ဒီသတင်းကို သိပြီးပြီပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

“သူက ဘယ်လိုများ”

“သူက ကျွန်မကို ယုံကြည်ပါတယ်၊ သူတို့ဘက် ဆွေမျိုး အသိုင်းအဝိုင်းကို ကံကောင်းထောက်မစွာ ကျွန်မ လုံးဝ ဖြေရှင်းပြမနေရဘူး၊ စိတ်သဘောပြည့်ဝကြပါတယ်၊ တကယ်ကတော့ ကျွန်မ အမျိုးသား တစ်မျိုးထင်မှာတွေ ဘာတွေကြောင့် လုံးဝမဟုတ်ဘဲ ကျွန်မရဲ့တစ်ကိုယ်ရည် ဂုဏ်သိက္ခာပဲ ထိခိုက်ပွန်းပဲ့ရတာကို စိတ်မကောင်းတာပါ”

“ကျွန်တော် တင့်ရှင်းကို တောင်းပန်ပါတယ်”

“ရှင်က ဘာကြောင့် တောင်းပန်ရတာလဲ”

“ကျွန်တော်လို ဘာမဟုတ်တဲ့ အညကြလူတစ်ယောက်နဲ့ ခုလို သတင်း ...”

“ဘာမဟုတ်တဲ့လူတော့ မဟုတ်ပါဘူးရှင်၊ လူတိုင်းဟာ သူ့ဟာနဲ့သူတော့ တစ်စုံတစ်ယောက်ချည်းပါပဲ၊ ကျွန်မက မိန်းကလေးမို့ ပိုထိခိုက်တယ် နစ်နာတယ်ဆိုနိုင်ပေမယ့် ရှင်လည်း ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အလိုက်အလျောက်ထိခိုက်ရတာ ပါပဲလေ”

လင်းရွှေရက စိတ်မကောင်းစွာ နှုတ်ဆိတ်နေမိပါ သည်။ ဒီကိစ္စကို လုံးဝမလုပ်ခဲ့မိရင် ဘယ်လောက်ကောင်းမလဲ။ ခုတော့ နောက်ကျသွားပြီ၊ လေထဲထွက်ကျ ပြန်နဲ့သွားပြီးသော ကောလုံးတို့ကို တစ်လုံးချင်း ပြန်ကောက်သိမ်းဖို့ဆိုတာ မဖြစ် နိုင်။ ဒါပေမဲ့လည်း ခုလိုကိစ္စပေါ်ပေါက်ခဲ့ရတာရှိသာ သူနှင့် ဟောဒီ တင့်ရှင်းသွင်ဆိုတဲ့ မိန်းကလေး သိကျွမ်းပတ်သက်ရဖို့ ဖြစ်လာတာ။

“တစ်ခုလောက် မေးလို့ရမလားဗျာ”

“ရပါတယ်ရှင် မေးလေ”

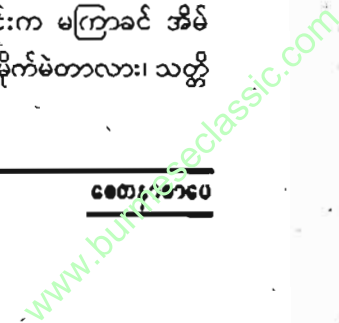
“ပထမဆုံး တင့်ရှင်း အသံလွှင့်တဲ့နေ့ထင်တယ်၊ အဲဒီနေ့က အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ကမေးတာ၊ ခုခေတ်မှာ အိမ်ထောင် ရေးတွေဟာ အဆင်မပြေမှု ကွာရှင်းပြတ်စဲမှုတွေ များလာ တယ်ဆိုတာ”

“ဟုတ်ကဲ့ မှတ်မိတယ်”

“တင့်ရှင်းက ကမ္ဘာနဲ့ရာခိုင်နှုန်းနဲ့ချီပြီး ဖြေတဲ့အခါမှာ နောက်ဆုံးဆယ်စုနှစ်မှာ အိမ်ထောင်ရေး တစ်ရာမှာ လေး ဆယ်ခြောက်ကွဲကြတယ်လို့ ဖြေခဲ့တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်မ ရိုးဒါဒိုင်ဂျက်စ်မှာ ဖတ်ဖူးတာရှင်”

“ဒါကို ဖတ်ထားသိထားတဲ့ တင့်ရှင်းက မကြာခင် အိမ် ထောင်ပြုတော့မယ်ဆိုတာ မျက်စိမှိတ်မှိတ်မဲတာလား၊ သတ္တိ ကောင်းတာလားဗျာ”

တင့်ရှင်းက လင်းရွှေကို ပြုံး၍လှည့်ကြည့်ရင်း ...
“တစ်နေ့ သေကြမှာချည်းပဲဆိုပြီး ထမင်းမစားတဲ့သူရှိလို့
လားရှင်”

“တင့်ရှင်းက စကားပြော သိပ်ကောင်းတာပဲ”

“မမြောက်ပါနဲ့ရှင်၊ ကျွန်မက စာရေးသာကျွမ်းတာလို့
ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ထင်တယ်၊ စကားပြောရင် တစ်ခါတစ်ခါ
လိုရင်းမရောက်ဘူး”

သူတို့ကား အန်တီပင်စီ ကိတ်ဂါးဒင်းထဲ ဝင်လာပါ
သည်။ ကားရပ်ကာ ကိတ်ဆိုင်ဘက်က မုန့်မြည်းတဲ့ခန်းမဆို
ဝင်လာခဲ့ကြပါသည်။ မုန့်တော့ဝယ်နေကျဖောက်သည်ဖြစ်ပေမယ့်
အန်တီပင်စီနှင့် အရမ်းကြီးတော့ မရင်းနှီးလေရာ တင့်ရှင်းက
ခန်းမထဲ ဟိုစားပွဲ ဒီစားပွဲကူးနေသော အန်တီပင်စီကို ...

“အန်တီ ... ဖုန်းဆက်ထားပါတယ်၊ ကျွန်မ တင့်ရှင်းသွင်
ပါရှင်”

“ဪ ... လာ ... လာ သမီး၊ အမျိုးသားပါလာပြီကိုး၊
အလုပ်များတယ်ထင်တယ်နော်၊ ဒီနေ့တော့ အားလပ်ရိုက်
ရတယ်ထင်တယ်၊ လာပါ ... လာပါ”

“ဟာ ... ဒီ ... ဒီလိုမဟုတ်ပါဘူး အန်တီ”

တင့်ရှင်းက မျက်နှာလေး နီမြန်းသွားကာ ကမန်း
ကတန်းလေး ပြောလျှင် ...

“ကိစ္စမရှိဘူး သမီး၊ ကိစ္စမရှိဘူး၊ ဒီလိုပဲပေါ့၊ ထိုင်
သားထိုင်”

“ဟိုလေ ...”

“ဘာမှ အားနာမနေနဲ့ သမီးရဲ့၊ အန်တီကို ပြောပါဦး၊
ကိတ်က ဝယ်ဒင်ဒင်နာနေ့အတွက်က ဆိုက်ကြီးကြီးတစ်
လုံးနော်၊ နောက် လက်မှတ်ထိုးမယ်ဆိုတဲ့နေ့က ...”

အန်တီပင်စီက သူ့ရဲ့မှတ်တမ်းစာအုပ်လေးကိုဖွင့်

ကာ တင့်ရှင်းသွင် နာမည်ကို ရှာဖွေရင်း ...

“လူသုံးဆယ်စာ မှာဦးမှာလည်းပါတယ်နော်”

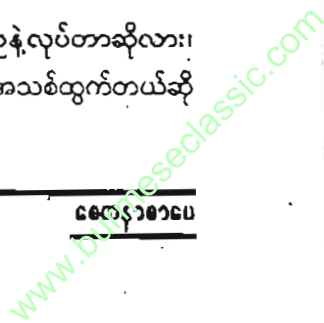
“ဟုတ်ကဲ့”

“ထိုင်ပါသမီးရဲ့၊ Relaxပေါ့၊ ဒါမှ ကိတ်ကို အရသာခံနိုင်
မှာ၊ ကံ ... ဝယ်ဒင်ကိတ်အတွက်က ဘယ်လိုဖလေဗာမျိုး
ကြိုက်လဲ၊ ဘယ်ဆိုက်ဖ်လောက်ခန့်မှန်းလဲ၊ အန်တီကတော့
အခု အရသာတွေပဲ အရင် Taste လုပ်ခိုင်းမယ်၊ ပုံစံကို
တော့ ဓာတ်ပုံမှာပြမယ်၊ ကံ ... သတို့သားကလည်း
အကြံပြုပါဦး”

လင်းရွှေက တင့်ရှင်းကို အပြုံးနှင့်တစ်ချက်ကြည့်

ကာ ...

“အန်တီ အခုတလော အန်တီ မြောက်ဥနဲ့လုပ်တာဆိုလား၊
ခရမ်းရောင်ကာလာနဲ့ အရသာတစ်မျိုး အသစ်ထွက်တယ်ဆို
တာ”

“ဪ ... အန်တီက ဒါကို ခရမ်းပြာကတ္တီပါလို့ နာမည် ပေးထားတယ်၊ ဟုတ်တယ် သား၊ မြောက်ဥနဲ့လုပ်တာ၊ ရေခဲမုန့်လည်းထွက်တယ်၊ အဲဒါလေး အရင်မြည်းကြည့် မလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

အန်တီပိုင်စီ လှည့်ထွက်သွားလျှင် တင့်ရှင်းက လင်းရွှေရကို မျက်ခုံးပင့်ကာ မျက်လုံးလေးပြူးပြီးကြည့်လိုက်ရင်း ...

“ရှင် ဘာဖြစ်လို့ ချော်လဲရောထိုင် လုပ်နေတာလဲ”

“ကျွန်တော်တို့ ဒီက ပြန်သွားရင်ပြီးသွားပြီပဲ တင့်ရှင်းရယ်၊ တစ်ခါတလေတော့ ရှင်းပြနေရတာက ပိုရှုပ်တယ်၊ ဒါက ကျွန်မရဲ့သတိုးသားမဟုတ်ပါဘူး သတိုးသားက ဘာကြောင့် ပါမလားဘဲ သူက ဘာကြောင့်ပါလားတယ်ဆိုတာမျိုး မလို လားအပ်ဘဲ တအားရှင်းပြနေရင် ကိုယ်ကပဲ မရိုးသား သလိုလိုတောင် တစ်ခါတစ်ရံ ထင်ခံရတတ်သေးတာ တင့်ရှင်းရဲ့၊ ခေါင်းထဲက ထုတ်လိုက်ပါ”

သူပြောတာလည်း ဟုတ်တုတ်တုတ်ပင်။ သို့ပေမဲ့ တင့်ရှင်းစိတ်ထဲ ခိုးလိုးခုလုတော့ ဖြစ်ရပါသည်။ ဟိုဘက်စားပွဲ ဒီဘက်စားပွဲတွေမှာလည်း စုံတွဲတွေက များကာ စုံတွဲမဟုတ်သူ ဦးရေကနည်းသည်။ သံစားပွဲ သံကုလားထိုင် ဖြူဖြူလေးတွေဟာ ကနုတ်လေးတွေနှင့် ကျဉ်းကျဉ်းသေးသေးကလေးတွေ။ စားပွဲဖြူ

လေးပေါ်မှာ ကိတ်ပန်းကုန်သေးသေးလေးနှစ်ခု ချနိုင်ရုံသာသာမျှ သာ။ လက်တွေ့တောင် တင်ထားလို့မရပါ။

ဒီတော့ လူချင်းက အလွန်နီးကပ်နေသည်။ သူ့မျက် နှာကို ကြည့်၍ သူ့စကားကို နားထောင်နေရင်း သူ့ရဲ့အံသား အရေကြည်လင်ချောမွတ်တာကို တင့်ရှင်း သတိပြုလိုက်မိပါသည်။ ရုပ်က ခပ်ဆိုးဆိုးအက်ရောက်ရောက် မလှပေမယ့် အရေပြားက တော့ ကျန်းမာ လင်းလက်တောက်ပြောင်နေတာကြောင့် သူဟာ ထင်သလောက် အကြည့်ရမဆိုးပါ။

ဒါ့အပြင် သူ့မျက်နှာပေါ်တွင် နှစ်လို့ဖွယ်ရာ တစ်စုံ တစ်ရာရှိနေတာ သေချာသည်။ သူ့မျက်နှာဟာ အေးမြနေပါသည်။ အို ... ငါ ဘာတွေများ လျှောက်တွေးနေမိပါသလဲ။

“ဟိတ်”

အနားကစားပွဲတစ် ထွက်လာသောအသံကြောင့် တင့်ရှင်းရော လင်းရွှေရပါ လှည့်ကြည့်လိုက်မိပါသည်။ သားအမိ ပုံစံ မိန်းကလေးတစ်ယောက်နှင့် အမျိုးသမီးကြီးတယောက်။

“ရွှေရမဟုတ်လား”

“အာ ... ဟုတ်ကဲ့”

“တစ်တန်းတည်းတက်ခဲ့တာ မှတ်မိလား”

လင်းရွှေရက မျက်ခုံးကြီးပင့်ကာ ...

“မိုးမိုးတို့အုပ်စုထဲက မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ဟိုးတစ်နေ့ကပဲ သက်ထူးအောင်နဲ့ မီးဖိုခုံမှာ တွေ့လိုက်တယ်။ ဝပ်ရှော့စပ်ဖွင့်ထားကြတာဆို”

“ဟုတ်ကယ်၊ ကျွန်တော် Card ပေးထားမယ်နော်၊ ကားပျက်ရင် တစ်ခုခုလိုရင် သတိရပေါ့ ... အဟင်းဟင်း”

လင်းရွှေရက ဂျင်းဘောင်းဘီအိတ်ထဲက ဝေါလက် အပြားလေးထုတ်ယူကာ ကဒ်လေးတစ်ခု ထုတ်ယူပြီး ကျောင်းတန်းက တစ်တန်းတည်းတက်ဖူးတဲ့ ရုပ်သာသိပြီး အမည်မသိ မိန်းကလေးကို ကမ်းပေးလိုက်ပါသည်။ မိန်းကလေးက လှမ်းယူရင်း ...

“ဝယ်ဒင်ကျ ဖိတ်ဦးလေ”

“အဟားဟား ...”

လင်းရွှေရက ခေါင်းမောရယ်လိုက်ရင်း ...

“ဖိတ်ရမှာပေါ့ဗျာ”

“တကယ်လာမှာ”

တင့်ရှင်းသည် လင်းရွှေရကို သက်ပြင်းခိုးရှိုက်ရင်း မျက်စောင်းကြီးရွယ်ထားမိပါသည်။ လင်းရွှေရက လေသံတိုးတိုး နှင့် ရယ်ဟဟလုပ်ကာ ...

“ဘာလဲဗျ”

“ရှင့်ကြောင့်တော့ ဒီအခန်းထဲကလူတွေ အထင်မှား အမြင်မှားဖြစ်ကုန်တော့မှာ”

“ဆောရီးဗျာ”

“ဘာဆောရီးလဲ ... ဟွန်း”

“ကျွန်တော် အလိုက်သင့်ပြောလိုက်တာတွေထဲမှာ တင့်ရှင်းက ကျွန်တော့်သတို့သမီးလို တစ်ခွန်းမှ မပြောမိပါဘူးဗျာ”

“ဒါပေမဲ့ ဒီအဓိပ္ပာယ်ပဲသက်ရောက်နေမှာရှင်”

“ဒါဖြင့် ကျွန်တော် လှည့်ရှင်းပြလိုက်ရမလား”

“လုပ်မနေပါနဲ့တော့ရှင်”

လင်းရွှေရက ဟိုဟိုဒီဒီ ကြည့်လိုက်ရင်း ...

“တင့်ရှင်း ကော်ဖီယူမလား”

“ယူသောက်လို့ရတာလား”

“ရတာပေါ့၊ Cake တွေချည်း စားနေရင် အာခြောက်ပြီး နင်လာမှာပေါ့၊ ကော်ဖီ ဒါမှမဟုတ် လက်ဖက်ရည် ဒါမှမဟုတ် ဂျူစ်တစ်ခုခုနဲ့သောက်ပါ။ ဟိုစားပွဲမှာ ပြင်ထားတယ်လေ၊ အလကားသောက်ရတာဗျာ၊ ကျွန်တော်က မကြာခဏလာမြည်းဖူးနေတာဆိုတော့ သိတယ်”

“ရှင်က ဒီမှာ အလကားနေရင်း လာလာမြည်းပေးပယ်ပေါ့လေ”

“မြည်းပြီးတိုင်း Cake တစ်ခုခုတော့ မှာရတာပဲဟာ၊ ဒီတိုင်းဆိုင်ကဝယ်မသွားဘဲ လာမြည်းပြီးမှ အော်ဒါလုပ်ခဲ့တာများတယ်၊ အော်ဒါကိတ်ကလည်း ဈေးဖိုတယ်လေ၊ ရောင်းတန်းမဟုတ်တာအပြင် အမြည်းစားဖို့ပါ၊ ပါတာနေမှာပေါ့၊ ကိတ်

www.burmeseclassic.com

နဲ့စားရင် နို့ပါတဲ့ကော်ဖီ လက်ဖက်ရည်က မလိုက်ဘူးဗျ၊
ကော်ဖီဆိုလည်း Black Coffee၊ တီးဆိုလည်း Pure Tea
ပေါ့၊ အဲဒါနဲ့သောက်မှ ကိတ်ရဲ့အရသာမှန် ပေါ်လွင်တယ် ...

တင်ရှင်း ဘာသောက်မလဲ ကော်ဖီလား၊ တီးလား”
သူပြောချင်တာတွေပြောပြီး သွားယူဖို့ထဲရင်း မေး

တာမို့ ...

“ကော်ဖီ”

တင်ရှင်းက မှာလိုက်ရပါသည်။

လင်းရွှေရက ကော်ဖီကရား၊ ပန်းကန်၊ ဗန်းများထား

တဲ့စားပွဲကို လျှောက်သွားရင်းက သူ့ကျောင်းနေဖက်မိန်းကလေး
သားအမိထိုင်နေတဲ့ စားပွဲကိုလှည့်ကာ ...

“ကော်ဖီ or တီး ဘာယူခဲ့ပေးရမလဲ”

“ကျေးဇူးပဲ တီးနှစ်ခွက်ယူခဲ့ပေးနော်”

လင်းရွှေရသည် လင်ဗန်းနှစ်ချပ် ပန်းကန်နှစ်ခုစီနှင့်
ပြင်ဆင်ထည့်ပြီး သယ်ယူလာကာ ဟိုစားပွဲမှာ ဗန်းတစ်ဗန်း
အရင်ချလိုက်ရင်း ...

“အန်တီ သုံးဆောင်ပါခင်ဗျာ”

“အေး ... အေး ... ကျေးဇူးပဲ သား၊ သားကို လက်ထပ်ရ
မယ့် မိန်းကလေးတွေ ကံကောင်းတာပဲလို့ ခုပဲပြောနေ
တာ ... အဟင်းဟင်း”

“ဟား ဟား ... ဒီလိုပဲ ညာထားရတာပေါ့ အန်တီ”

တင်ရှင်းသည် သူ့ကို မျက်စောင်းလှမ်းထိုးမိပါ
သည်။ ဘယ်လိုလူစားပါလိမ့်။ သူ့ကြည့်ရတာ ပေါ့ပါးရွှင်ပျပြီး
လောကကြီးမှာ လူဖြစ်ရကျိုးကိုနပ်နေသည်။ စားပွဲကို ပြန်လျှောက်
လာတဲ့ရုပ်ကြီးကလည်း ‘ဒီကမ္ဘာမှာ ကျွန်တော် အပျော်ဆုံး’ဆိုတဲ့
ရုပ်ကြီးနှင့်။

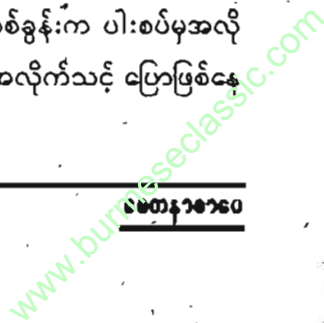
“ဒီမှာ ရှင် လုပ်တာ ရှုပ်ကုန်တော့မယ်နော် ကိုရွှေရ”

“ဘာတွေလဲဗျ”

“သူများကမေးသမျှ ရှင် ရောချပြနေသမျှတွေက အဓိပ္ပာယ်
တစ်ခုကို သက်ရောက်နေတယ်၊ ကျွန်မ စိတ်တောင်ရှုပ်
လာပြီ၊ မြန်မြန်ပြန်ကြရရင်ကောင်းမယ်ထင်တယ်”

“ရောက်တုန်းမှာ ကောင်းကောင်းအရသာခံပြီး မြည်းပါ
တင်ရှင်းရဲ့၊ လောလောလောလော မလုပ်ပါနဲ့ဗျာ၊ ကျွန်တော်
လည်း ဘာမှ မပြောတော့ပါဘူး”

လင်းရွှေရက သူ့ရဲ့နဂိုဉာဉ်ဖြစ်သော ဗလွတ်ရွတ်
တောက်ပြောတတ်တဲ့အကျင့်အတိုင်း တစ်ဖက်က တစ်ခုခုပြော
လိုက်ရင် ဟာသဉာဏ်ရွှင်သောစကားတစ်ခွန်းက ပါးစပ်မှအလို
အလျောက် ပြန်ထွက်နေကျမို့ ခုလည်း အလိုက်သင့် ပြောဖြစ်နေ
တာပါ။

တစ်ခုပြီးတစ်ခု လာချလိုက်၊ ပြန်သိမ်းလိုက်နှင့် အမြည်းပေးနေတဲ့ တစ်လက်မခွဲပတ်လည် ကုမတုံးအရွယ် ကိတ်မုန့် လေးတွေကို မြည်းနေရင်း ...

“ကျွန်တော်ကတော့ အရသာအသစ်ဖြစ်နေလို့လားမသိဘူး၊ မြောက်ဥနဲ့လုပ်ထားတဲ့ကိတ်ကို အကြိုက်ဆုံးပဲ၊ တကယ် လို့များ အဲဒီကိတ်ကိုမှာမယ်ဆိုရင် တင့်ရှင်းရဲ့ ဒင်နာမှာ ဝတ်စုံကိုလည်း ခရမ်းရောင်လေးရွေးလိုက်ပေါ့”

တင့်ရှင်းက လင်းရွှေရကို ဖျတ်ခနဲ တစ်ချက်ကြည့်မိ သည်။ အင်း ... သူကမှ ကိတ်သာမက ဝတ်စုံအရောင်ကိုပါ စိတ် ဝင်တစားရှိနေသေး။ ကိုကတော့ အေးတိအေးစက်နိုင်တဲ့ဘဝမှာ တင့်ရှင်းကို လက်ထပ်ဝတ်စုံအရောင်နှင့်ပတ်သက်ပြီး ဘာတစ်ခွန်း မှ စကားမစပ်ဖူးပါ။ တကယ်တမ်းတွင် ဒီမင်္ဂလာပွဲကို ကိုအမေ နှင့် အန်တီတွေကသာ ပိုပြီးစိတ်ဝင်တစားရှိကြတာပါ။

“ရွှေရရေ ပြန်ပြီနော်၊ ဖိတ်စာ ဘာကယ်ပို့လိုက်”
“ဖိတ်စာရိုက်ဖြစ်ရင်ပေါ့”

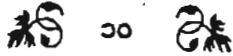
လွတ်ခနဲ ပြန်နောက်လိုက်မိပြန်ပြီးမှ လင်းရွှေရက ပခုံးတစ်ချက်တွန့်ပြီး တင့်ရှင်းကို ကြည့်လိုက်ပါသည်။ တင့်ရှင်း ကလည်း ဘာမှ ပြောမနေတော့ပါ။ မျက်စောင်းတစ်ချက်ထိုးပြီး မုန့်သာ ဆက်စားနေလိုက်ပါသည်။

“သူ့ကို ရုပ်တော့မှတ်မိတယ်၊ နာမည်မမှတ်မိဘူး၊ သူ့အဖေ ကလည်း လူသိများတဲ့လူတစ်ယောက်ယောက်ပဲဗျ၊ မေ့နေ တယ်”

စကားရောဖွဲ့ရောလုပ်နေတဲ့ လင်းရွှေရစကားကို တင့် ရှင်းက နားထောင်ရုံထောင်နေခဲ့သည်။

www.burmeseclassic.com

“သားက အပြင်သွားတယ် သမီးရဲ့၊ ထိုင်ပါဦးကွယ်”
 တင့်ရှင်းသည် သူ့ရှေ့က ရည်မှန်ဖော်ရွေလှတဲ့
 မိန်းမချောကြီးကိုကြည့်ရင်း ဒီအမေရဲ့ ဒီရုပ်ဒီရည်ကနေ ဟိုလို
 သားကြီးမျိုး မွေးထွက်ထားတာ အံ့များသြမိပေသည်။ သူ့အမေ
 လေးက ချောနုနေတဲ့ ငါးပေတစ်လက်မနှစ်လက်မ အရပ်ပျပ်ပျပ်
 လေးနဲ့ အမျိုးသမီးကြီး။ သူက ဘီလူးကိုးစီး ကျားကိုးစီး ရုပ်
 ကြမ်းကြီးလေ။

“အန်တီ သမီး မထိုင်တော့ပါဘူး၊ သူက ဘယ်ကိုသွားတာလဲ
 ဟင်၊ သမီးလာမယ်ဆိုတာ မုန်းကြိုဆက်ထားပါတယ်”

“ဟုတ်လား၊ သမီး လာမယ်တော့ပြောသား၊ ဘယ်အချိန်
 တော့ သူ မပြောဘူး၊ ဒီအချိန်မှန်းမသိလို့များလား၊ လာ
 ပါကွယ် ထိုင်ပါဦး သမီးရယ်”

လင်းရွှေရဲ့အမေ ဒေါ်အေးမြသာသည် ကျက်သရေ
 တစ်မျိုးလေးနှင့် ချစ်စဖွယ်ကောင်းတဲ့ တင်းရှင်းသွင်ရဲ့ လက်ဖျား
 လေးကို ဇွတ်ဆွဲ၍ ဆက်တီတွေဆီ ထိုင်စေလေရာ တင့်ရှင်းသွင်
 မှာ ငြင်းချင်ရက်နှင့် လူကြီးအားနာ၍ တောင့်တောင့်လေးပါလာရ
 သည်။

“အန်တီ သူက သမီးလာရင် ဘာပေးလိုက်ပါလို့ မှာသွား
 လားဟင်”

“ဒီလိုတော့ မှာမသွားဘူး သမီးရဲ့။”

ဒေါ်အေးမြသာက တင့်ရှင်းကို မျက်တောင်မခတ်
 တမ်း အကဲခတ်ကြည့်မဝရှိနေပါသည်။ ဟို သီရိဆိုတဲ့ကောင်မ
 လေးတုန်းကတော့ စိတ်တွေရှုပ် နားတွေရှုပ် မျက်စိတွေရှုပ်လိုက်
 ရတာလေ။ သားဖြစ်သူက ဒီတုန်းက အတော်စိတ်ကျဉ်းကျပ်တာ
 သူလည်း အသိသား။ ဒီကနေ့ လင်းရွှေရက ...

“မေမေ ဒီနေ့ အိမ်ကို သားအရမ်းချစ်တဲ့ကောင်မလေး
 လာလိမ့်မယ်”

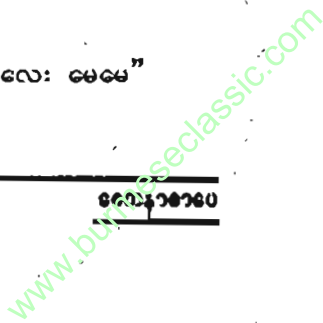
ပြုံးပြုံးကြီးပြောတော့ ဒေါ်အေးမြသာက တအံ့တဩ

နှင့် ...

“ဘယ်သူလဲ သားရဲ့။”

“တင့်ရှင်းသွင်ဆိုတဲ့ စာရေးဆရာမလေး မေမေ”

“သီရိ မဟုတ်တော့ဘူးပေါ့”

“ဟား ဟား ... ဇော်လတ်စကားနဲ့ ပြောရရင် မေမေရယ် သိရိက အလိုအလျောက်ရောက်လာလို့ သားက လက်ခံ လိုက်မိတဲ့မိန်းကလေး၊ တင့်ရှင်းသွင်ဆိုတာက မရနိုင်မှန်း သိသိနဲ့တောင် ကိုယ့်စိတ်ကိုယ် မဆုံးမနိုင်ဘဲ ချစ်လိုက်မိ တဲ့ မိန်းကလေးပေါ့ မေမေ”

“ဘာဖြစ်လို့ မရနိုင်ရတာလဲ သားရယ်၊ နာမည်ကြီးမို့ပေါ့ ဟုတ်လား၊ ငါ့သားကဖြင့် ပတ်သက်လိုက်ရင် ဟိုးကောင်း ကင်ပေါ်ကဟာတွေချည်းပဲလားကွယ်”

“သူ့ အဆင့်အတန်းတွေ ဘာတွေထက် သူ့မှာ သူ့ဟာနဲ့သူ ရှိပြီးနေလို့ပါ”

သူ့သားကြီးရဲ့ စိတ်မကောင်းတဲ့ရုပ်ကိုမြင်လျှင် မိခင် ဆိုတော့လည်း ငါ့သားခမျာ အချစ်ရေးကံမကောင်းပါလားရယ်လို့ ရင်ထုမနာဖြစ်ရပါသည်။

“သူက ဘာလာလုပ်မှာလဲ သား”
“သားဆီမှာ သူ့ပစ္စည်းတစ်ခုရောက်နေလို့ လာပြန်ယူမှာ၊ လာရင် မေမေ ကောင်းကောင်းလေးဧည့်ခံပေးနော်၊ မေမေ ကလည်း သူ့ကိုတွေ့ရင် သဘောကျလိမ့်မယ်၊ မေမေ သဘောကျမယ့်ပုံစံလေး”

သားပြောတာ ဟုတ်သားပင်။ ဒေါ်အေးမြသာသည် တင့်ရှင်းရဲ့ ရှက်စနိုးလိုလို စနိုးစနောင့်ရှပ်ကလေးကို ချစ်ခင်သဘော ကျမိကာ ...

“သမီး ခဏပဲထိုင်၊ အန်တီ ကော်ဖီလေး မုန့်လေး”

“အို ... အန်တီ နေပါစေ ... နေပါစေ၊ သမီး ဘာမှ မသောက်တော့ပါဘူး၊ သမီးက ဟိုဘက်ဝပ်ရှော့ကို ဝင်မေး တာ၊ အိမ်မှာဆိုလို့ ဒီဘက်ကူးလာတာပါ”

တင့်ရှင်းသည် ကျွန်းများများနှင့် ဖွဲ့စည်းထားတဲ့ အေးမြပြောင်လက်နေတဲ့အိမ်တွင်းပိုင်းကို ရှေ့ကြည့်ရှင်းပြောရသည်။ သားအမိနဲ့စဉ်းတည်းနေတဲ့အိမ်ပိပိ အိမ်က ရှင်းလင်းနေသည်။

“သူ့ ပြန်လာဖို့ လိုသေးလားမသိဘူးနော် အန်တီ၊ ဒီနားပဲ လား”

“ဘယ်လဲတောင်မသိဘူး၊ သမီးလာမှာတော့ သူ သိပါတယ်၊ အန်တီကို ပြောထားတာပဲ၊ ဖုန်းဆက်ပေးရမလား သမီး”

“သမီးဘာသာ ဆက်ကြည့်ပါ့မယ် အန်တီ”

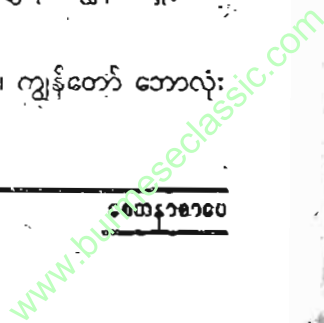
တင့်ရှင်းက ဖုန်းထုတ်ကာ ဆက်နေတုန်း ဒေါ်အေး မြသာက အိမ်ထဲ မြန်မြန်ပြေးဝင်၍ ကော်ဖီမုန့်တို့ပြင်လေသည်။

“ဟယ်လို ... တင့်ရှင်းလား”

တင့်ရှင်းက ချက်ချင်းလိုထူးလိုက်တဲ့ ရယ်မြူးရွှင်ပျ နေတဲ့ လင်းရွှေရအသံကိုကြားလျှင် ...

“ရှင် ဘယ်ရောက်နေတာလဲ ကိုရွှေရ၊ ကျွန်မ ရှင်အိမ် ရောက်နေပြီ”

“ဆောရီး ... ဆောရီး တင့်ရှင်းရာ၊ ကျွန်တော် ဘောလုံး ကွင်းရောက်နေလို့ပါ”

“ဘာရယ်ရှင်”

ဒီတော့မှပဲ နောက်က အော်ဟစ်ဆူညံအားပေးသံတွေကိုပါ တင့်ရှင်း ကြားလိုက်ရပါတော့သည်။

“ကျွန်မ လာမယ်လို့ ပြောထားသားနဲ့”

“ဆောရီးပါ တင့်ရှင်းရာ၊ ကျွန်တော်လည်း ဒီနေ့ ကိုယ်အားပေးတဲ့အသင်း ကန်တဲ့ပွဲမို့ပါ”

“အို ... ရှင် ဒီလိုပြောလို့ဘယ်ရမလဲ၊ တကယ်လို့ သွားစရာရှိရင်လည်း အိမ်မှာ မှာစရာရှိတာမှာ ပေးစရာရှိတာပေးသွားမှပေါ့ရှင်”

“ဘာကိုပြောတာလဲ တင့်ရှင်း”

“ဟာ ... ကျွန်မ စာမူလေ စာမူ၊ ရှင်အိမ်လာတာကိုက ဒီစာမူ ပြန်ယူဖို့လာတာပဲဟာ”

ဟိုတစ်နေ့ကလည်း ကိတ်မုန်မြည်းပြီးအပြန် သူ့ကို စတူဒီယိုထိအောင်မဟုတ်ဘဲ စတူဒီယိုရှိရာလမ်းထိပဲ ချပေးခဲ့မိသည်။ သူကလည်း စကားတွေ တရစပ်ပြောလွန်း၍ မေ့သွားရတာပင်။ သူ့ကားကို စတူဒီယိုမှာ သူ ပြန်ယူရမှာဖြစ်ပေမယ့် ဒီမှာပဲ ချခဲ့တော့ တင့်ရှင်း ရပြီ ... ရပြီဆိုပြီး သူ ဆင်းသွားခဲ့တော့ တင့်ရှင်းကလည်း စာမူကြီး ပြန်ယူဖို့ကို ရုတ်တရက်မေ့သွားခဲ့ပါသည်။

မနေ့ကတစ်ရက် တင့်ရှင်း မအားသေး၍ ဒီနေ့သူ့ကို ဖုန်းဆက်ချိန်းဆိုပြီးမှ ‘အိမ်ကိုလာပို့ပေးမယ်’ဆိုတာကိုပါ ငြင်းလိုက်ပြီးမှ ကိုယ့်ဟာကိုယ်လာပြန်ယူတာ။ သူ အိမ်ကိုဝင်ဖူးထွက်ဖူးလာလည်ဖူးပြီး ရင်းနှီးမှုတွေ တိုးတက်ရင့်သန်ကုန်မှာစိုးလို့ပင်။

“ဟာ ... ဟုတ်သားပဲ၊ တင့်ရှင်း စာမူ”

“ရှင် မေ့စရာမဟုတ်တာကိုမေ့တာပဲ၊ တင့်ရှင်းက ဒီကိစ္စနဲ့ပဲ ရှင်ဆီလာစရာရှိတဲ့ဟာ၊ ရှင်အမေဆီ ပေးခဲ့တာမဟုတ်ဘူး၊ ဒါဖြင့် အခု ဘယ်မှာထားခဲ့လဲပြောလေ၊ ရှင်အမေ ရှာပေးမှာပေါ့”

တစ်ဖက်မှာ လင်းရွှေရက ပခုံးကို ကျုံးပြီး ပြုံးတုံ့တုံ့လုပ်နေမိပါသည်။ ဒီလောက်အလွယ်တကူ ပြန်ပေးလိုက်ရင် သူနဲ့တင့်ရှင်း ကြားမှာ ထပ်မံတွေ့ဆုံစရာ ဘာကိစ္စများရှိဦးတော့မှာလဲ။

“အိမ်မှာမဟုတ်ဘူးဗျ”

“ဟင် ... ဘယ်မှာလဲ ရှင်”

“ကျွန်တော့်ကားထဲမှာဗျ”

“ဟာ... ရှင် ကျွန်မစာမူကြီးကို ကားပေါ်တင်ပြီး ရောက်လေရာအရပ် သယ်နေတာပေါ့လေ”

“ကားက ကိုယ်နဲ့မကွာပါနေတာဆိုပြီး အသင့်ထည့်ထားမိတာပါ တင့်ရှင်းရာ”

“ဒီမှာ ကိုရွှေရဲ့ ဒီစာမူက ဒီရက်ပိုင်းတင်မှ ရေးလို့ပြီး သွားတာ၊ ကွန်ပျူတာတောင် စာမစီရသေးတဲ့ အသစ်ကြပ် ချွတ်၊ ဒီဟာပျောက်သွားရင် ကော်ပီပွားထားတာ လုံးဝရှိ သေးတာမဟုတ်ဘူး၊ လုံးဝဆုံးရှုံးမှာ၊ ပျောက်လို့မဖြစ်ဘူး ရှင့်”

“မပျောက်စေရပါဘူးဗျာ၊ စာမူတစ်ခုတန်ဖိုးကို ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ် တင့်ရှင်းရဲ့”

“ကျွတ် ... သိပ်ခက်တာပဲရှင့်၊ ရှင့်ဘောလုံးပွဲက ဘယ် တော့ပြီးမလဲ”

“ခုမှ လေးနာရီနစ်ဆယ်၊ ခုမှစ၊ တာလေ၊ မိနစ်နစ်ဆယ်ပဲ ရှိသေးတယ်၊ ငါးနာရီလေးဆယ့်ငါးမှပြီးမယ်၊ လူပိတ်တာနဲ့ ကားပိတ်တာနဲ့ ခြောက်နာရီခွဲလောက်မှ အိမ်ပြန်ရောက်မယ် ဗျ”

စိတ်ရှုပ်တယ်။

တင့်ရှင်း မျက်နှာလေးက မှုန်နေရပါသည်။ ဘာလုပ် ရမှန်းကိုမသိတော့ပါ။ သို့ပေမဲ့ လက်လျှော့ပြီးလည်း ပြန်မသွား ချင်။ ဒီစာမူတစ်ခု ပြန်ယူရမယ့်ကိစ္စနှင့်ပဲ လင်းရွှေရနှင့် တင့်ရှင်း အခေါက်ခေါက် ထပ်ဆုံစည်းမနေချင်တော့ပါ။

“ရှင်က အခု ဘယ်မှာလဲ”

“သုဝဏ္ဏကွင်းမှာ”

“ကျွန်မ အဲဒီကို အခုလာခဲ့မယ်”

“ဗျာ”

“ကျွန်မ သုဝဏ္ဏကွင်းကို လိုက်လာခဲ့မယ်”

“ဟိုလေ ... ကားက ဝင်းထဲမှာရပ်ထားတာဗျ၊ ပြီးတော့ ကားပါကင်နေရာကတစ်ဆင့် လက်မှတ်ဝယ်မှ အားကစား ကွင်းဆီဝင်လို့ရမှာ”

“ရတယ်၊ ကျွန်မ လက်မှတ်ဝယ်ပြီး ဝင်လာမယ်၊ ရှင့်သာ ကျွန်မတွေ့နိုင်မယ့်နေရာက စောင့်နေပါ”

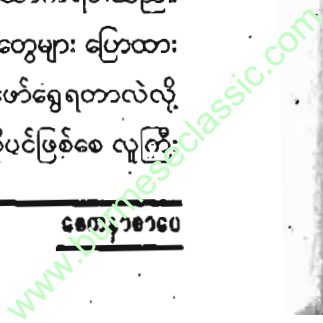
တင့်ရှင်းက ဖုန်းပိတ်လိုက်ပါသည်။ ဒီဘက်လှည့်

လိုက်လျှင် လင်ဗန်းကြီးထဲမှာ ကော်ဖီပန်းကန်၊ ကီတီပန်းကန်၊ သစ်သီးပန်းကန် စုံလင်စွာနှင့် အသင့်ချရင်းစောင့်နေသော လင်းရွှေရ အမေကို မြင်လိုက်ရပါသည်။

“သမီး စားသွားဦး၊ သမီး လာမယ်ဆိုလို့ ပန်းသစ်တော် သီးလေးလည်း အန်တီ အဆင်သင့်ခွဲထားတာ၊ ချိုချိုအေး အေးလေး စားဦး သမီး”

တင့်ရှင်းသည် ထိုအန်တီကို အားတွေနာကာ ထူးထူး ဆွေထွေ ပြောမနေတော့ဘဲ မုန့်စားကော်ဖီသောက်ရပါသည်။

နိဂုံးသဘောကောင်းပုံရသော်လည်း ဟိုလူက ဘာတွေများ ပြောထား လို့ ဒီလောက်တောင်မှ အရိပ်တကြည့်ကြည့် ဖော်ရွေရတာလဲလို့ လဲ စိတ်စနောင့်စနင်းဖြစ်နေရပါသည်။ ဘယ်လိုပင်ဖြစ်စေ လူကြီး

သူမတစ်ယောက် စိတ်ကျေနပ်လောက်အောင်တော့ ပြုမူရကာ စကားစမြည် သုံးလေးငါးခွန်းလည်း ပြောပြီးမှပင် ...

“အန်တီ သမီး ကိုရွှေရည် လိုက်သွားလိုက်ပါဦးမယ်၊ သူက ဘောလုံးပွဲမှာလို့ပြောတယ်”

“သားဆီလိုက်သွားမလား၊ အေး ... သမီး လိုက်သွား ... လိုက်သွား”

အင်း ... သူ့သားဆီ လိုက်သွားမည်ဆိုတာကို အန်တီကြီးခမျာ ဘယ်လိုယူဆတယ်မသိဘဲ ဝမ်းသာအားရပျော်နေပြန်သည်။ တင့်ရှင်း နှုတ်ဆက်ထွက်လာတာကို လက်တပြပြနှင့် ကျန်ရစ်ရှာလေသည်။ စိတ်လိုက်မာန်ပါနှင့် သုဝဏ္ဏဘောလုံးကွင်းဆီ လိုက်လာတဲ့ တင့်ရှင်းသည် ဟိုကျတော့ ကားကို ဝင်းကြီးထဲဝင်ပါကင်ထိုး။ အားကစားကွင်းဂိတ်မှာ ရိုးရိုးတန်းလက်မှတ်တစ်စောင် ဝယ်လိုက်ပြီးအထဲကိုဝင်လာပြီးတဲ့အခါ ပွဲကြည့်စင်ပေါ်ထိ တက်သင့်မတက်သင့် အောက်က တမော့မော့ကြည့်ရင်း စဉ်းစားနေမိပါသည်။

အနီးအနားလှည့်ပတ်ရှာပေမယ့်လည်း လင်းရွှေရကို မတွေ့ဘူးလေ။ မြင်သာတဲ့နေရာ လာစောင့်နေပါဆိုတာ ထွက်စောင့်မနေဘူး။ တင့်ရှင်းက ပိုစိတ်တိုလာသည်။ ပွဲကြည့်စင်ပေါ်တက်တဲ့လှေကားထစ်ကြီးမှ တစောင့်စောင့်နှင့် တက်လာပါသည်။ မြင်မြင်ကရာမှာ ယောက်ျားတွေချည်းဖြစ်ကာ အော်သံဟစ်သံ ဆိုင်းသံပုံသံတွေက ဆူညံနေသည်။

ကော်ရစ်ဒါကိုပတ်ကာ အပေါက်တစ်ခုမှဝင်လိုက်ပြီး ယောင်တိယောင်ချာ ဟိုကြည့်ဒီကြည့်နှင့် အုန်းအုန်းထ၊နေတဲ့ လူအုပ်ထဲ ရှာဖွေနေတဲ့ တင့်ရှင်းကို လူတွေက ကွက်ကြည့် ကွက်ကြည့်။ ကစားနေတုန်း ပွဲအလယ်ကြီးကျမှ ဝင်လာတဲ့ တင့်ရှင်းကို ယောက်ျားအထောင်အသောင်းတို့က အော်ရင်းဟစ်ရင်း အားပေးရင်းကပင် မျက်လုံးကျွတ်ကျမတတ် ကြည့်ကြလျက်။

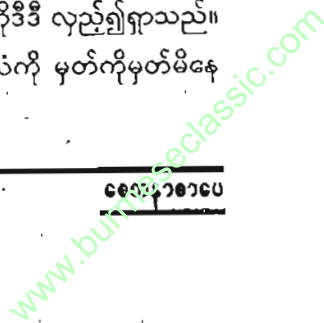
အမျိုးသမီးတွေလည်းရီပေမယ့် အတော်နည်းကာ ယောက်ျားတွေသာ ကြီးကြီးရွယ်ရွယ် ငယ်ငယ်လတ်လတ် အရွယ်စုံဆိုက်စုံ ပုံစုံအဆင့်စုံ။ ကိုယ်မြင်နိုင်သလောက်နေရာထဲ လင်းရွှေရကို ရှာမတွေ့၍ ကော်ရစ်ဒါကိုပြန်ထွက်ကာ နောက်တစ်ပေါက်ဆီ ထပ်လျှောက်လာခဲ့ပြန်သည်။

အားပေးအော်ဟစ်သံတွေ ဝေဖန်ဆဲဆိုသံတွေ သိမ်းကျူးဆူညံကာ ဘောလုံးပွဲမြင်ကွင်းကြီး စိတ်ဝင်စားဖို့တော့ကောင်းသား။ သို့ပေမယ့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ထံ ဝင်လာရတာမို့ ရှိုးတိုးရှုန့်တုန့်နိုင်စရာတော့ အကောင်းသားပင်။

“တင့်ရှင်း”

ဟော ...။

တင့်ရှင်းက ခေါင်းလေး ဟိုဟိုဒီဒီ လှည့်၍ရှာသည်။ သူ့ရဲ့အသံအောင်အောင်ကြီးပဲလေ။ ဒီအသံကို မှတ်ကိုမှတ်မိနေသည်

“တင့်ရှင်း ကျွန်တော် ဒီမှာ”

တင့်ရှင်းသည် မိုးတိုးမတ်တတ်ထကာ လက်ပြနေသည့် လင်းရွှေရကိုမြင်လေပြီ။ အောင်မယ် ... သူက လက်ယပ်ခေါ်နေချေသေး။ သူထိုင်နေတဲ့အဆင့်ထိ ကိုယ်က တက်သွားစရာလား။

“ရှင် ဆင်းလာခဲ့”

တင့်ရှင်းက လက်ညှိုးကလေးကိုပါ ကိုယ့်ဘက်ကို ကွေးကာကွေးကာ ခေါ်လိုက်ပါသည်။ ကြည့်စမ်း။ သူ့ဘေးက သူ့ဘော်ဒါတွေက သူ့ကို ဝိုင်းဆွဲထားကြတာကိုး။ သူက ဆင်းလာဖို့ပြင်လျှင် ဘေးက အတင်းဆွဲထားတာ ပိုသိသာလာသည်။ လင်းရွှေရက လက်နှစ်ဖက်ဆုပ်ကာ ဟိုဘက်လှည့်တောင်းပန်ဒီဘက်လှည့်တောင်ပန်လုပ်ပြီး သူ့အင်္ကျီဘောင်းဘီတွေကို ဆွဲထားတဲ့လက်တွေကို ပုတ်ထုတ် ဖြုတ်ထုတ်ရင်း အပြေးဆင်းလာပါသည်။

“ဟေ့ကောင် ရွှေရ ... ဟင်းနော်”

“ဟေ့... ဘာလုပ်တာလဲကွ၊ ဘာလုပ်တာလဲကွ”

“ဟေ့ ... ဟေ့ ... ဟေ့ ... ဟေ့”

သူ့သူငယ်ချင်းတို့က တစ်ယောက်တစ်သံ လောင်

ကြပါသည်။

“တင့်ရှင်း”

“ရှင် ဘယ်လိုလုပ်တာလဲ၊ ထွက်စောင့်နေပါလို့ပြောထားတာကို”

တင့်ရှင်းက ဒေါပွပွနှင့် ရှေ့ကလှည့်ထွက်သွားနှင့်သည်။ လင်းရွှေရက နောက်ကပြေးလိုက်လာရင်း ...

“တင့်ရှင်း စိတ်မဆိုးပါနဲ့ဗျာ၊ သူတို့ဆွဲထားကြတာ တင့်ရှင်းလည်း အတွေ့ပဲလေဗျာ၊ ကျွန်တော် ထွက်စောင့်မလို့ပါပဲ”

“ရှင်သူငယ်ချင်းတွေက ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ နောက်စရာဘာအကြောင်းရှိလဲ”

“သူတို့က ပျော်တတ်လို့ပါဗျာ၊ ပြီးတော့ သူတို့ တင့်ရှင်းကို ခင်ကြလို့ပါ”

“ဘာဖြစ်လို့ခင်ရမှာလဲ၊ သူတို့နဲ့ ဘယ်တုန်းက ရင်းနှီးလို့လဲ”

“တင့်ရှင်းက မခင်ပေမယ့်လည်း သူတို့ကတော့ တင့်ရှင်းစာဖတ်ပရိသတ်တွေကိုးဗျ၊ ကိုယ့်နှစ်သက်တဲ့ စာရေးဆရာမကို တစ်ဖက်သတ် ခင်ကြတာပေါ့”

တင့်ရှင်း ဘာပြန်ပြောရမယ်မသိဖြစ်ရသည်။

“အခု ကျွန်ခွဲတဲ့စာမူကိုတောင် သူတို့က ဖတ်ချင်လှပြီ၊ ကျွန်တော်က ကြေမ္မာကုန်မှာ ပျောက်ကုန်မှာစိုးလို့ ပေးမဖတ်လို့သာ”

“တော်သေးတာပေါ့ရှင်”

www.burmeseclassic.com

“ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တော့ ဖတ်ပြီးပြီ”

“ဟာ ... ရှင်က ဘာဖြစ်လို့ ဖတ်ရတာလဲ”

“ဒါ တစ်နေ့တော့ ပရိသတ်ဖတ်ဖို့ပဲ ထုတ်ဝေမှာပဲလေ၊ ဟုတ်ဘူးလား တင့်ရှင်းရဲ့”

“ဒါပေမဲ့ စာအုပ်မဖြစ်သေးဘူး စာမူပဲရှိသေးတာ၊ ကျွန်မ ဖတ်ခွင့်မပြုဘဲ ဘယ်ဖတ်သင့်မလဲ၊ ကျွန်မအတွက် နစ်နာ နိုင်တာပေါ့”

“ဗျာ ... ဘယ်လိုနစ်နာနိုင်လို့လဲ”

“ခုနေ ရှင်က ဒီဇာတ်လမ်းကို ခိုးရေးပြီးထုတ်လိုက်ရင် သွားပြီပေါ့”

“ခင်ဗျာ !... ကျွန်တော်က !... ဟား ဟား ဟား”

တင့်ရှင်းက တမင်တကာပင် ကလေးလို လက်လွတ် စပယ်ပြောချပစ်လိုက်ပြီး မျက်စောင်းတစ်ချက်ပါ ပိတ်ထိုးကာ ကျေနပ်သွားပါသည်။

နစ်ယောက်သား ဂိတ်မှာ လက်မှတ်ပြကာ ခဏထွက် ဖို့ပြောထွက်လာခဲ့ပြီး ကားရပ်နားရာနေရာမှ လင်းရွှေရဲ့ကားဆီ ရောက်လာပါသည်။ လင်းရွှေရက အစကတည်းက ဒီကိုပါမလာ ခဲ့ဘဲ ပါခဲ့တယ်လို့ ညာပြောထားတဲ့ စာမူကို ကားထဲမှာ ချွေးပျံ အောင်သဏ္ဍာန်လုပ် သရုပ်တူ ရှာလိုက်ပါသေးသည်။

တင့်ရှင်းက မျက်လုံးလေးဝိုင်းကာ ...

“ဟင် ... မတွေ့တော့ဘူးလား”

“မတွေ့ဘူးဗျ”

“ဟာ ... လူများခိုးသွားပြီလားရှင်”

“ကားက သော့လည်းပွင့်မနေပါဘူးဗျာ၊ တံခါးဖွင့်ပြီးရင် လည်း ဟောဒီက ထီးတို့ ဒက်ရှ် ဘုတ်အံ့ဆွဲထဲက ဒီပိုက် ဆံငါးသောင်းအုပ်တို့ကို ယူမှာပေါ့၊ စာရွက်ထပ်ကြီးပဲပါတဲ့ ဖိုင်လ်ကို ဘယ်သူက ဘာတန်ဖိုးသိပြီး ယူသွားပါမလဲ၊ ကျွန်တော် အိမ်မှာပဲ ကျန်ခဲ့တာပါ”

“ရှင် ခုနပြောတော့ ကားပေါ်ပါတယ်ဆို အိမ်မှာမဟုတ် ဘူးဆို”

“ကျွန်တော် ကားပေါ်ယူခဲ့ပြီးမှ ဘောလုံးကွင်းမှာ အပြင် ဘက်ကားရပ်ရမှာ သတိရလို့ မိရိုထဲပြန်သိမ်းခဲ့တာဗျ”

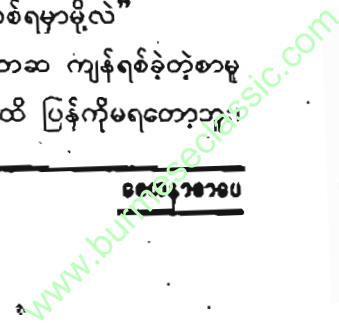
တင့်ရှင်းက လင်းရွှေရကို စိတ်မရှည်နိုင်သလိုကြည့်

ကာ ...

“ရှင်ပဲ အမျိုးမျိုးပြောနေတာပဲ၊ ဒီမှာ ကျွန်မစာမူ ရှိရော ရှိသေးရဲ့လား”

“မရှိဘဲ ကျွန်တော်က ဘာလုပ်ပစ်ရမှာမို့လဲ”

“ဘယ်သိမလဲရှင်၊ ရှင်ဆီမတော်တဆ ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့စာမူ က ရက်ပေါင်းအတော်ကြာတဲ့အထိ ပြန်ကိုမရတော့ဘူး”

အဓိပ္ပာယ်မရှိတာ၊ ရှင် ဘာအကြံနဲ့ ခုလိုလုပ်နေတာလဲဟင်
ကိုရွှေရ၊ မရိုးသားဘူးထင်တယ်နော်၊ ရှင် တစ်ခုခုကြောင့်
ယူထားတာလား။”

လင်းရွှေရက ခေါင်းငုံ့ချလိုက်ပါသည်။ ထိုအမှုအရာ

ကို တင့်ရှင်းက အံ့အားတသင့်ဖြစ်ရကာ ...

“ဟင် ! ... ဟုတ်တယ်မှလား၊ ရှင် တစ်ခုခုကြောင့်
တမင်ပြန်မပေးတာလား။”

လင်းရွှေရ ခေါင်းပြန်အမော့ တင့်ရှင်းနှင့် မျက်ဝန်း
ချင်း စိုက်စိုက်ကြီးဆုံတွေ့သွားရပါသည်။ ဘုရားရေ ...။ သူ့မျက်
ဝန်းများ။ ဘယ်လိုမျှော်လင့်မှတ်သိပ်မှုမျိုးတွေနဲ့များ ကြည့်လိုက်
တာလဲ။ တင့်ရှင်း ရင်ထဲ သူ့အကြည့်ကြောင့် တလုပ်လုပ် ရှိန်း
ဖြာသွားရပါသည်။

“တင့်ရှင်း”

“.....”

“တင့်ရှင်း ... ကျွန်တော်လေ ...”

“.....”

“ကျွန်တော် ဒီစာမူကို ပြန်ပေးလိုက်ပြီးရင် တင့်ရှင်းနဲ့
နောက်ထပ် ထပ်တွေ့စရာအကြောင်းမရှိတော့မှာ စိုးရိမ်နေ
တာပါ”

“ရှင် ...”

တင့်ရှင်းရင်ထဲတွင် ဝန်းခနဲ တစ်စုံတရာ ပြိုဆင်း
သွားသလို ဖရိုဖရဲ ယောက်ယက်ခတ်ရှုပ်ထွေးသွားရပြီး မျက်နှာ
ကလေးပါ နီမြန်းသွေးရောင်လျှမ်းလာရပါသည်။ ကိုယ့်ခံစားချက်
ကြောင့် ကိုယ့်ဘာသာပင် ရှက်စနိုး ကယောင်ကတန်းဖြစ်ကာ ...

“ရှင် ... ရှင်နော်၊ မသိဘူး ... မသိဘူး၊ ကျွန်မစာမူကို
သုံးရက်အတွင်း ရှင် ပြန်ပေးရင်ပေး၊ မပေးရင် ...”

“မပေးရင် ! ...”

“ဟွန်း ... ရှင်တော့လား၊ တောက်”

ဘာပြောရမှန်းမသိ လျှော့ချကာ တင့်ရှင်းက သူ့
နားမှ ချာခနဲ အပြေးတစ်ပိုင်း လှည့်ထွက်လာခဲ့ပါသည်။

* ❀ *

www.burmeseclassic.com

တစ်ခါတစ်ရံတော့လည်း တင့်ရှင်းသည် မြတ်သစ်လွင်ကို ...

“ကို ခုလို ဒီအိမ်ခန်းကို အသေးစိတ်ဂရုစိုက်ပြင်နေတာ တင့်ရှင်းတို့ အိမ်ထောင်ဦးနေကြမယ့် အိမ်မို့လို့လား၊ ကို ကိုယ်တိုင်က အင်တီးရီးယားဒက်ကရေးရှင်းကို ဝါသနာပါ လို့လား”

အဲသလို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဖွင့်မေးချလိုက်ချင်သားပင်။ မင်္ဂလာပွဲကိစ္စကို သူ့ အဒေါ်တွေနှင့် အမေကိုသာ လွှဲထားနေတဲ့ မြတ်သစ်လွင်ဟာ ဒီအိမ်ခန်းကို ပြင်ဆင်ဖို့တော့ အသည်းအသန် စိတ်ဝင်စားနေတာကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

ဒီနေ့မှာလည်းပဲ အဲဒီကွန်ဒိုတိုက်ခန်းရှိရာဆီ မြတ်သစ်လွင်ကခေါ်တာမို့ တင့်ရှင်း ရောက်ခဲ့ရပါသည်။ တကယ်တော့

ကိုယ်ကခေါ်တဲ့ အချို့သောကိစ္စတွေကို ပျက်ကွက်တဲ့ မြတ်သစ်လွင်ကြောင့် ကိုယ်ကလည်းပဲ သူ့ခေါ်တဲ့အချို့ကိစ္စတွေကို ငြင်းချင်သားပင်။ ဒါပေမဲ့လည်း ကိုယ်နဲ့ပတ်သက်တဲ့ ကောလဟာလတစ်ခု ထွက်ပေါ်လာတာကို ကိုယ့်အပေါ် မယုံသင်္ကာနည်းနည်းမှမရှိဘဲ ယုံကြည်ရပ်တည်ပေးခဲ့တဲ့ ကိုအပေါ် ပြေလည်သမ္မုရေ့ရှု၍ တင့်ရှင်းက အရောက်လာဖြစ်ခဲ့တာပါ။

တင့်ရှင်း ရောက်သွားတော့ မီးဖိုထဲက နံရံကပ် ဝီရိတချိုအတွက် လက်သမားအဖွဲ့နှင့် ဆေးအဖွဲ့က လူတချို့ ရှိနေကြပါသည်။

“မဟုတ်ဘူး ကျွန်တော်ပြောတာ ဒီအရောင်ကိုမဟုတ်ဘူး”

အခန်းထဲဝင်ဝင်ချင်း မြတ်သစ်လွင်ရဲ့ မကျေမနပ်အသံကို စကြားရတာပင်။ တင့်ရှင်းက မြတ်သစ်လွင်နှင့် ဆေးအဖွဲ့ကလူကို အနားထိမသွားဘဲ ခပ်လှမ်းလှမ်းကသာ ရပ်ကြည့်နေလိုက်သည်။

“ဆရာ ... ဆရာပြောတာ အဖြူပဲလေ”

“အဖြူမှန်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်ပြောတာ နွားနို့ဖြူ၊ ကျွန်တော်လိုချင်တဲ့အရောင်က နွားနို့ဖြူဗျ”

တင့်ရှင်းက ကိုကို လှမ်းကြည့်နေပါသည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင်တော့ ကိုဟာ ဘာမဟုတ်တာကို ဇီဇာကြောင့်တတ်သားပင်။ ကြုံတွေ့ခဲ့ဖူးသမျှ အဖြစ်အပျက်တချို့ကြောင့် ကိုဟာ

www.burmeseclassic.com

တချို့သောကိစ္စတွေမှာ မလိုလားအပ်ဘဲ မိမိစိတ်ကိုမိမိ ပင်ပန်းဖိစီးအောင် ညှဉ်းပန်းတတ်တဲ့သူလို သတ်မှတ်ထားတာကြာပါပြီ။

“ဆေးထဲမှာတော့ နွားနို့ဖြူလို့ပြောလို့မရဘူး ဆရာ၊ နံပါတ်နဲ့ လာတာတွေမို့လို့ ဆရာကို ကျွန်တော် အဖြူကာလာတွေ လေးငါးခြောက်မျိုးပြခဲ့ပါတယ်၊ ဆရာပြောတဲ့ နံပါတ်ကိုပဲ ကျွန်တော် ...”

“ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို ဘယ်တုန်းကမှ ဘာနံပါတ်မှ မပြောဘူး၊ ဒီအရောင်တွေရဲ့နံပါတ်တွေလည်း ကျွန်တော် လုံးဝမသိဘူး၊ ကျွန်တော်ကို ခင်ဗျားပြတဲ့အရောင်တွေထဲ က နွားနို့လိုအဖြူမျိုးကိုပဲ ကျွန်တော် ရွေးပေးလိုက်တာ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဆရာ ရွေးပေးလိုက်တဲ့ အဖြူရဲ့နံပါတ်ကို ပဲ ကျွန်တော် ...”

“ခင်ဗျား ဘာဖြစ်လို့နံပါတ် ... နံပါတ်ဆိုတာကို စကားထဲ ထည့်ပြောနေတာလဲ၊ ကျွန်တော့်အိမ်နံရံကို ကျွန်တော် နံပါတ်တွေသုတ်ထားတာ မဟုတ်ဘူး၊ အရောင်သုတ်တာ၊ အရောင်ကိုပဲ ရွေးချယ်တာ၊ သူ့ဟာသူ ဘာနံပါတ်မကလို့ ဘာကြီးဖြစ်နေနေ ကျွန်တော့်လိုချင်တဲ့ အရောင်ကိုပဲ ကျွန်တော် သုံးမယ်”

ဆေးသမားက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပါသည်။

တင့်ရှင်းက အနီးဆုံးက နံရံနစ်ဖက်ကို မျက်လုံးလေးရွှေ့ရုံ ဝေ့ပြီး

ကြည့်လိုက်သည်။ အင်း ... အဖြူပေါ့။ ကိုပြောတဲ့ နွားနို့ဖြူဆို တာ ဟုတ်သလားမဟုတ်သလားဆိုတာတော့ ပြောရခက်သည်။ နွားနို့ဆိုတာက အရည်အသွင်းဖြင့်နေပြီး ဒီနံရံဆေးကတော့ နံရံအမာပေါ့ကပ်နေတဲ့အတွက် အစိုင်အခဲပုံသဏ္ဍာန်ဖြစ်နေ၍ တင့်ရှင်း မဝေခွဲတတ် မနှိုင်းယှဉ်တတ်။

“ဒါ ဆရာပြောတဲ့ အရောင်ပါပဲ”

“ကျွန်တော် ပြောတာ နွားနို့ဖြူ ကျွန်တော် ပြောပြီးပြီလေ”

“ဒါ နွားနို့ဖြူပါပဲ ဆရာ”

တင့်ရှင်းသည် ဆေးသမားကိုလည်းအားနာ ကိုကိုလည်း သနားကာ ဘယ်သူ့မျက်နှာမှ သိပ်စေ့စေ့မကြည့်ရဲဘဲ မျက်နှာခပ်လွှဲလွှဲနေမိသည်။

“ဒါ နွားနို့ဖြူမဟုတ်ဘူး၊ ဒါ အဖြူပျက်”

“.....”

“ခင်ဗျား ဆေးသမားလုပ်နေပြီး အဖြူရောင်ကို ကောင်းကောင်းမခွဲခြားတတ်ဘူးလား၊ အဖြူမှာ အဖြူလင်း၊ အဖြူမှိန်၊ အဖြူနု၊ အဖြူရင့်၊ အဖြူနောက်၊ အဖြူပျက် အများကြီးရှိတယ်”

တင့်ရှင်းက မျက်နှာကို ကြမ်းပြင်ဆီသို့ စိုက်ချထားမိသည်။ ဆေးသမားများ စိတ်ထဲက ရယ်ချင်နေသလားလို့လည်း

သံသယဝင်နေမိသည်။ ကိုရဲ့ တိကျလွန်းပုံကိုလည်း ရှက်ယောင်ယောင်ဖြစ်မိပါသည်။

“ဒါ အဖြူပျက်၊ အဖြူပျက်က ကျွန်တော်ပြောတဲ့ နွားနို့ဖြူထက်ပိုပြီး ဖွယ်တယ်”

တင့်ရှင်းက ကို ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာသွားသည့် အဖြူတွေကို ပြန်ရွတ်ကြည့်နေမိသည်။ အဖြူလင်း၊ အဖြူမိုနံ့။ ဟုတ်သလိုပင်။ တချို့အဖြူတွေက လင်းနေပြီး တချို့အဖြူတွေက မလင်းဘဲ မိုနံ့နေတတ်တာတွေ ဖူးသည်။ အဖြူနု အဖြူရင့်။ အဲဒါကျတော့ ဘာပါလိမ့်။ အဖြူနောက်ကရော။ အဖြူပျက်ကတော့ အဖြူသိပ် မပီသဘူးလို့ဆိုလိုတာ ဖြစ်နိုင်သည်။

“အဖြူပျက်က အဖြူထဲမှာ အဖြူလို့ထင်ရပြီး အဖြူမဟုတ်တဲ့အရောင်ပါတယ်”

ဆေးသမားက သူ့ကက်ပဲဦးထုပ်ကိုချွတ်ပြီး နဖူးကချွေးတွေကို ဆံပင်ဘက် ပင့်တင်သပ်ကာသုတ်ပစ်လိုက်ပြီးမှ ကက်ပဲဦးထုပ်ကို ပြန်ဆောင်းလိုက်ပါသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်တော့ သူဟာ ကို ငှားထားတဲ့ အလုပ်သမားဖြစ်၍ ကိုကို ပြန်၍ စောဒကတက်ချင်ရင်တောင်မှ မတက်သာပါ။

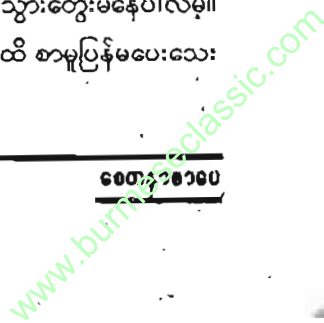
တင့်ရှင်းက လူမရှိတဲ့ ဝရန်ဘက်ဆီထွက်လာခဲ့ပါသည်။ တင့်ရှင်းရပ်လိုက်တဲ့အထပ်မြင့် ဝရန်တာဆီမှ ခပ်လှမ်းလှမ်း မျှော်ကြည့်လိုက်ရာ မမျှော်လင့်ဘဲ အားကစားကွင်းတစ်ခု

ကို တွေ့နေရပါသည်။ ဒါ သုဝဏ္ဏအားကစားကွင်းကြီးပဲ။ တင့်ရှင်းသည် ဘောလုံးပွဲရှိရာ လိုက်ချသွားခဲ့တဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ရော ပွဲကြည့်စင်ပေါ်ကဆင်းလာတဲ့ လင်းရွှေရကိုရော ပြန်တွေးကြည့်မိကာ မသိမသာလေး ပြုံးမိသွားသည်။

လူရှုပ်ပဲ။ သူကများ လူကို ရိုသဲ့သဲ့လိုလိုနဲ့။ နောက်ထပ်ပတ်သက်စရာမရှိတော့မှာ စိုးရိမ်လို့ဆိုပဲ။ မုန်းစရာကြီး။ ဒါပေမဲ့ ဒါဟာ သူ တမင်တကာ အသားယူ အခွင့်အရေးယူပြီး ရိုသဲ့သဲ့လုပ်တာတော့ ဟုတ်ပုံမရဘူးလို့ တင့်ရှင်း ယုံကြည်နေပါသည်။ သူ့မျက်လုံးများက တရှိုက်မက်မက် တောင့်တင့်လင့်နေတဲ့ ခံစားချက်နဲ့။

မျက်လုံးတွေဆိုတာ ညာလို့မရဘူး မဟုတ်လား။ တကယ်တော့ ဒီလောက်ခံစားချက်တွေ ပျော်ဝင်ရီလဲ့နေတဲ့ မျက်လုံးအကြည့်မျိုး ကိုထံမှာပင် တစ်ကြိမ်မှ မမြင်ဖူးခဲ့ရသေးတာပါလား။ တစ်နှစ်ကျော် ရင်းနှီးပြီးသော ကိုထံမှာ မမြင်ဖူးတဲ့ မျက်ဝန်းမျိုးကို ရက်ပိုင်းမျှသာပတ်သက်ဖူးတဲ့ လင်းရွှေရထံမှာ ဘာလို့ တွေ့မြင်ရတာပါလိမ့်။

ကိုယ် လက်ထပ်ပြီးရင် နေမယ့်အိမ်ခန်းဆီရောက်နေခိုက်မှာ ဘာကြောင့် လင်းရွှေရအကြောင်း သွားတွေးမိနေပါလိမ့်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သူ တင့်ရှင်းကို ခုချိန်ထိ စာမူပြန်မပေးသေးလို့ပဲပေါ့။ ဒါပဲရှိတာပဲတာ။

တင့်ရှင်းက သိသိနှင့် ရည်ရွယ်တာ မဟုတ်ဘဲ မမျှော်လင့်ဘဲ ဖုန်းကိုထုတ်ကာ လင်းရွှေရဲ့နံပါတ်ကို နှိပ်မိသွား ပါသည်။

“တင့်ရှင်း”

သူက ဟယ်လိုတောင် ထူးမနေတော့ဘဲ ‘တင့်ရှင်း’ လို့ တန်းခေါ်ထူးလိုက်တာပင်။

“ကိုရွှေရလား”

“ဟုတ်ပခင်ဗျ၊ အဲဒီကိုရွှေရဆီကိုပဲ ဆက်တာမဟုတ်လား တင့်ရှင်းရဲ့၊ ကိုရွှေရရဲ့ဖုန်းနံပါတ်ကိုနှိပ်မှတော့ ကိုရွှေရပဲ ပေါ့”

“ရှင် ခုထိ ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်မစာမူကို လာမပေးသေးတာ လဲ”

“ကျွန်တော် ဟို ... အလုပ်တွေအားကျနေလို့ တင့်ရှင်း ရား မြန်မြန်လုပ်ပေးရမယ့်ကားတွေ အများကြီးပြုကျနေလို့ ဘယ်လိုမှ မအားလို့ပါ”

“ဒါဖြင့် နက်ဖြန်ကျရင် ကျွန်မ ရှင့်ဆီ လူတစ်ယောက် လွှတ်လိုက်မယ်၊ စာမူ သူနဲ့ ထည့်ပေးလိုက်ပါ”

“ဟာ ... ဒီလို လက်လွှတ်စပယ်ကြီးတော့ မပေးချင်ပါဘူး တင့်ရှင်းရဲ့”

“ဒီမှာ ကိုရွှေရ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ရှင် ဘာအချိုးချိုးနေတယ်ဆိုတာ ကျွန်မ မသိလို့လား၊ ရှင် လာပေးမှာလား၊ ကျွန်မ လွှတ်ယူမှာလား၊ ဒါမှမဟုတ် ကျွန်မ တရားစွဲပြီး စာမူပြန်တောင်းရတော့မှာလား”

“အဟင်းဟင်း ... တရားတော့မစွဲပါနဲ့၊ ကျွန်တော် လာ ပေးပါမယ် တင့်ရှင်းရဲ့၊ နက်ဖြန် အင်း ... သန်ဘက်ခါ ကျွန်တော် လာပေးမယ်လေ”

“သန်ဘက်ခါ ကျွန်မ မအားဘူး၊ ကျွန်မဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ် စာအုပ်အမှတ်တရထွက်ဖို့ရှိတာ စာနယ်ဇင်းပါတီတိုပြီး ပွဲလေး လုပ်ဖို့ရှိတယ်”

“ဟုတ်လား ဘယ်မှာလဲ တင့်ရှင်း”

“စင်ထရယ်လ်ဟိုတယ်မှာ”

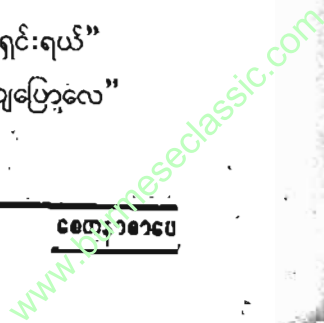
“ဘယ်အချိန်လဲ တင့်ရှင်း”

“အချိန်ကတော့ နေ့လယ် လက်ဖက်ရည်ချိန်ပဲ၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီပွဲအတွက် ကိစ္စဝိစ္စလေးတွေ ပြင်ရဆင်ရာမှာလေးတွေနဲ့ မနက်ကစပြီး ကျွန်မ မအားဘူး”

“ဒါဖြင့်လည်း တစ်ရက်ရက်ပေါ့ တင့်ရှင်းရယ်”

“ဘယ်တစ်ရက်ရက်လဲ ရှင် အတိအကျပြောလေ”

“နောက်တစ်ရက်ပေါ့”

တကယ်တော့ ခုနေ့များ သူ့အိမ်ဆီကို ပြေးယူလိုက်ရင်ပြီးတာပဲမို့လား။ သို့သော် သူက ဘာလိုလိုစကားမျိုးပြောထားတဲ့ဟာကို တင့်ရှင်းက သူ့ရှိရာအရပ်ဆီ ထပ်မသွားချင်ပါဘူး။ သူက ရောက်လာတာကတော့ တစ်မျိုးပေါ့။

“တင့်ရှင်း”

“ဘာလဲရှင်”

“တစ်ခုပြောမလို့ပါ။ တင့်ရှင်းက လက်ခံမယ်တော့မထင်ပါဘူး”

“မထင်လည်းမပြောနဲ့ပေါ့ရှင်”

“ဒါပေမဲ့ မေမေက ပြောခိုင်းတာမို့ပါ”

“ရှင့်အမေက !! ဘာတဲ့လဲ !”

“မေမေက တင့်ရှင်းကို တစ်ရက်လောက် ထမင်းစားဖိတ်ဖို့ ခိုင်းလို့ပါ”

“အန်တီကိုခင်ပေမယ့် ရှင့်လို ကတ်သီးကတ်သတ်လူနဲ့တော့ မခင်တာအကောင်းဆုံးပဲဆိုတော့ ရှင့်အမေကို ကြည့်သာပြောလိုက်ပါ”

“ကြည့်ပြီး ဘာပြောရမှာလဲ”

“ကျွန်မ လာမှာမဟုတ်ဘူးလို့ပေါ့”

“မကြည့်ဘဲပြောလို့ကော မရဘူးလား”

“ရှင် ဘာလို့ ဗလွတ်ရွတ်တောက် လုပ်နေတာလဲ”

“တကယ်ပြောတာလေရာ၊ မေမေ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားမှာကို ကျွန်တော် မကြည့်ရက်လို့ မေမေ့ကို မကြည့်ဘဲ ပြောမလားလို့ပါ”

သူ့အသံက ရယ်ဟဟနှင့် ရယ်ချချင်စိတ်ကို အောင်ပြီးပြောနေပုံမျိုးပင်။ တင့်ရှင်းသည် ပြုံးချင်သွားတာကို သူက မမြင်မှန်းသိရက်နှင့် ကမန်းကတန်း ထိန်းချုပ်ထားလိုက်ရင်း ကိုယ့်ဟာကိုယ် တစ်ယောက်တည်း ဒီဘက်ကနေ မျက်စောင်းထိုးနေမိပါသည်။

“တင့်ရှင်း”

တင့်ရှင်းက လှမ်းခေါ်ရင်း ဒီဘက်လျှောက်လာသော မြတ်သစ်လွင်ကို လှမ်းကြည့်ရင်း ဖုန်းကို လက်ဝါးနှင့် အနည်းငယ် အုပ်ကာ ...

“ခဏ ကို”

“ပြီးရင် တစ်အိမ်လုံး ပတ်စစ်ကြည့်လိုက်ဦး၊ တင့်ရှင်း မကြိုက်တာဘာရှိလဲပြောဦး၊ တစ်ခါတည်းပြော၊ ပြောရက်သွားနဲ့တောင် လုပ်တာတွေက တလွဲတွေချည်းပဲ”

တကယ်တော့ တင့်ရှင်းထံတွင် ကြေးများစရာမရှိပါ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဤအိမ်ခန်းလေးဟာ တင့်ရှင်းအဖို့တော့ ခုကိုပဲ အတော် Perfectဖြစ်နေပါပြီ။ တကယ်တော့ ဒီအခန်းဟာ လှမ်း အိမ်ထောင်ဦးမှာ စေချင်းနေဖို့ရယ်လို့ သတ်မှတ်လိုက်တာ

www.burmeseclassic.com

သာဖြစ်ပြီး ဒီမှာ အလွန်ဆုံး ခြောက်လလောက်ပဲနေဖြစ်မှာဖြစ်ကာ ကိုမိဘတွေအိမ်ကိုပဲ ပြောင်းကြရမှာဖြစ်ပါသည်။

ဒီအခန်းရော တင့်ရှင်း လောလောဆယ်နေသည့် အခန်းရောဟာ မကြာခင် အပိုဖြစ်သွားမယ့်အခန်းတွေပါ။ ခဏတစ်ဖြုတ်နေရမှာကို စိတ်တိုင်းမကျ ပြင်ဆင်နေတာက နေရမည့် အချိန်လောက်ကို တန်းတူဖြစ်နေပြီ။

“တင့်ရှင်း ဘယ်ရောက်နေတာလဲ”

ခဏနေမှ တိတ်နေတဲ့ လင်းရွှေရဘက်က အသံထွက်လာသည်။

“ဟိုဟာပါ၊ အခန်းပြင်နေတာ၊ အဲဒီမှာ”

တင့်ရှင်းစကားက မပြည့်မစုံဖြစ်ပေမယ့် လင်းရွှေက သဘောပေါက်ဟန်ရှိပါသည်။ အသံက ရွှင်ဖျနေရာက ချက်ချင်းပဲ ဖျော့တော့အားလျော့သွားကာ ...

“တင့်ရှင်း အလုပ်ရှိနေတာပဲ၊ ကျွန်တော် စကားကြောရှည်နေမိတာ ဆောရီးဗျာ”

“ရပါတယ်”

“ဒါပဲလေ တင့်ရှင်း၊ ဖုန်းချလိုက်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

တင့်ရှင်းကလည်း ဖုန်းကို ပိတ်လိုက်ပြီးလျှင် တစ်ခဏလေးမျှ တစ်မျိုးလေးဖြစ်နေမိပါသည်။ လှုပ်ရှားတက်ကြွ

နေတဲ့ အခြေအနေတစ်ခုက ချက်ချင်းလေးထိုင်းသွားပုံမျိုးဖြစ်သည်။ အိမ်ကို ဝတ္တရားကျေ တစ်ပတ်ပတ်ကာ ဟိုကြည့်ဒီကြည့်ကြည့်ရှင်း သူ့စိတ်တွေ တစ်မျိုးကြီး ထိုင်းမှိုင်းသွားတာကို တင့်ရှင်း သတိပြုမိနေပါသည်။

“ထမင်းစားခန်းက နံရံကပ်ဗီရို ကြိုက်ရဲ့လား”

တင့်ရှင်းက သက်ပြင်းရှိက်ရင်း ...

“ကို ကြိုက်တယ်မဟုတ်လား၊ ကိုကြိုက်ရင်ပြီးတာပဲ၊ တင့်ရှင်းက အစောကြီးကတည်းက အဲဒါကြီးရွှပ်တယ်၊ အခန်းကျပ်တယ်လို့ ပြောခဲ့တာပဲဟာ”

“ဒါရှိမှ ထည့်စရာရှိတာတွေ ထည့်လို့ရမယ်လေ”

“အင်းပေါ့ ပြီးတာပဲပေါ့”

“တင့်ရှင်းက ပြောရသိပ်ကျပ်တာပဲ”

“ဘယ်မှာကျပ်လို့လဲ၊ အင်း၊ ငါ ပြီးတာပဲပေါ့လို့ပြောနေတယ်လေ”

“မဟုတ်တဲ့ ကိတ်မုန့်မြည်းဖို့တို့ ဘာတို့ကျတော့ ဒေးကြီး ခွင်ကျယ်လုပ်နေတယ်၊ အိမ်ပြင်တဲ့ကိစ္စကျတော့ စိတ်မဝင်စားဘူး”

“ကို စိတ်ဝင်စားနေတာပဲဟာ၊ ပြီးတာပဲပေါ့၊ စိတ်တစ်စိတ်တည်းနဲ့ ပြင်တာကောင်းပါတယ်၊ စိတ်နစ်စိတ်နဲ့ပြင်ရင် ငြင်းရခန့်ရ ဖြစ်နေလိမ့်မယ်”

“တင့်ရှင်း ဘာဖြစ်နေလဲ”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

“အပြင်က လာကတည်းက ဘာဖြစ်လာလဲ”

“တင့်ရှင်း ဘာမှ မဖြစ်လာဘူး၊ ကိုပဲ တင့်ရှင်းရောက်က တည်းက စိတ်တိုနေတာကို မြင်တာပဲလေ”

“ဒီမှာ လုပ်ထားတာတွေ ဟုတ်မှမဟုတ်တာ၊ မင်း နံရံက ဆေးရောင်ကိုမြင်သလား၊ ဒါ ဘာရောင်ဖြစ်နေတာလဲရော သိလား၊ ကိုယ်လိုချင်တဲ့အရောင်ကဘာ ဖြစ်နေတဲ့အရောင် ကဘာ မင်း တစ်ခုမှမသိဘူး စိတ်မဝင်စားဘူးမဟုတ်လား၊ မင်းလည်း အရောင်တွေကို အတူတူတွေ ထင်နေတာပဲ မဟုတ်လား”

နေရင်းထိုင်ရင်း သူ့စိတ်အတိုကို တင့်ရှင်းထံလာပုံ ကျနေသော မြတ်သစ်လွင်ကို တင့်ရှင်းက စိုက်ကြည့်နေမိသည်။

“ဟင့်အင်း ... အရောင်တွေကို အတူတူတွေလို့ မထင်ပါ ဘူး၊ အဖြူနဲ့အပြာ၊ ခရမ်းရောင်နဲ့အစိမ်း၊ အဝါနဲ့အနီ တခြားစီတွေပဲ၊ တူတယ်မသင်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ တင့်ရှင်း အတွက် အဖြူရောင်ကတော့ အမျိုးမျိုးမရှိဘူး၊ အဖြူဟာ အဖြူပဲလို့ပဲ တင့်ရှင်း သိထားတယ်၊ တင့်ရှင်းအတွက် အဖြူပျက်၊ အဖြူနေဝက်ဆိုတာတွေ မရှိဘူး ကို၊ တင့်ရှင်းမှာ အဖြူပဲရှိတယ်၊ အဖြူပဲသိတယ်”

“အဲဒါ တုံးတဲ့လူတွေရဲ့စကားပဲ”

တင့်ရှင်းသည် ကိုယ့်စိတ်ထဲ မပေါ့ပါးတော့သော် လည်း သူပေါ့ပါးအောင်ဖြင့် ပြုံးပြလိုက်ရင်း ...

“ဟုတ်တယ်၊ တင့်ရှင်း ကောင်းကောင်းမခွဲခြားတတ်ဘူး၊ တင့်ရှင်းအတွက် ဖြူနေရင်ပြီးတာပဲ၊ ကိုအတွက်တော့ နံရံအရောင်က ကိုပြောတဲ့အရောင်မဟုတ်ဘဲ မှားနေတယ်ဆို ပေမဲ့ ခုလည်းကြည့်ရတာ မဆိုးဝါးပါဘူး ကိုရယ်၊ ကိုပြောတဲ့ နွားနို့ဖြူမဟုတ်ဘူးဆိုရင်တောင် ဒါလည်း ဖြူနှစ်နှစ်လေးပဲ မဟုတ်လား ...

ပြန်ပြင်သုတ်ရင်လည်း ဘာမှ ပြောင်းလဲထူးခြားမယ် မထင်ဘူး၊ ပိုက်ဆံကုန် လူပင်ပန်း အချိန်ပုပ်ပြီး အခုထွက် နေတဲ့ Resultလောက်တောင် မသပ်ရပ်တော့ရင် ဘယ်လို လုပ်မလဲ၊ စိတ်လျှော့လိုက်ပါ ကိုရယ်”

“ပိုက်ဆံကုန်တာ ဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ လူပင်ပန်းတာက စိတ်ပင် ပန်းထာထက် ပိုပြီးမဆိုးဘူး၊ အချိန်ပုပ်ရင်လည်း နောက် ဆုံး ဒီအိမ်မှာနေမယ့်ရက် မင်္ဂလာရက်ကို နည်းနည်းဆုတ်ရုံပဲ၊ ဖိတ်စာမှ မရိုက်ရသေးတာ၊ ကိုယ်နေမယ့်အိမ်ဟာ ကိုယ့် ရာနှုန်းပြည့်စိတ်ကျေနပ်မှု ရှိဖို့လိုတယ်”

လူတိုင်းဟာ ရာနှုန်းပြည့် စိတ်ကျေနပ်မှုရတဲ့အိမ်မှာ နေနိုင်တာမို့လို့လား။ အခု သူနေတဲ့ သူ့မိဘအိမ်ကိုရော ရာနှုန်း

ပြည်စိတ်ကျေနပ်လား။ ရှိနေတဲ့အဖြူကို ဖျက်ပြီး ပြောင်းသုတ်ထားမှန်း ဘယ်သူမှ မသိလိုက်နိုင်တဲ့ နောက်အဖြူတစ်မျိုးကို ပြန်သုတ်မယ်ဆိုတဲ့လူရဲ့ 'အတ္တမာန်မာန်'ကို နားလည်ပေးတတ်ဖို့ တင့်ရှင်းက အတော် Adjust လုပ် ညှိယူရလိမ့်မည်ထင်သည်။

ဤလူကို ပိုသိလာ ပိုအံ့ဩလာတဲ့အချက်တွေထဲမှာ နောင်တစ်သက်လုံးတွင် တင့်ရှင်းသည် အဖြူရောင်ကို အဖြူရောင်နှင့် ပြောင်းလဲအစားထိုးပြင်ဆင်သုတ်ပေးရတော့မည်ဆိုတာကို သိလိုက်ရတဲ့ အချက်ကတော့ တုန်လှုပ်ဖို့ အကောင်းဆုံးပင်ဖြစ်သည်။

“တိတိတိ ... တိတိ”

တင့်ရှင်းက မြည်လာတဲ့ဖုန်းကို အဖွင့်တွင် မြတ်သစ်လွင်က ဖုန်းတွေကလည်း နောက်ယှက်နိုင်ရန်ကောဆိုတဲ့ အမူအရာ သူ့နဖူးသူ တစ်ချက်ရှိက်ရင်း လှည့်ထွက်သွားပါသည်။

“ဟယ်လို ဖေဖေ”

“အေး ... သမီး အိမ်မှာ မဟုတ်ဘူးလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကွန်ဒို’ရောက်နေတာ ဖေဖေ၊ ဒီမှာ အိမ်လာကြည့်နေတပါ”

“နေကောင်းရဲ့လား၊ သမီးအသံ တစ်မျိုးဖြစ်နေပါလား”

“နေကောင်းပါတယ် ဖေဖေ”

“စိတ်အနှောင့်အယှက်တစ်ခုခုဖြစ်နေလား”

တင့်ရှင်းက တစ်ခဏ တိတ်ဆိတ်နေမိသည်။ ဒီလူအကြောင်းကို ဖေဖေကိုမှ တိုင်မပြောလိုက်ရလျှင် တခြားဘယ်သူ့ကိုပြောပြလို့ရမှာမို့လဲ။ ဝရန်တဘက်ဆီ ပြန်တွက်လာခဲ့ရင်း ...

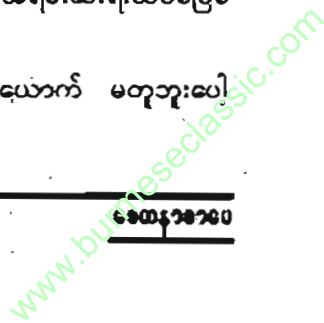
“နံရံကိုသုတ်ထားပြီးနေတဲ့ အဖြူဟာ သူပြောတဲ့အဖြူမဟုတ်ဘူးဆိုပြီး ဆေးသမားကို ကိုမြတ်သစ်လွင်က ပြဿနာလုပ်နေလို့ တင့်ရှင်းလည်း စိတ်ရှုပ်နေတာပါ ဖေဖေ၊ အဖြူရောင်တစ်ခုကို ပြန်ဖျက်ပြီး နောက်ထပ် သူပြောတဲ့အတိအကျအဖြူရောင်တစ်မျိုးကို ထူးခြားနား ထပ်သုတ်မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်တဲ့သူတစ်ယောက်ကို တင့်ရှင်း တစ်သက်လုံး နားလည်နိုင်ပါ့မလားလို့ မောသွားတာပါ”

ဖေဖေထံမှ တဟက်ဟက်ရယ်သံ ထွက်ပေါ်လာပါသည်။ ဘာမှမပြောဘဲ အကြာကြီးသွား တဟက်ဟက်ရယ်နေတာဟာ သူ့သမီးကို ဘယ်လိုစကားနဲ့များ နှစ်သိမ့်မှုပေးရင်ကောင်းမလဲကို ဖေဖေ အချိန်ယူပြီး တွေးနေတာမှန်း တင့်ရှင်းက သိနေသည်။

“တိတိကျကျသမားလို့ သမီးနားလည်ထားရမှာပေါ့ သမီး”

“ဖေဖေလည်း တိကျသေချာတဲ့သူတစ်ယောက်ပဲလေ ဖေဖေ၊ ဒါပေမဲ့ ဒီလောက်ကြီးအထိတော့ အရမ်းဆီးရီးယပ်စ်ဖြစ်လား”

“ဒါတော့ လူတစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် မတူဘူးပေါ့ သမီးရယ်”

“ဖေဖေ ကိုမြတ်သစ်လွင်ကို ဘယ်လိုမြင်လဲဟင်”
 “မြတ်သစ်လွင်က လူကောင်းတစ်ယောက်ပါ သမီးရဲ့”
 “သမီး ပျော်ပါ့မလား ဖေဖေ”

ဖေဖေက တဟက်ဟက်ရယ်နေပြန်ရင်...
 “အဲဒါက သမီးအပေါ်လည်း မူတည်တယ်၊ သမီးမှာရှိတဲ့ ဦးနှောက်နဲ့ ဆုံးဖြတ်ထားတာကို ဖေဖေ ယုံကြည်တယ်၊ ကိုယ်တစ်သက်လုံး စိတ်ချမ်းသာမယ့် ဆုံးဖြတ်ချက်ကို သမီး သေသေချာချာစဉ်းစားပြီးချပါ၊ ဒီလိုအချိန်အခါမျိုး မှာတော့ လူဟာ တစ်ချက်တလေ ဖောက်ပြီး ဇေဝဇေဝ မတင်မကျဖြစ်တတ်တယ်၊ သတ္တိနည်းပြီး တွေဝေတာမျိုး ဖြစ်လာတတ်တယ် ...

အဲဒီလိုဖြစ်ရင် သမီး စဉ်းစားရမှာက သူ့ဘက်မှာ ဘာမှားနေပြီလဲ၊ ကိုယ့်ဘက်ကကော ဘာမှားနေပြီလဲဆို တာ၊ တစ်ခါတလေကျတော့လည်း တခြားတစ်ဖက်ကို ကိုယ်က အပြစ်မြင်မိတာတွေဟာ သူက အရင်ကနဲ့ ခြားနား ပြောင်းလဲသွားလို့မဟုတ်ဘဲ ကိုယ့် Sideက ကိုယ့်အမြင်ကိုယ် ခံစားချက်ကိုက ပြောင်းလဲလာလို့လည်းဖြစ်တတ်တယ်”

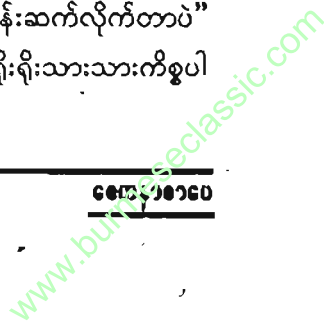
တင့်ရှင်းက ရင်ထဲ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားပါသည်။
 ဖေဖေ ပြောတဲ့စကားရဲ့အဓိပ္ပာယ်ကို စဉ်းစားကြည့် လိုက်တဲ့အခါ တင့်ရှင်းကိုယ်တိုင်ဟာ အဲဒီထဲမှာ အငြိအစွန့်

မလွတ်မကင်းဖြစ်နေသလားရယ်လို့ အလန့်တကြား စိုးရိမ်မကင်း ဖြစ်သွားရတာပင်။

“သမီး”
 “ရှင် ဖေဖေ”
 “အခု သမီးဆီ ဖုန်းဆက်လိုက်တာလည်း မေးစရာတစ်ခု ရှိလို့ သမီးရဲ့၊ လွန်ခဲ့တဲ့သုံးရက်က သုဝဏ္ဏကွင်းမှာ သမီး ကို ဖေဖေ တွေ့လိုက်တယ်”

“ရှင်”
 “ဖေဖေက အဲဒီနေ့က ဟိုဘက်ခြံက ဦးမောင်မောင်ခင်နဲ့ ဘောလုံးပွဲလာကြည့်ကြတာ သမီးရဲ့၊ ပွဲကြည့်စင်မှာ ဖေဖေ ရှိနေတယ်၊ သမီး ဝင်လာတယ်၊ လူလိုက်ရှာတယ်၊ မကြာ ခင် လူရွယ်တစ်ယောက်ဆင်းလာပြီး သမီးနောက်ကို လိုက်သွားတယ်၊ အဲဒါတွေ ဖေဖေ တွေ့လိုက်ပြီး သမီး ဘာကိစ္စနဲ့များ လူတစ်ယောက်ကို ဘောလုံးကွင်းထဲအထိ လာရှာခေါ်ထုတ်သွားတာပါလိမ့်ဆိုတာ ကိုယ့်ဘာသာ စဉ်းစားကြည့်နေတာ ...

ဘယ်လိုမှ အဖြေမရတာနဲ့ ငါ့သမီးပဲ ငါ့လှမ်းမေး ကြည့်လိုက်ပါ့မယ်လေဆိုပြီး အခု ဖုန်းဆက်လိုက်တာပဲ”
 “ဖေဖေ သမီး ... သမီး အဲဒါ ရိုးရိုးသားသားကိစ္စပါ ဖေဖေ”

“သမီး၊ သမီးကို ဖေဖေက အပြစ်တင်နေတာမဟုတ်ပါဘူး၊
 သမီးရဲ့၊ ပဟောဠိတစ်ခုကိုသာ မေးကြည့်လိုက်တာပါ။
 သမီးအသက် နှစ်ဆယ့်ရှစ်နှစ်ရှိပြီပဲ။ လူကြီးတစ်ယောက်
 ဖြစ်နေပါပြီ။ မေမေမရှိကတည်းက ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် စီမံ
 ခန့်ခွဲအုပ်ချုပ်နေထိုင်လာတာပဲ။ သမီးမှာ အသိဉာဏ်ရှိတယ်
 ဆိုတာ ဖေဖေ သိတယ်။ သမီးရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်တွေအတွက်
 ဖေဖေ မပူပါဘူး။ ဆုံးဖြတ်တဲ့အခါမှာသာ ထောင့်စေ့အောင်
 ထည့်စဉ်းစားဖို့ သတိပေးစရာရှိတာ။ သမီးသေချာစဉ်းစား
 ပြီး ဆုံးဖြတ်ပြီဆိုရင် ဖေဖေက အမှားမရှိနိုင်ဘူးလို့ ယုံ
 ကြည်ပြီးသားပါ ...

သမီးဘဝ ပျော်ရွှင်မှုရှိဖို့က သမီးပဲ ဆုံးဖြတ်ရမှာ။
 သမီးပဲ တတ်နိုင်တာမို့လို့ သမီးဘာသာသမီး သေချာ
 ဆုံးဖြတ်ပါ။ တစ်သက်လုံး စိတ်ချမ်းသာရမယ့် ရွေးချယ်
 မှုကို အဘက်ဘက် ဖြည့်တတ်စဉ်းစားပြီးရွေးပါ သမီး”

တင့်ရှင်းရဲ့ ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ် မိတ်ဆက်ပွဲလေးကို
 တင့်ရှင်းရဲ့ ထုတ်ဝေသူ ပတ်ဘလစ်ရှာက စီစဉ်ပေးထားတာဖြစ်ပါ
 သည်။ လုံးချင်းဝတ္ထုများသာ လစဉ်ထုတ်ဝေဖြစ်တဲ့ တင့်ရှင်းရဲ့
 မဂ္ဂဇင်းဝတ္ထုတိုလေးများကို စုစည်းပြီး အမှတ်တရထုတ်ဝေတဲ့
 စာအုပ်ဖြစ်၍ အမှတ်တရပွဲကလေး ကျင်းပဖြစ်တာပင်။

ဂျာနယ် မဂ္ဂဇင်းများမှ ဖိတ်ကြားထားသူများ၊ စာပေ
 လောကမှ ထင်ရှားတဲ့ စာပေပညာရှင် စားရေးဆရာတချို့၊
 စာအုပ်တိုက်တချို့တို့ကို ဖိတ်ကြားထားပါသည်။ စာရေးဆရာကြီး
 တချို့က သြဝါဒစကားပြောကြားပေးမည်ဖြစ်ကာ တင့်ရှင်းက
 ကြွရောက်လာတဲ့ ဧည့်သည်များကို တင့်ရှင်းရဲ့ ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ်
 စာအုပ်လေးတွေ လက်မှတ်ရေးလို့ပြီး အမှတ်တရလက်ဆောင်
 ပေးမည်။

www.burmeseclassic.com

အဲဒီနောက် ဧည့်ခံတဲ့ လက်ဖက်ရည် မုန့်တို့ စား
သောက်ပြီး ပွဲလေးက ခဏနှင့် ပြီးဆုံးပါမည်။ စုစုပေါင်းမှ တစ်
နာရီလောက်သာ ကြာမည့်ပွဲလေးပါ။

“ကို လာခဲ့နော်၊ နေ့လယ်ဘက် ထမင်းစားချိန် ခဏပဲထွက်
လာရင်ရတာပဲ”

“မျှော်တော့ မမျှော်နဲ့ တင်ရှင်း အခြေအနေ အရပ်၊
ကိုယ် လာရင်လည်း လာမယ်၊ လာဖြစ်ချင်မှလည်း လာဖြစ်
မယ်”

“ခဏလေးပဲဟာ ကိုရယ်၊ ပွဲအစအဆုံးတောင် နေ့စရာမလို
ပါဘူး”

“ဒီပွဲက ကိုယ်နဲ့မှ ဘာမှသိပ်မပတ်သက်ပဲ၊ တင်ရှင်းရဲ့
ပွဲသက်သက်ပဲဟာ၊ ကိုယ်မလာလည်း ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး။
ကိုယ့်နယ်ပယ်လည်းမဟုတ်ဘူး၊ ဆိုင်မှမဆိုင်ဘဲ”

တင်ရှင်းသည် ရင်ထဲ နည်းနည်းနာသွားပါသည်။

ဘယ်သောအခါမှ ဘယ်တော့မှ ကိုဟာ တင်ရှင်းနှင့်
တံတွဲတွဲ တကပ်ကပ် ဘေးက မားမားရပ်နေလိုသူမဟုတ်။ ကို
နေပုံထိုင်ပုံက တသီးတခြားဆန်သည်။ စိမ်းသက်သည်။ ကိုယ့်
ကိစ္စကိုယ်လုပ်၊ သူ့ကိစ္စသူလုပ်ဆိုတဲ့ သဘောမျိုးဆန်သည်။

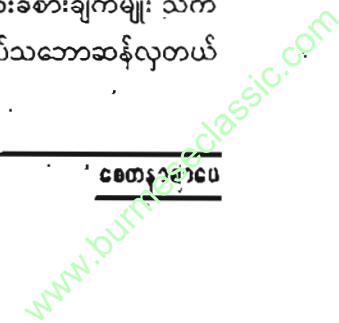
ပြန်စဉ်းစားလိုက်တဲ့အခါ သူ့ကုမ္ပဏီကသွင်းတဲ့
ကုန်ပစ္စည်းတစ်မျိုးအတွက် ရှိုးရွမ်းမံ အသစ်ဖွင့်ပွဲမျိုးဆိုလည်း
တင်ရှင်းကို မဖိတ်ပါ။ မခေါ်ပါ။ တင်ရှင်းနဲ့ ဆိုင်တယ်တော့လည်း

မဟုတ်ပေမယ့် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လက်ထပ်ဖို့ရည်ရွယ်ထားတဲ့ ချစ်သူ
တွေချင်း ပတ်သက်ရာ ပတ်သက်ကြောင်းဆိုတဲ့ အခြေအနေနှင့်
မိတ်လိုတော့ရပါသည်။

သူ့ကိစ္စထဲလည်းဝင်မပါနဲ့။ တင်ရှင်းကိစ္စထဲလည်း
(တင်ရှင်းကခေါ်တာတောင်)ဝင်မပါချင်ဘူးဆိုတဲ့သဘောပင်။ အတိ
အကျကတော့ မြတ်သစ်လွင်ဟာ သူစိတ်ပါတဲ့ သူလုပ်ချင်တဲ့
အလုပ်ကိုကလွဲရင် တခြားဘာကိုမှ မလုပ်လိုတာပါ။ ချစ်သူကို
အလိုလိုက်တယ်၊ လိုက်လျောတယ်၊ ချစ်သူဆန္ဒကို ဆောင်ရွက်ပေး
တယ်ဆိုတာမျိုးလည်း သူ့မှာမရှိ။

ဘကယ်တော့ ချစ်သူမဟုတ်ဘူးလို့ ငြင်းရင်တောင်
ရတော့ ရတာပဲမဟုတ်လား။ ကြားက တွေ့ပေးတဲ့အောင်သွယ်
တော်နှင့် တစ်ဆင့်ရင်းနှီးခဲ့ကြကာ သူလည်း ကိုယ့်ကိုသဘောကျ
ကိုယ်လည်း သူ့ကို သဘောကျဖို့လိုသာ လက်ထပ်ဖို့ရည်ရွယ်တဲ့
စုံတွဲဘဝရောက်ရတာပဲ။

သဘောကျတယ်ဆိုရာမှာလည်း ‘အချစ်’ဆိုတာ
ထက် ဒီလူအပေါ်၌ နှစ်သက်လက်ခံနိုင်မှုဆိုတာကသာ ရာနှုန်း
ပြည့်လွှမ်းခြုံထားတဲ့ အခြေအနေ။ မိန်းကလေးဖြစ်တဲ့ တင်ရှင်းက
လက်ထပ်ဖို့ရည်ရွယ်ထားတဲ့ မြတ်သစ်လွင်အပေါ် တစ်ခါတစ်ရံ
ချစ်သူချင်းလို ကန့်ကလျ အားကိုးအားထားခံစားချက်မျိုး သက်
ရောက်သွားတတ်ပေမယ့် သူကတော့ အလုပ်သဘောဆန်လှတယ်
ရယ်လို့ ကြာတော့ ရင်နာလာရပြီ။

ဒီသတင်းကျွတ် လက်ထပ်မယ်လို့ လူကြီးတွေနှင့် တိုင်ပင်ဆုံးဖြတ်လိုက်တော့ တင့်ရှင်းက အင်တာဗျူးတစ်ခုမှာ ထည့်ဖြေလိုက်မိခဲ့ပါသည်။ မေးသူက အချစ်ဝတ္ထုတွေရေးသားနေပြီး မေတ္တာရေး အိမ်ထောင်ရေးဆိုင်ရာတွေ အမေးအဖြေလုပ်နေတဲ့ တင့်ရှင်းသွင် အိမ်ထောင်ဖက်တွေ ထားပြီးပါပြီလားလို့ မေးတာကို တင့်ရှင်းက ...

“ဟုတ်ကဲ့ပါ တွေ့ထားပြီးပါပြီ၊ မကြာခင် လက်ထပ်ဖို့ စီစဉ်ထားပါတယ်”

အဲသလိုဖြေခဲ့မိသည်။

အဲဒီတုန်းက အဲဒီလိုဖြေလိုက်ရခြင်းရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ကတော့ တင့်ရှင်းက ဒါတွေ မစဉ်းစားသေးပါဘူး အစီအစဉ် မရှိပါဘူးလို့ဖြေလိုက်ရင် မြတ်သစ်လွင်နှင့် သူ့ မိဘဆွေမျိုးများ မကြိုက်မှာ နားလည်မှုလွဲမှာ စိုးရိမ်လို့ပါ။ တော်ကြာ တင့်ရှင်းက ဘာကြောင့် ဖုံးထားလျှို့ဝှက်ထားချင်တာလဲလို့ ဖြစ်မှာစိုးတဲ့ အတွက် အမှန်အတိုင်းဖြေလိုက်တာ။

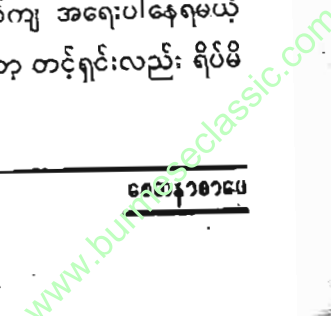
သတို့သားလောင်းက ဘယ်သူပါလဲဆိုတဲ့စကားကို တော့ ‘နောက်တော့ သိရပါလိမ့်မယ်’ လို့သာ ဖြေခဲ့ပါသည်။ မကြာခင် လက်ထပ်မည်ဆိုတဲ့ တင့်ရှင်းရဲ့ နံနားမှာ ဘယ်တော့မှ ဘယ်သူမှမရှိခဲ့ မပါခဲ့တာကလည်း စာနယ်ဇင်းလောကကို ပယောဠိ ဖွက်ထားသလိုဖြစ်ခဲ့တာ။

ကြုံရင်ကြုံသလို ပရိဘောဂတွေ လျှောက်ကြည့်တာ၊ ဖိုးထည်ဆိုင်တွေမှာ ချိတ်အရောင်တွေ လိုက်ကြည့်တာမျိုးကို မြတ်သစ်လွင်ရဲ့ အမေ အဒေါ်တို့နှင့်သာ နှစ်ကြိမ်သုံးကြိမ် အတူ ထွက်ကြည့်ဖူးတဲ့ တင့်ရှင်းဟာ မြတ်သစ်လွင်နှင့် တွဲသွားရမှဆို တဲ့စိတ်မျိုးလည်း ကိုယ်တိုင်က အပြင်းအထန်မဖြစ်တာကြောင့် အရေးမကြီးသလိုနေခဲ့တာပါပင်။

သို့ပေမယ့် ဖိတ်စာနမူနာလေးတွေ သွားကြည့်ဖို့ သူက မအားသေးဘူးဆိုပြီး ရက်ရွှေ့နေတာမို့ နောက်ဆုံး အန်တီတူကတစ်ဆင့် ဖေဖေက ယူလာပေးရပြီး တင့်ရှင်းက သူ့ ရုံးကို သွားပြရတာတို့၊ ကိတ်မုန့်မြည်းဖို့လိုကိစ္စကို သူ မလိုက် ချင်ဘူးဆို လုံးဝကို လိုက်မလာတာတို့၊ ရှောင်လွှဲတာ အကြိမ် စိပ်လာတဲ့အခါ စိတ်ထဲမှာ နည်းနည်း နာသလိုလိုဖြစ်ဖြစ်လာတာ ပင်။

“တင့်ရှင်းနဲ့ ကိုနဲ့က မဆိုင်ဘူးဆိုတဲ့သဘောပေါ်နော်”
 “မရစ်စမ်းပါနဲ့ တင့်ရှင်းရာ၊ နားလည်မှုရှိမှပေါ့၊ ဒီပွဲကို လိုက်လာရင် ကိုယ်က လူပိုသက်သက်ကြီးပေါ့၊ ငေါင်ကြောင်ကြောင်ကြီးထိုင်နေရမှာ”

သူဟာ သူ့ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ အရေးပါနေရမယ့် ပွဲမျိုးမှာမှ ကျင်လည်ချင်တယ်ဆိုတာတော့ တင့်ရှင်းလည်း ရိပ်မိနေခဲ့ဖူးသားပင်။

“တင့်ရှင်း စိတ်မကောင်းတာက ကို ခုတလော တင့်ရှင်း တောင်းဆိုသမျှတွေကို ငြင်းနေတာတွေချည်းများလာသလား လို့ပါ”

“ကိတ်မုန့်လိုက်မစားတာကိုပဲ ပုံကြီးချဲ့နေပြန်တာလား တင့်ရှင်း၊ တင့်ရှင်းလည်း တင့်ရှင်းဘက်မှာ တစ်ယောက် တည်းလုပ်နိုင်တာလေးတွေလုပ်သလို ကိုယ်လည်း ဒီဘက်မှာ ကိုယ့်ဟာကိုယ် အခန်းပြင်နေတယ်လေ၊ ကိုယ်က မင်္ဂလာ ကိစ္စမှာ ရေသာခိုနေတယ်လို့ တင့်ရှင်း ထင်နေတာလား ...

အခန်းပြင်နေတာတစ်ခုနဲ့တင် အရမ်းကို ခေါင်းစား နေတာ တင့်ရှင်းမှမသိဘဲ၊ တချို့ကိစ္စတွေကတော့ ကိုယ် မပါလည်းဖြစ်တာပဲ၊ မေမေတို့နဲ့ တိုင်ပင်လုပ်လို့ရနေတာပဲ မဟုတ်လား တင့်ရှင်းရဲ့၊ အခုပွဲကတော့ ကိုယ်ဘာကောင်မှ မဟုတ်ဘဲ အကြောင်ကြောင်ဖြစ်နေရမယ့်နေရာမို့ မလာ ချင်တာ တင့်ရှင်းသဘောပေါက်သင့်တာပေါ့”

“ဒါဆိုရင်လည်း ပြီးတာပါပဲ ကိုရယ်”

တင့်ရှင်းသည် ကိုယ့်ဘာသာ ဝမ်းမနည်းမိအောင် ကြိုးစားရင်း ဖုန်းချခဲ့ရသည်။ ပြီးတာပါပဲပေါ့။ ဝမ်းနည်းရတယ်ဆို လည်း သူ့ကို ချစ်လွန်းလို့ ဝမ်းနည်းရမှာမျိုးတော့မဟုတ်တာ ကိုယ်သာ အသိဆုံးပဲလေ။ ကိုယ်လက်ထပ်ဖို့ ရွေးချယ်သူဟာ ကိုယ့်အလိုဆန္ဒထက် သူ့အလိုဆန္ဒကိုသာ ဦးစားပေးမယ့်သူလို့

သိရခြင်းအပေါ် ကိုယ့်အခြေအနေကိုယ် အားမလိုအားမရ မကျေ မချမ်း ဝမ်းနည်းရတာမျိုးပါ။

ခုတော့လည်း ထိုဝမ်းနည်းမှုမျိုးကိုပင် ပေါ်မလာ အောင် ဖျောက်၍ ကိုယ့်စိတ်ကို ကိုယ်ရွှင်ပျအောင်ထားပြီး ဟိုတယ်ကို ရောက်ခဲ့ရပါသည်။ အစစအရာရာကို ထုတ်ဝေသူ ကိုထွန်းနဲ့ မမမြကသာစီစဉ်ထားပြီး၍ တင့်ရှင်းက ကြော့ကြော့ ကလေး ပွဲလာရုံသာ။

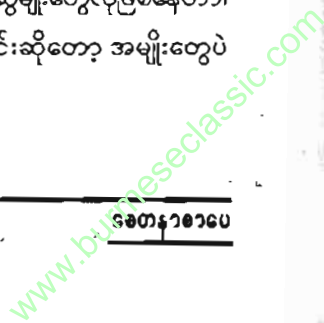
တင့်ရှင်းရဲ့ပွဲလေးကို တက်ရောက်လာတဲ့ နည်းသည် တို့ကို တင့်ရှင်းက ဆီးကြိုနှုတ်ဆက်ညှိခံရင်း စုံတွဲတစ်တွဲထဲက အမျိုးသမီးကြီးကို မြင်ဖူးသလိုရှိကာ ဆီးကြိုပြီးပြပါသည်။ ထုတ် ဝေသူဇနီး မမမြက ...

“တင့်ရှင်း ... ဒါ စာရေးဆရာကြီး ဦးမင်းဒဂုန် ဆိုတာ လေ”

“ဪ ... ဟုတ်ကဲ့ ဆရာကြီး သိရတာဝမ်းသာပါတယ် ရှင်၊ ခုလို ကြွရောက်ချီးမြှင့်တာလည်း ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆရာကြီး”

“ရတယ် ... ရတယ်၊ မြမြတို့နဲ့က ဆွေမျိုးတွေလိုဖြစ်နေတာ၊ ညည်းနဲ့လည်း စာရေးဆရာတွေချင်းဆိုတော့ အမျိုးတွေပဲ ပေါ့၊ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာကြီး”

ဟိုးတခေတ်တုန်းကတော့ လုံးချင်းဝတ္ထုတွေရော အတ္ထုပတ္တိစာအုပ်တွေရော ဆောင်းပါးကဗျာတွေရော စာစုအောင် အများအပြားရေးသားထုတ်ဝေခဲ့တဲ့ နာမည်ကျော်စာရေးဆရာကြီး ပင်။ ခုတော့ အသက်အရွယ်လည်းကြီးရင့်ကာ စာလည်း အရေး ကျခဲ့ပြီဖြစ်ပေမယ့် စာပေလောကမှာတော့ တလေးတစား အမြဲ နေရာပေးရတဲ့သူပင်။ မမမြတို့နှင့် ရင်းနှီးတာမို့ မမမြက ဖိတ်ကြားထားပေးတာဖြစ်သည်။

ဆရာကြီးရဲ့နံ့ဘေးက အမျိုးသမီးကြီးက တင့်ရှင်းကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး ...

“သမီး မမှတ်မိဘူးထင်တယ်”

“မှတ်တော့မှတ်မိပါတယ် အန်တီ၊ ဆုံဖူးတာ သိနေပြီး ဘယ်မှာဆုံခဲ့တာမှန်း စဉ်းစားလို့မရသေးလို့ပါ။ ခွင့်လွှတ်ပါ အန်တီ”

“ခဏလေး ဆုံရတာပဲ ဘယ်မှတ်မိမလဲ သမီးရဲ့၊ အန်တီက သာ စာရေးဆရာမ တင့်ရှင်းသွင်မှန်း သိလို့ သေချာကြည့်လို့ မှတ်မိတာ၊ အန်တီပိုင်စီကိတ်မုန့်ဆိုင်မှာလေ”

တင့်ရှင်းက ပါးစပ်လေး ဟ၊ သွားပြီး ...

“ဪ ... မှတ်မိပါပြီ အန်တီ၊ မှတ်မိပါပြီ”

“အန်တီသမီးက ဖွေးဖွေးတဲ့၊ သမီးရဲ့ စာဖတ်ပရိသတ်လေ၊ သမီးကို သူက သိတယ်၊ မဂ္ဂဇင်းတွေထဲ ဖြူးဖူးနေလို့တဲ့၊ အဲဒါ တင့်ရှင်းသွင် ဆိုပြီး အန်တီကိုပြတာ”

တင့်ရှင်းသည် ထိုနေ့က မြင်ကွင်းကို ပြန်မြင်ယောင်ကာ ဘာကို ဘယ်သူကနေစပြီး ဘယ်လိုရှင်းပြရပါ့ရယ်လို့ စိတ်ရှုပ်သွားမိပါသည်။

“အခုရော ... မောင်ရွှေရ လာမလား”

“ရှင် ... ဟို”

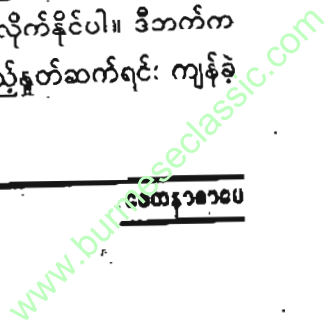
“လာမှာပေါ့ ဟုတ်တယ်မို့လား၊ အန်တီက အိမ်မှာ ဆရာကြီးကိုတောင် ပြောပြနေတာ၊ ဆရာကြီးက ခူးနည်းနည်း နာနေလို့ ဒီပွဲကို မလာတော့ဘူးလို့ လုပ်နေတာ၊ အန်တီက ဖိတ်စာတွေတော့ တက်ဖြစ်အောင် တက်လိုက်ပါလို့ တိုက်တွန်းတာလေ၊ သမီးနဲ့လည်း ကိတ်ဆိုင်မှာ ဆုံခဲ့တယ်လို့၊ သမီးရဲ့ခင်ပွန်းလောင်းကလည်း ဖွေးဖွေးနဲ့ ကျောင်းနေဖက် သူငယ်ချင်းပဲလို့၊ စုံတွဲလေး လိုက်ကလိုက်နဲ့ ရည်ရည်မွန်မွန်လေးတွေဆိုတာ အိမ်မှာ ပြောပြနေရတာ”

“ဟာ ... အန်တီ ... ဟို ...

“တင့်ရှင်းရေ၊ ဟောဒီမှာ စာရေးဆရာမကြီး ဒေါ်ခင်သစ္စာ”

“လုပ် ... လုပ် သမီး၊ အန်တီတို့ အထဲဝင်ထိုင်နင့်မယ်”

အမျိုးသမီးကြီးဟာ သူ့ခင်ပွန်း စာရေးဆရာကြီးလက်ကို ချိတ်တွဲ၍ ခန်းမထဲ ဝင်သွားပါပြီ။ တင့်ရှင်းမှာ ဟာ ... ဟို ... နှင့် ဘာမှနှုတ်သွက်သွက် မပြောလိုက်နိုင်ပါ။ ဒီဘက်က ဝင်လာတဲ့ စာရေးဆရာမကြီးကိုသာ လှည့်နှုတ်ဆက်ရင်း ကျန်ခဲ့ရပါး ြ။

လူစုံလောက်တဲ့အခါ ပွဲစပါသည်။ အခမ်းအနားမျိုးက အစီအစဉ် ကြေညာပေး။ တင့်ရှင်းရဲ့ထုတ်ဝေသူက စကားနည်းနည်းပြော၊ တင့်ရှင်းကိုလည်း ဖိတ်ခေါ်ကာ စကားနည်းနည်းပြောခိုင်း။ ပြီးတော့ စာရေးဆရာကြီး သုံးလေးဦးကို ဖိတ်ခေါ်ပြီး ဆုံးမဩဝါဒစကားလေးတွေ သူတို့အတွေ့အကြုံလေးတွေပြောခိုင်း။

တင့်ရှင်းက ဟိုးရှေ့ဘက် ထိပ်ဆုံးစားပွဲမှာပင်။ တင့်ရှင်း စကားတက်ပြောပြီး ပြန်ဆင်းကာ ကိုယ့်စားပွဲဆီ ကိုယ်ပြန်ဝင်အထိုင် ...

“ဟင်”

ဟိုးထိပ်ခန်းမဝင်ပေါက်ဝမှာ ပေါ်လာတဲ့သူကြောင့် တုန်ခန် ဖြစ်မတတ် လန့်ဖျပ်သွားရပါသည်။ နှုတ်ကပင် လွတ်ခနဲ တီးတိုးနှင့် ...

“ကိုရွှေရ”

လင်းရွှေရက ခန်းမထဲ ဝေ့ဝဲကြည့်ကာ တင့်ရှင်းကို လှမ်းမြင်လိုက်လျှင် အပြုံးနှင့် လက်လှမ်းထောင်ပြလိုက်ပါသည်။ လင်းရွှေရကိုတစ်လှည့် တင့်ရှင်းထံတစ်လှည့် ပရိသတ်က ကြည့်ရှုအကဲခတ်ကြသည်။ လင်းရွှေရသည် မြင့်ဖူး တွေ့ဖူးနေကျ ဂျင်းဘောင်းဘီတွေနှင့် မဟုတ်ဘဲ ရုပ်လက်ရှည်အဖြူဖြောင်နှင့် အောက်က ယောပုဆိုး ညိုနက်မှောင်ကို ဝတ်ထားပါသည်။

တင့်ရှင်း မျက်နှာမှာ မပြုံးနိုင်လောက်အောင် ခပ်ပျက်ပျက်လေး ဖြစ်နေရစဉ် ခပ်လှမ်းလှမ်းစားပွဲမှ စာရေးဆရာကြီးဦးမင်းဒဂုန်ရဲ့ဇနီးက လင်းရွှေရထံ လက်လှမ်းထောင်ပြလိုက်ကာ သူ့နံဘေးက လွတ်နေသေးတဲ့ ကုလားထိုင်ဆီ ညွှန်ပြလိုက်ပါသည်။ လင်းရွှေရက ခေါင်းညိတ်ရင်း စားပွဲတွေကြားမှ ခပ်ကိုင်းကိုင်း ခပ်ယိုယို လျှောက်ဝင်လာကာ ထိုစားပွဲ၌ ဝင်ထိုင်လိုက်ပါတော့သည်။

တင့်ရှင်းသည် ဘာလုပ်ရမှန်း မသိအောင် ခေါင်းနုပန်း ကြီးသွားရသည်။ ဘာတွေများ ပြောကြ ဆိုကြ နားလည်သဘောပေါက်ကုန်ကြမှာပါလိမ့်။ ဒုက္ခပါပဲ။ အဲဒီစားပွဲကိုလည်း တင့်ရှင်းက ပွဲခုလတ်ကြီးမှာ ထ၊ပြီးနေရာပြောင်းဖို့မသင့်။ စိတ်ရှုပ်သည်။

“အန်တီ တင့်ရှင်းသွင်ကို ခုံပဲ မေးနေတာ သားရဲ့၊ သားလာမှာလားလို့”

“ဪ ... အန်တီ၊ ဟုတ်ကဲ့ ... အဟင်းဟင်း”

“အန်ကီသမီးက ဖွေးဖွေးလေ၊ ကိတ်ဆိုင်မှာဆိုတာ မှတ်မိတပ” ဘား”

“ငြေရေ ... မှတ်မိပါတယ် အန်တီ၊ ဖွေးဖွေးကိုသာ ကျွန်တော်က အဲဒီမေ့နေတာ၊ သူ ကြားရင် စိတ်တိုတော့မှာပဲ”

“ဒါက အန်တီခင်ပွန်း စာရေးဆရာကြီး မင်းဒဂုန်ပါ”

“အာ ... တွေ့ရတာ ဝမ်းသာလိုက်တာ ဆရာကြီး၊ ဖွေးဖွေး ရဲ့အဖေက နာမည်ကျော်ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက် ဆိုတာလည်း ကျွန်တော်က မှတ်မိနေတယ်၊ ဘယ်သူလဲ ဆိုတာ ဟို တစ်နေ့က ခေါင်းထဲမပေါ်ဘူး ခင်ဗျ ...

ဆရာကြီး ... ကျွန်တော်က ဆရာကြီးကို အရမ်း လေးစားတဲ့ စာဖတ်ပရိသတ်ပါ။ ဆရာကြီးစာအုပ်တွေ ကျွန်တော် အားလုံးဝယ်ပြီး စုဆောင်းသိမ်းဆည်းထားတာ၊ ဆရာကြီးရေးတဲ့ ဆောင်းပါးတို့ ကဗျာတို့ စသည်ဖြင့် မဂ္ဂဇင်းတွေထဲကဟာတွေ မပါ။ စာအုပ်အဖြစ် ထုတ်ဝေ ထားတာ စုစုပေါင်း စာအုပ်ရှစ်ဆယ့်နှစ်အုပ် ရှိတယ်နော် ဆရာကြီး”

“အေး ... ဟုတ်တယ်၊ မင်းက အကုန်သိတာပဲ”

“အကုန်သိလည်းသိ၊ ရှိလည်းရှိတာ ဆရာကြီး၊ ဟိုးအရင် က စာအုပ်တွေပါ ပြန်ရှာပြီး အဟောင်းဆိုင်ကနေ ပြန် ဝယ်စုတာ၊ ရှစ်ဆယ့်နှစ်အုပ်စလုံး ကျွန်တော့်မှာ ရှိပါတယ်၊ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ရဲ့ ညီသားက သူ့ရဲ့ မြန်မာစာ အိမ်အော့အံ့အတွက် သီးစွဲတွေဖူးတော့ ခေါင်း စဉ်က ဆရာကြီးမင်းဒဂုန်၏စာများ ပြောပြခေါင်းစဉ်နဲ့ လေ ဆရာကြီး ...

အဲဒါ သူ လိုသမျှစာအုပ်အားလုံး ကျွန်တော့်ဆီက သူ ရတာပေါ့၊ သူ ဘာမှတောင် တပင်တပန်း မရှာဖွေ လိုက်ရဘူး၊ ကျွန်တော် သူ့ကို အားလုံးငှားလိုက်သေးတယ်၊ လုံးဝတော့ မစုတ်မပြုစေနဲ့လို့ မှာရတာပေါ့ ဆရာကြီး ... ဟဲ ဟဲ”

“ဟုတ်လားကွ၊ ငါ့ဆီတောင် အုပ်နှစ်ဆယ်မြောက်ထွက် တဲ့ ‘အတ္တတစ္ဆေမှလွတ်မြောက်ခြင်း’ စာအုပ်က ခြေနည်းနည်း ကိုက်ပြီး စုတ်ကုန်လို့ကွ၊ ကျန်သလောက်လေး ပလတ် စတစ်အိတ်နဲ့ ယဲ့ယဲ့လေး ထည့်ထားရတယ်၊ မင်းဆီများ ရှိလား”

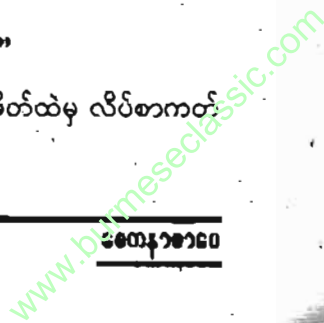
“ဟုတ်ကဲ့ ... ရှိတာပေါ့ ဆရာကြီး”

“ငါ ရှိတဲ့စာအုပ် မယူပါဘူးကွ၊ မင်းက မြတ်နိုးလို့ရှာ ဝယ်စုသိမ်းထားရတာပဲဟာ၊ ဖိုတိုကော်ပီပဲ ပြန်ကူးယူချင် တယ်၊ ဖြစ်မလားကွ”

“ဖြစ်ပါတယ် ဆရာကြီး၊ ကျွန်တော် ကူးပြီးလာပို့ပေးပါ မယ်”

“ခင်ရေ ... လိပ်စာပေးလိုက်ပါဦး”

အမျိုးသမီးကြီးက ပိုက်ဆံအိတ်ထဲမှ လိပ်စာကတ် လေး ထုတ်ပေးရင်း ...

“အိမ်ကို ဆက်ဆက်လာနော် သား၊ ဆရာကြီးစာအုပ်လည်း ကူးပေးရင်း တစ်ခါတည်း ဖိတ်လိုက်ဦးမယ်၊ တင့်ရှင်းသွင် ပါ ခေါ်ခဲ့၊ လာမယ့်တနင်္ဂနွေနေ့ ဆရာကြီးနဲ့ အန်တီ အနစ်လေးဆယ်မြောက် ပတ္တမြားရတု နှစ်ပတ်လည်လေ၊ ညဘက် ခြံထဲမှာပဲ အရင်းနှီးဆုံးတွေနဲ့ အမျိုးလောက်ပါ ပဲ၊ ထမင်းဖိတ်ကျွေးမှာ၊ ဟိုတစ်နေ့က ကိတ်မုန့်လာမြည်း တာ အဲဒီနေ့မှာမယ့် ကိတ်အတွက်ပေါ့”

“ဪ ... ဟုတ်ကဲ့အန်တီ”

“သားတို့စုံတွဲ လာဖြစ်အောင် လာခဲ့၊ မင်းတို့စုံတွဲလေးကို မြင်မြင်ချင်း သဘောကိုကျလို့၊ ချစ်ကိုချစ်လို့ ဖိတ်တာ”

လင်းရွှေရက သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်ရင်း တင့်ရှင်းရှိရာ စားပွဲဆီ လှည့်ကြည့်လိုက်ပါသည်။ တင့်ရှင်းက စိတ်မဖြောင့်သလို ဒီဘက်ကို လည်ပင်းလေးရှည်ပြီး လှမ်းလှမ်း ကြည့်တတ်သည်။ အဲဒီလိုနှင့် မကြာခင်မှာ ပွဲကပြီးဆုံးသွားကာ လက်ဖက်ရည် မုန့်တို့နှင့် တည်ခင်း ဧည့်ခံပါသည်။

နေရာက ထလိုရတာနှင့် တင့်ရှင်းက လှစ်ခနဲ ထို စားပွဲဆီ အရင်ဆုံး အပြေးရောက်လာပါသည်။ လင်းရွှေရနှင့် ဆရာကြီးမင်းဒဂုန်က စကားကောင်းနေရာမှ ဆရာကြီးက တင့် ရှင်းကို မော့ကြည့်ကာ ...

“ညည်းမိတ်ဆွေကိုတော့ အန်ကယ်က တအားသဘောကျ သွားပြီ သမီးရဲ့၊ စာတော်တော်ဖတ်တဲ့ ကလေးပဲ၊ စာအုပ် တွေလည်း စုတယ်၊ ဒီဝါသနာက တန်ဖိုးရှိတယ်ကွ”

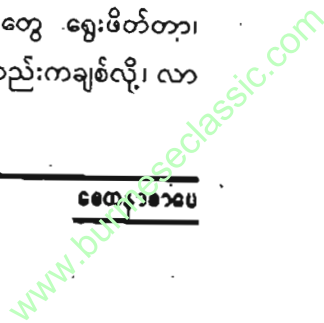
“ငွေလည်းကုန်တယ် ဆရာကြီး”

“ဟား ဟား ဟား၊ ဒါပေါ့၊ စာအုပ်တွေက ဈေးမှမသေး ဘဲ၊ သူ့မှာ အန်ကယ်စာအုပ်တွေ ဆိုရင် ဆီးရီးလိုက် အားလုံးရှိတာ၊ အန်ကယ်မှာ ရှိတာထက်တောင် ပိုစုံသေး၊ ခုလည်း ဆက်မေးကြည့်နေတာ၊ တခြားစာရေးဆရာတွေ ရဲ့ စာအုပ်တွေလည်း အတော်စုံစုံ ရှိတာပဲ၊ ရှားပါးစာအုပ် တွေလည်း ရှိနေတယ်၊ တစ်နေ့လောက် သူ့စာအုပ်စင်ကို ကြည့်ရင်း စာအုပ်ငှားချင်သေးတယ်”

“ဝါသနာတူ အသွင်တူတွေပဲနော်၊ စိတ်ချမ်းသာစရာကြီး”

တင့်ရှင်းက ဆရာကြီးစကားကို ရင်တမမနှင့် နား ထောင်နေရာမှ အန်တီစကားကြောင့် မျက်နှာကွက်ခနဲ ပျက်ရ သည်။ ဘာမှမပြောနိုင်ခင် ...

“သမီး ...၊ ခုပဲ မောင်ရွှေရကိုတော့ ဖိတ်ပြီးပြီ၊ ဒီတနင်္ဂနွေ အန်တီနဲ့ ဆရာကြီးရဲ့ ပတ္တမြားရတုနှစ်ပတ်လည် ညစာ ကျွေးမလို့၊ အရင်းနှီးဆုံး အချစ်ဆုံးတွေ ရွေးဖိတ်တာ၊ သမီးကိုလည်း မျက်နှာလေး မြင်ကတည်းကချစ်လို့၊ လာ ခဲ့ကြနော်၊ ဆက်ဆက်လာခဲ့ပါ”

“အန်တီ ... သမီး အဲဒီနေ့တော့ ...”

“မငြင်းနဲ့... မငြင်းနဲ့၊ စာပေဆွေမျိုးတွေလို သဘောထား၊ စိတ်ကျဉ်းကျပ်စရာ ဘာမှမပါဘူး၊ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးပါ၊ လူရင်းချည်းပဲ၊ နောင်လည်း မိတ်ဆွေဖြစ် ဝင်ထွက်ကြရတာပေါ့၊ အသိုင်းအဝန်းဆိုတာ ဒီလိုပဲ ချဲ့ထွင်ရတယ်၊ ကိုယ်ကလည်း နိုင်သလောက်ဖိတ်၊ ကိုယ့်ကိုဖိတ်လည်းသွား၊ စိတ်သဘောတူသူချင်း အသိုင်းအဝန်းလေးတစ်ခုအဖြစ်နဲ့ လူမှုဆက်ဆံရေးကို မြှင့်တင်ရတယ် သမီးရဲ့”

လေးစားအပ်တဲ့စာရေးဆရာကြီးရဲ့စကားကို တင့်ရှင်းမှာ ငြင်းစရာရှုထောင့်လည်း ရှာမတွေ့။ ရိုင်းရာလည်း မကျချင်။ သူတို့စကားထဲ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်ကို ဘာရယ် ညာရယ်လို့ အတိအလင်း ထည့်မပြော၍ ငြင်းဆိုရှင်းပြဖို့လည်းခက်၊ တစ်မျိုးထင်နေပြီဆိုတာကိုလည်း နားလည်နေ၍ ဘာလုပ်ရမှန်းကိုမသိတဲ့ တင့်ရှင်း မျက်နှာလေးက ပျက်နေသည်။

သူတို့ တခြားစကားပြောနေတုန်း အလစ်တွင် လင်းရွှေရ နားနားကပ်၍ တင့်ရှင်းက အကြိတ်သံနှင့် ...

“ရှင် ဒီကို ဘာလာလုပ်တာလဲ”

“ကျွန်တော် တင့်ရှင်း စာမူ လာပေးတာပါ”

“ရှင်နော် ... အကြောင်းပြချက် တော်တော်ကောင်း၊ ရှင်ကို ကျွန်မက ဒီပွဲကိုများ ဖိတ်မိလို့လား”

စားသောက်ပြီးကြ၍ ဧည့်ပရိသတ်က ထ၊ရပ်ကာ ဒီလူနှင့် ဟိုလူ နှုတ်ဆက်၊ တခြားစားပွဲတွေဆီ သွားကြ လှမ်းမြင်ကြ နှုတ်ဆက်ကြ မိုးတိုးမတ်တတ် ဖြစ်နေကြတဲ့အထဲ လင်းရွှေရလည်း ရောရပ်ကာ နှစ်ယောက်သား နီးနီးကပ်ကပ် ကြိတ်ကြိတ်ထိုးစစ် ဖြစ်နေပါသည်။

“စာမူလာပြန်ပေးတာပါဆို တင့်ရှင်းရယ်”

“ဘယ်မှာလဲ ခုပေး”

“ကားထဲမှာ”

“ရှင် လာပြန်ပြီလား”

“တကယ်ပါ တင့်ရှင်းရဲ့၊ တင့်ရှင်းပွဲကို အချိန်အတိအကျကြီးလည်း မသိတော့ ရှိသေးလား၊ ပြီးပြီလား တက်ကြည့်တာ၊ စာမူကြီး ကားပေါ်ထားခဲ့တာပေါ့၊ တော်ကြာ လူပုံအလယ် ကျွန်တော်က တင့်ရှင်းကို စာမူကြီးပေးနေတာ မြင်ကြရင် ကျွန်တော့်ကို တင့်ရှင်းရဲ့ ရဲ့ဒိုးလို့ ထင်နေကြပါဦးမယ် ... အဟင်း ဟင်း”

“အောင်မာ”

“နောက်တာပါ တင့်ရှင်းရာ၊ ဒေါသကြီးလိုက်တာ၊ မျက်နှာကြီး ဒီလိုလုပ်ပြရင် ကျွန်တော်များ လန့်မလား စိတ်ပျက်မလား ထင်ပြီး အပင်ပန်းခဲ လုပ်မနေနဲ့၊ တင့်ရှင်းက ဘယ်လိုမျက်နှာကြီး လှုပ်ထားထား လှနေလို့ ရဲ့ တွလည်း အရေးအကြောင်း ထင်ရဲ့ပဲ”

“ရှင်နော်”

“ဣန္ဒြေမပျက်နေလေ တင့်ရှင်းရဲ့၊ လူကုန်မှ ကားထဲ စာမူ လိုက်ယူ၊ ဟိုမှာ အန်တီ နှုတ်ဆက်နေပြီ”

“သမီး တင့်ရှင်း၊ ဆက်ဆက်လာနော်၊ မောင်ရွှေရရော နော်”

ဆရာကြီးကဝင်ကာ ...

“တင့်ရှင်းသွင် မလာဘဲ မနေပါဘူး မိန်းမရယ်၊ ငါတို့က သူ့ပွဲတက်ထားတာပဲ၊ သူလည်းပဲ ငါတို့ပွဲတက်မှာ အဆေ အချာပေါ့၊ ကဲ ... သမီး သွားပြီ၊ ဒီထက်ဒီ အောင်မြင်ပါ စေ”

“ပေးတဲ့ဆုနဲ့ ပြည့်ပါစေ ဆရာကြီး”

စာရေးဆရာကြီးတို့ လင်မယား လှည့်ထွက်သွားကြ

လျှင် ...

“ဒီမှာ ကိုရွှေရ၊ ကျွန်မ အဲဒီပွဲကို မသွားလို့ မကောင်းဘူး၊ သွားဖို့သင့်တယ်ရှင်၊ အဲဒီတော့ ရှင်မလာနဲ့၊ ကျွန်မ တစ် ခုခုကြည့်ပြီး အကြောင်းပြလိုက်မယ်”

တင့်ရှင်း စကားကြောင့် လင်းရွှေရက တင့်ရှင်းကို တိုးလျှိုးတဲ့ မျက်နှာခပ်ညှိုးညှိုးလေးနှင့်-ကြည့်သည်။ တင့်ရှင်းက သူ့မျက်နှာပေါ်မှ အကြည့်လွဲကာ ဘေးဘီတစ်နေရာဆီ အမှတ် တမဲ့ လှမ်းကြည့်လိုက်ပါသည်။

“ဟင် ... ကို”

တင့်ရှင်း မျက်နှာဟာ အလန့်တကြား အကြီး အကျယ် ပျက်သွားရပါသည်။ လွတ်သွားတဲ့ ထောင့်ကျကျ စားပွဲတစ်ခုမှာ အသာဝင်ထိုင်ပြီး တင့်ရှင်းတို့ကို အကဲခတ်နေတဲ့ မြတ်သစ်လွင်။ မလာဘူးဆိုပြီး ရောက်လာပါလား။ တင့်ရှင်းက သူ့ကြည့်ရာဆီ လိုက်ကြည့်လိုက်တဲ့ လင်းရွှေရကို ကမန်းကတန်း ပင် ...

“ဒီ ... ဒီမှာ ကိုရွှေရ၊ ရှင် ... ရှင် ပြန်လိုက်တော့နော်”

တင့်ရှင်းရဲ့ ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့ စကားကြောင့် လင်း ရွှေရက တင့်ရှင်းကို သနားသွားရကာ ...

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော် ပြန်မယ်နော် တင့်ရှင်း”

လင်းရွှေရ လှည့်ထွက်သွားသွားချင်း တင့်ရှင်းက “ကို” စားပွဲဆီ သွက်သွက် ရောက်လာကာ ...

“ကို ဘယ်တုန်းက ရောက်နေတာလဲဟင်”

“ကြာပြီ၊ ထိုင်ပါဦး တင့်ရှင်း၊ အခုပြန်သွားတဲ့သူနဲ့ တင့်ရှင်းက ဘယ်လိုသိကျွမ်း ပတ်သက်တယ်ဆိုတာ ကိုယ့် ကို အတိအကျ ပြောပြစမ်းပါ”

* ❀ *

www.burmeseclassic.com

“တင့်ရှင်း အဲဒီပွဲကို လုံးဝ မသွားနဲ့”

“မသွားလို့ သိပ်မကောင်းဘူး ကို၊ ကိုပါလိုက်ခဲ့ပါလား”

“မလိုက်ချင်ပါဘူးကွာ၊ တင့်ရှင်းတို့ အခုဖြစ်ပျက်ထားတဲ့ အခြေအနေတွေက ဟိုကောင်နဲ့ တင့်ရှင်းကို အားလုံးက စုံတွဲပဲ ထင်နေတာ၊ ခုမှထပြီ ကိုယ်က ရည်းစားအစစ်က ဟောဒီကောင်ပါလို့ လိုက်ကြညာရမှာမျိုး မလုပ်ချင်ပါဘူး”

မြတ်သစ်လွင် မျက်နှာက စိတ်တိုသလို မှုန်တေနေ

ပါသည်။

တင့်ရှင်းသည် မဟုတ်က ဟုတ်က ကောလာဟလ လည်း ထွက်ထားခဲ့သေးသည်ဖြစ်၍ အခုအဖြစ်အပျက်တွေကို ဖုံးကွယ်လိမ့်ညာမနေချင်ဘဲ အဖြစ်မှန်တွေအတိုင်း အားလုံးပြော

ပြလိုက်တာပင်။ နောင်မှ ပြန်သိရတာရှိခဲ့လျှင် တင့်ရှင်းက ဖုံးကွယ်ခဲ့သလိုဖြစ်ကာ တင့်ရှင်း အပေါ် အထင်အမြင်လွဲမှား သေးသိမ်စရာ ဖြစ်မှာကို စိုးရိမ်ပါသည်။

“ဒီလောက်ထိကို ဖြစ်ဖို့မလိုဘူး”

“ဒါ မမျှော်လင့်ဘဲ ဖြစ်သွားတာတွေပါ”

“အားလုံး မှားတယ်၊ ဒီလူဆီ လိုက်သွားတာ၊ စာမူကျန်ခဲ့တာ၊ စာမူလာပေးတဲ့လူကို ကိတ်မုန့်ဆိုင်အထိ ခေါ်သွားတာ၊ တစ်ခါ သူ့အိမ်ကို ဘောလုံးကွင်းကို လိုက်ယူတာ၊ ကိုယ်နဲ့ အသံထွက်ပါတယ်ဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို အရောတဝင်ဖြစ်တဲ့အထိ ဘာမှ ပတ်သက်စရာမလိုဘူး”

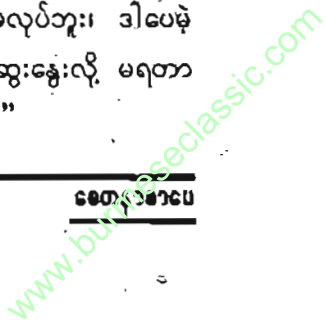
“ဒီလောက်ထိ ဖြစ်လာစရာ ရှိမယ်မှ မထင်ဘဲ”

“ဒီနေ့ကစပြီး မင်း အိမ်ထဲမှာပဲ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ခပ်အေးအေးနေစမ်းပါ တင့်ရှင်း”

“အိမ်ထဲချည်း နေလို့တော့ မဖြစ်ဘူးလေ ကို၊ ပြီးတော့ တင့်ရှင်းက ခပ်အေးအေးမနေစာ ဘာလုပ်နေလို့လဲ”

“မသိဘူးလေ”

“တင့်ရှင်း လုပ်ပုံကိုင်ပုံ မှားကောင်းမှားသွားတာ ရှိနိုင်ပေမယ့် တင့်ရှင်း မဟုတ်တာတော့ မလုပ်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ တစ်ခါတစ်ခါကျရင် ကိုနဲ့ ညှိလို့ ဆွေးနွေးလို့ မရတာ တွေကြောင့် တင့်ရှင်း စိတ်ညစ်တယ်”

“ဘာတွေလဲ”

“ဥပမာ ... အခု ဒီစာရေးဆရာကြီး ဦးမင်းဒဂုန် ဖိတ်တဲ့ ပွဲကို တင်ရှင်း သွားချင်တယ်။ သွားမှကောင်းမယ်။ သူ တောင် တင်ရှင်းနဲ့ မခင်ဘဲနဲ့ တင်ရှင်းပတ်ဘလစ်ရှာနဲ့ပဲ ခင်ရုံနဲ့ လာဖြစ်အောင်လာတယ်။ တင်ရှင်းလို လူငယ်လည်း လူငယ်။ သူ့ထက်ဆို အရမ်းဝါနသေးတဲ့ ငွေ့တက်က သူ အထပ်ထပ် ဖိတ်တာကို မသွားဘူးဆိုရင် ရှိင်းတယ်။ စာရေးဆရာချင်း ဖြစ်နေတယ် ကို”

“မသွားလည်း ဘာဖြစ်သွားမှာလဲကွာ”

“တင်ရှင်းချည်းပဲ မသွားစေချင်ရင် ကို လိုက်ခဲ့ပေးပါလို့ တင်ရှင်းက ပြောနေတာ”

“ကိုယ်က ဘာကိစ္စ လိုက်ရမှာလဲ၊ ဘာမှမဆိုင်ဘူး”

“အဲဒီ မဆိုင်ဘူးဆိုတဲ့ စကားကို ကို ဘာလို့ပြောပြော နေတာလဲ”

“တခြားဘက်တွေ ဝေ့မနေနဲ့ တင်ရှင်း၊ ဒီကိစ္စပဲ ဦးတည် ပြော၊ ကိုယ်လည်းမလိုက်ဘူး၊ တင်ရှင်းလည်း မသွားနဲ့”

“ကို သွားဖို့ စီစဉ်နေတဲ့ လမ်းတစ်ခုကို မသွားနဲ့လို့ တင်ရှင်း တားဖူးလား”

“ဘာ ... ကိုယ်က ဘယ်မသင့်တော်တဲ့ လမ်းမျိုးတွေသွား နေလို့လဲ၊ မင်း ဘာတားစရာလိုလဲ၊ လာမနှိုင်းယှဉ်နဲ့လေ”

“အခု ဒီစာရေးဆရာကြီးအိမ်ကနေကာ မသင့်တော်တဲ့လမ်း မို့လို့လား”

“ကျွတ် ...! သူတို့က မင်းကို ဟိုကောင်နဲ့ တွဲသိထားတာ လေ၊ ဒါကြောင့် ပြောနေတာ”

“သူ့ကို မလာဖို့ တင်ရှင်း ပြောပြီးသား”

“ဪ ... ဟား ဟား၊ ဒီလောက် မင်းဆီရောက်ရောက် လာတဲ့ကောင်က မင်းက မလာနဲ့ဆိုတာနဲ့ လုံးဝမလာဘဲ နေမှာလို့ တကယ်ယုံလို့လား၊ ကိုယ်လည်း ယောက်ျားတစ် ယောက်ပဲ တင်ရှင်း၊ ယောက်ျားချင်း ပိုသိတယ်၊ ဒီကောင် မျက်နှာကို ခပ်လှမ်းလှမ်းကနေ ခဏပဲ တွေ့လိုက်ပေမယ့် ငါ သိတယ်ကွာ၊ ဒီကောင် မင်းကို ကြိုက်နေတယ်၊ နား လည်လား၊ မင်းကို မရိုးသားဘူး၊ ရှင်းလား”

ရန်မဖြစ်ရစဖူး ရန်ဖြစ်ကြရလုနီးနီး ဖြစ်လာတဲ့ အတွက် စိတ်ထဲမှာ လုံးဝမကျေနပ် နှလုံး တင်ရှင်း စကားထပ် မဆက်တော့။ သူတစ်ခွန်းအော် ကိုယ်တစ်ခွန်းအော် တဖြည်းဖြည်း အရှိန်မြင့်ကာ ရန်ဖြစ်ရတယ်ဆိုတဲ့ အဖြစ်မျိုးထိ တင်ရှင်း အရောက် မခံနိုင်။ လက်တောင်မထပ်ရသေးတဲ့ ချစ်သူ ရည်ရွယ်သူဆိုတဲ့ အနေအထားလောက်နှင့်တောင် ရန်ပွဲငွေ ဖြစ်နေရရင် ယူပြီးရင် ဘယ်လိုရှိမလဲ။

တဖြည်းဖြည်း စိတ်ပျက်စရာ ကောင်းလာတယ်လို့ တင်ရှင်း မြင်လာရတဲ့ မြတ်သစ်လွင် အတွက် လမ်းနည်းနေမိသည်။

www.burmeseclassic.com

တင့်ရှင်း ရွေးချယ်တဲ့သူက ဘယ်လိုဖြစ်သွားတာလဲ။ စကားနည်း ရန်စံနေလိုက်ပေမယ့် ရင်ထဲခုခံဖုထစ်သွားသည်မှာ နေ့လိုထိုင်လို့ မရတဲ့အထိပင်။ မခံချင်စိတ်ကလည်း ဝမ်းပန်းတနည်းကြားက အတင်းရုန်းကြွထွက်နေသည်။

အဲဒီတနင်္ဂနွေမနက်တွင် တင့်ရှင်းက လင်းရွှေရဲ့ ဖုန်းကို ခေါ်လိုက်ပါသည်။ သွားပတ်သက်တယ်လို့ ကိုကစွပ်စွဲ လည်း စွပ်စွဲပစေတော့။ ပတ်သက်တော့ရော ဘာဖြစ်လဲ။

“ဟယ်လို ... တင့်ရှင်း”

“ဟုတ်ကဲ့ ကိုရွှေရဲ့ ကျွန်မ သတိထပ်ပေးတာပါရှင်၊ ညကျ ကျွန်မ ဆရာကြီးတို့ပွဲကို သွားမှာမို့လို့ပါ၊ ရှင်လုံးဝ ရောက်မလာပါနဲ့၊ ရှင် နေမကောင်းဘူးလို့ ကျွန်မဘာသာ ကြည့်ပြောလိုက်မယ်၊ ရှင် နားလည်တယ်နော်”

“နားလည်ပါတယ်ဗျာ”

“ကျွန်မစာမူကိုလည်း ရှင့်အိမ်က ဖိရိထဲ လုံလုံခြုံခြုံသာ သိမ်းထားလိုက်ပါ၊ ပြန်ပေးဖို့ ကြိုးစားတိုင်း တော့လွဲလွဲနေ လို့ ခဏပစ်ထားလိုက်မှ ဖြစ်တော့မယ်၊ တစ်ရက်မှာ ကျွန်မ တစ်ယောက်ယောက် လွတ်ယူခိုင်းမယ်”

“သဘောပေါက်ပါပြီဗျာ၊ ဒါနဲ့ တင့်ရှင်း၊ ဟိုတစ်နေ့က ခင်ဗျားနဲ့ ခင်ဗျားရဲ့ ... ခင်ဗျားရဲ့လူနဲ့ ပြဿနာတက် သွားသေးလားဟင်”

“ဘာဖြစ်လို့ တက်ရမှာလဲ”

“သူ ကျွန်တော်တို့ကို တစ်မျိုးထင်သွားပုံပဲဗျ”

“ဟုတ်မှ မဟုတ်တာ၊ အဲဒါ ရှင်စိတ်ပူစရာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီနေ့တောင် သူ့ကို ကျွန်မ ရအောင်ခေါ်သွားမှာ၊ ဒါပဲ နော်”

ဤသို့ဖြင့် ...။

ညနေစောင်း မမှောင့်တမှောင်တွင် တင့်ရှင်းက အန်တီပြောခဲ့တဲ့ လိပ်စာဆီ တစ်ဦးတည်း ကားလေးမောင်းကာ ရောက်လာပါသည်။ တင့်ရှင်း ဇွတ်သွားတာကို မြတ်သစ်လွင် သိလို့ ပြဿနာတက်လည်း တက်ရပစေတော့။ သိပ်မမူချင်တော့။ အမြင်ကတ်တတ်တတ် ဖြစ်နေပြီ။ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ရိုးရိုးသားသား သွားချင်လို့ သွားတာ။ ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက် လုပ်ချင်လို့ မဟုတ်တဲ့ အတွက် ကိုရွှေရကိုလည်း အတိအလင်း တားမြစ်ခဲ့ပြီပဲလေ။

“ဟယ် ... သမီး ရောက်င် ပြီ၊ လာ ... လာ သမီး၊ မျှော် နေတာ၊ ဟောဒီမှာ စာရေးဆရာမ တင့်ရှင်းသွင် လာမယ် ဆိုလို့ တွေ့ချင်လို့ မျှော်နေတဲ့သူတွေ မနည်းဘူး”

အန်တီက ဖော်ဖော်ရွေရွေ ကိုယ်တိုင် ထကြိုသည်။ တင့်ရှင်းရဲ့လက်ကို ချိတ်တွဲကာ ခေါ်လာတဲ့ အန်တီကို အမှတ် တရ လက်ဆောင်ဘူးလေး ကင့်ရှင်းကပေးလျှင် ...

“ဒါတွေမလိုပါဘူးကွယ်၊ အလကား ယူလာတယ်၊ ဘယ် မလဲ မောင်ရွှေရက”

ဒီအန်တီမလည်း စွဲမိစွဲရာပင်။ တင့်ရှင်းနှင့် လင်း
ရွှေရကို နှစ်ဦးတွဲကာ သူ့မျက်စိထဲ အလွန်သဘောကျပုံရသည်။

“သူ့ဟာသူ နောက်မှ လိုက်လာမှာလား”

“မဟုတ်ဘူး အန်တီ၊ သူ မလာနိုင်ဘူး”

“အို ... ဘာလို့မလာနိုင်တာတုန်း၊ ဘာကိစ္စရှိလို့တုန်း”

“ကိစ္စရှိရင်တောင် သူ ဖျက်မှာပါ အန်တီရယ်၊ အခုက
ဘယ်လိုမှ မလာနိုင်လို့ပါ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“သူ ချော်လဲပြီး ခြေဆစ်ကြီး လည်သွားတာ ခြေကျင်း
ဝတ်တစ်ခုလုံး ရောင်ကိုင်နေလို့ပါ အန်တီ၊ တုတ်ကြီး
ထောက်ပြီး လျှောက်တာတောင် သုံးလေးလှမ်းထက်ပိုပြီး
မလျှောက်နိုင်ဘူး”

ဖွေးဖွေးက တင့်ရှင်း စကားကို ကြားလျှင် ...

“ရွှေရ တစ်ယောက်ကလည်း ကလေးကျနေတာပဲ၊ ချော်
လဲရတယ်ရယ်လို့၊ ဒီမှာ သူနဲ့တွေ့ရအောင် သူငယ်ချင်း
တွေပါ ခေါ်ထားပါတယ်ဆိုမှ၊ သူငယ်ချင်းတွေ ခေါ်ထား
တာ ဖုန်းဆက်ပြောလိုက်ဦးမယ်”

ဖွေးဖွေးက ဖုန်းနိပ်နေတော့လျှင် တင့်ရှင်းမှာ ရင်
တထိတ်ထိတ်နှင့် ဘေးက အန်တီစကားတွေ မကြားတစ်ချက်
ကြားတစ်ချက်ဖြစ်ကာ ဖွေးဖွေးဘက် နားစွင့်နေမိသည်။

“ဟယ်လို ... ဟဲ့ ... ရွှေရလား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

“အမယ်၊ နင် အရမ်းယဉ်ကျေးနေတာပေါ့လေ၊ ဘာလုပ်
နေလဲ အခု”

“ခုပြောနေတာ ဘယ်သူပါလဲ ခင်ဗျာ”

“ငါ ဖွေးဖွေးပါ၊ နာမည်ကြားတော့ရော သိရဲ့လား၊ နင်
က ငါ့နာမည် မေ့နေတာဆို”

“မတွေ့ကြတာ ကြာလို့ မေ့နေတာပါဟ၊ ခုတော့ သိပါပြီ”

“နင် အခု ဘာလုပ်နေလဲ”

“ကားတစ်စင်း အင်ဂျင်ချတာ လာကြည့်ပေးနေတာဟ”

“ဟင် ... နင် နေမကောင်းဘူးဆို”

“ဪ ... အေး၊ ဟုတ်တယ်လေ၊ နေတော့မကောင်းဘူး၊
အခုလည်း အနွေးထည်အင်္ကျီ ဝတ်ထားပါတယ်ဟ၊ ဒါပေမဲ့
အဖျားက ကျစပြုပါပြီ၊ မနက်က နေ့လယ်ကတွေကတော့
တစ်ရာသုံးလေးလောက်ကို ရှိတာဟ၊ ဒါကြောင့် ငါမလိုက်
လာတော့တာ၊ အဟွတ် ... အဟွတ် ... အဟွတ်၊ ချောင်း
တွေလည်း ဆိုးနေတယ်ဟ”

“ဟီ၊ ဟီ ... နင် ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ ရွှေရ”

“နေမကောင်းဘူးဆိုတာ ပြောပြတာလေဟာ”

“ချောင်းတွေလည်းဆိုး၊ အဖျားတွေလည်း တက်ဆိုတော့
အအေးမိ တုပ်ကွေးပေါ့နော်”

တင့်ရှင်း မျက်နှာကလေးပျက်ကာ နီမြန်းလာရပါ သည်။

“ဟင် ... တုပ်ကွေးတဲ့လား၊ ဘယ်လိုဖြစ်တာတုန်း၊ ချော် လည်းလဲ၊ တုပ်လည်းကွေး”

အန်တီက အံ့အားတသင့်ပြောလျှင် ဖွေးဖွေးက ရယ်ကာမောကာ တင့်ရှင်းဘက်ပါ တရင်းတနီးကြည့်ရှင်း ...

“ကေန္တ မေမေ၊ သူတို့နှစ်ယောက် စိတ်ကောက်ရန်ဖြစ် ထားတာ ထင်တယ်၊ ဟဲ့ ... ရွှေရ၊ နှင့်ခြေကျင်းဝတ် ဘာ ဖြစ်နေလဲ”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးဟ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဟား ဟား၊ သေချာပါတယ်၊ နင်နဲ့ တင့်ရှင်းသွင် စိတ် ကောက်နေကြတယ် မဟုတ်လား၊ ဒီကိုလာဖို့ တင့်ရှင်းသွင် က မခေါ်ချင်တာလား၊ နင်က မလိုက်ချင်တာလား တစ် ခုခုပဲ၊ တစ်ယောက်တစ်မျိုး ရွှီးနေကြတာ ... ဟား ဟား”

တင့်ရှင်းက မျက်နှာကလေးရဲရဲနှင့် ခေါင်းလေးငုံထား မိပါသည်။

“နင် ဘာတွေ ပြောနေတာလဲ ဖွေးဖွေး”

“ငါ့ကို လာရွှီးမနေနဲ့၊ ရွှေရရေ ... နော်၊ တင့်ရှင်းသွင်က နပြောတော့ နင် ချော်လဲပြီး ခြေကျင်းဝတ်ကြီး ရောင်နေ လို့ မလာနိုင်တာတဲ့၊ နင်ကပြောတော့ ချောင်းဆိုးအဖျား

တက်တဲ့၊ ဟီဟီ ... ရယ်ရတယ်၊ ဟေ့ ... နင် အပိုတွေ လုပ်မနေနဲ့၊ အခုလာပြီး တင့်ရှင်းကို လာချောလှည့်”

သူ့သမီးစကားတွေကို နားထောင်နေသော အန်တီ က မျက်နှာကလေးရဲနေတဲ့ တင့်ရှင်းရဲ့လက်ဖျားလေးတွေကို ဆုပ် ညှစ်ကာ ...

“သမီးရည်းစား ရန်ဖြစ်တာများ သမီးရယ်၊ ရှက်မနေနဲ့၊ စုံတွဲတွေဆိုတာ ရန်ဖြစ်လေ ပိုချစ်လေပဲ၊ ကြာတော့ ရန် ဖြစ်ရတာ ပျင်းသွားရော၊ ရိုးသွားရော၊ စိတ်တွေကောက် မနေကြနဲ့၊ အချိန်တွေ နှမြောစရာကြီး၊ မကြာခင်ပဲ လက် ထပ်ကြတော့မယ့်ဟာ၊ သမီး ဖွေးဖွေး ... မောင်ရွှေရကို ရအောင်ခေါ်လိုက်၊ ဒီမှာ တင့်ရှင်းကို မေမေ ချောပြီးပြီ လို့”

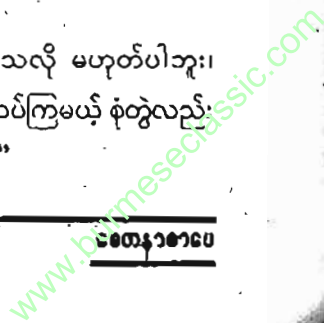
“ဟဲ့ ... ငါ့အမေ ပြောတာ ကြားလား၊ နင် ... အခုလာ ခဲ့”

တင့်ရှင်းသည် စိတ်ရှုပ်ရှုပ်နှင့် ...

“အန်တီ”

“ဘာလဲ သမီးရဲ့”

“သူနဲ့ တင့်ရှင်းက အန်တီတို့ ထင်သလို မဟုတ်ပါဘူး၊ ချစ်သူတွေလည်း မဟုတ်ဘူး၊ လက်ထပ်ကြမယ့် စုံတွဲလည်း မဟုတ်ဘူး၊ ဘာမှ မပတ်သက်ဘူး”

“ဒီလိုမပြောရဘူးလေ သမီးရဲ့၊ သမီးရည်းစား ရန်ဖြစ်တာ ထုံးစံပဲ၊ ဆန်းမှ မဆန်းတာ၊ ရန်ဖြစ်တိုင်းသာ မပတ်သက် ပါဘူး မယူပါဘူး ပြောနေရရင် ခက်ချည်ရဲ့။”

“မဟုတ်ဘူး အန်တီ၊ သူနဲ့ တင့်ရှင်းက လက်ထပ်ဖို့ ရည် ရွယ်ထားတဲ့သူတွေကို မဟုတ်ဘူး။”

“လက်ထပ်ဖို့ စဉ်းစားကြတုန်း ဆိုရင်လည်း စဉ်းစားမနေ နဲ့တော့၊ ခေါင်းသာညိတ်လိုက်တော့၊ သမီးတို့နှစ်ယောက်က သိပ်လိုက်တာပဲ၊ သမီးကချောချောလှလှ နုနုထွေးထွေး၊ မောင်ရွှေရက ရုပ်ကကြမ်းပေမယ့် စိတ်သဘောက သိပ် ကောင်းတယ်၊ စိတ်ကောင်းရှိတာ မျက်နှာမှာ ထင်ဟပ်နေ တော့ မျက်နှာက ကြည်လင်အေးမြနေတာ၊ သမီးကိုလည်း အရိပ်တကြည့်ကြည့်နဲ့၊ နတ်ဖက်တဲ့စုံတွဲ၊ လိုက်ကိုလိုက် တာ”

ဟင်း ...။

တင့်ရှင်း သက်ပြင်းကြီးသာ ချလိုက်ရပါသည်။ ဘယ်လိုမှလဲ ပြောမရ။ မောလိုက်တာ။ မြတ်သစ်လွင်ကို ရှင်းပြ သလို အတွင်းရေးတွေ တစ်လုံးမကျန် ဖွင့်ပြောပြီး ဘာကြောင့် သူနဲ့တွေ့ရ ဆိုရ ပတ်သက်ရပါတယ် ဆိုတာမျိုးအထိ ရှင်းပြဖို့ လည်း မလိုအပ်ဘူးထင်သည်။ ကိုယ့်ရဲ့ကောလာဟလတွေပါ ဖော်ပြောပြီး ကိုယ့်ပေါင်ကိုယ်ထောင်းသလို ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက် ဇာတ်လမ်းတွေ ပြောရမှာ မပြောနေချင်တော့ပါ။

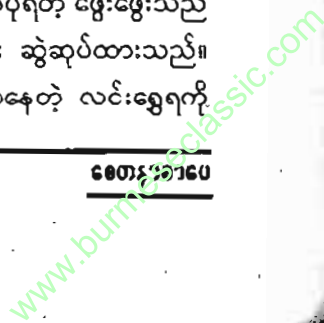
ခုချက်ချင်း လာခဲ့ဖို့၊ မလာရင် သူငယ်ချင်းတွေ လွှတ်ခေါ်မည့်အကြောင်း ဖွေးဖွေး ဖုန်းထဲပြောနေတာ ကြားပေ မယ် ဝင်တာမနေချင်တော့။ ဒီလောက်ထိအောင် ကြံဖန်တွန်းပို့ လာတဲ့ ဇာတ်လမ်းကို ဖန်တီးလာတဲ့ ကံကြမ္မာကို အံ့အားတသင့် နှင့်သာ ငြိမ်နေမိသည်။

အဲဒီ ကံကြမ္မာကို တွေးရင်း တွေးရင်း တင့်ရှင်း အနည်းငယ် တုန်လှုပ်လာမိပါသည်။ ဒီလို မဖြစ်ဖြစ်အောင် စေစားညွှန်ကြား ဖန်ဆင်းနေတာလား။ အမှတ်မထင် ထူးထူးခြား ခြား ဒီလူနှင့် ဆုံစည်းရတာ။ သိကျွမ်းရတာ။ ထပ်ထပ်တွေ့ဆုံ ပတ်သက်ရတာ။ ဒီအဖြစ်အပျက်တွေ တင့်ရှင်း ဘဝထဲ ဖြစ်ပျက် လာဖို့ နဂိုကပင် ပြဋ္ဌာန်းပြီးသားလား။ ဒါ့အပြင် ဘာကြောင့် တင့်ရှင်း ရင်တွေခုန် နလုံးတွေတုန်ချင်ရတာလဲ။

ဘယ်ဘက်ရင်ဘတ်တွေ အောင်ကျိန်းလာတဲ့အထိ ရင်တွေတလုပ်လှုပ်ပုံဖို့စိတ်တွေ လှုပ်ရှားနေသည်။ သူ ရောက် လာတော့မည်လို့ တွေးရင်း ငိုချင်သလိုလိုတောင် ဖြစ်လာသလို ပင်။

“ဟော ... လာ ... လာ ... ဝရမ်းပြေးကွ၊ ဘယ်ရမလဲ နော”

အတော်ပေါ့ပါး ပျော်ရွှင်တတ်ပုံရတဲ့ ဖွေးဖွေးသည် တင့်ရှင်းရဲ့ လက်တစ်ဖက်ကို မလွှတ်တမ်း ဆွဲဆုပ်ထားသည်။ တင့်ရှင်းသည် တစ်လှမ်းချင်း လျှောက်လာနေတဲ့ လင်းရွှေရကို

မကွဲပြားတဲ့ ခံစားချက်နှင့် လှမ်းကြည့်နေမိပါသည်။ ကြည့်ရင်း ကြည့်ရင်းကကိုပဲ ရင်တွေ တုန်ယင်ပေါက်ကွဲလာလိုက်တာ။ ဒုက္ခပါပဲ။ ဘာတွေ ဘယ်လို ဖြစ်ပျက်ခဲ့ပြီနည်း။

ဘယ်တုန်းကမှ မခံစားခဲ့ဘူးတဲ့ တလိပ်လိပ် လှိုက်လှဲ ပြီး နင့်တက်လာသော ခံစားချက်ဟာ ဘာများလဲ။

“လာပါ သားရဲ့၊ ချောလိုက် ချောလိုက်၊ အဲသလို စိတ် မကောက်ကြနဲ့၊ အန်တီက ရန်ဖြစ်နေတဲ့ စိတ်ကောက်နေ တဲ့ စုံတွဲတွေတွေ့ရင် နေကိုမနေနိုင်ဘူး၊ ညှိနှိုင်းပေးရမှ၊ ဖွေးဖွေးက ပိုဆိုသေး၊ သူ့အဖေနဲ့ အန်တီမှာ သူ့ကြောင့် နည်းနည်းကလေးတောင် မတည့်ခွင့် မရဘူး ...

ကဲ ... ငါ့သမီးကလည်း စိတ်ပြေလိုက်၊ ပြဿနာကို အန်တီ မသိပေမယ့် ပြဿနာက ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အရေးမ ကြီးပါဘူး၊ သမီးတို့ သားတို့ချင်းချစ်တဲ့ အချစ်ကအရေး ကြီးတာပါ၊ သား ... မင်းက တောင်းပန်လိုက်လေ၊ မင်း တင်ရှင်းကို ချစ်သလား မချစ်ဘူးလား ... ပြော”

တင်ရှင်းက လင်းရွှေရကို မျက်လွှာလှန်ကာ ကြည့် လိုက်ပါသည်။ လင်းရွှေရဲ့ မျက်ဝန်းတို့က ညှိုးရိကာ တင်ရှင်း ကိုလည်း ခွင့်လွှတ်ဖို့ တောင်းပန်သလို ကြည့်ရင်း ...

“ချစ်ပါတယ် အန်တီ၊ ကျွန်တော် တင်ရှင်းကို သိပ်ချစ် ပါတယ်”
“ဟေး ...”

ဖွေးဖွေးနှင့် သူငယ်ချင်းတစ်စု၏ လက်ခုပ်သံတွေ ကြားတွင် တင်ရှင်းရဲ့ရင်ခွန်သံ အကျယ်ကြီးကို ဘယ်သူမှ မကြားနိုင်ပါ။

“ချစ်ရင် တောင်းပန်လေ၊ ကိုယ်က ယောက်ျားလေးပဲ၊ အလျှော့ပေးပေါ့”

တင်ရှင်းသည် အဖြစ်အပျက်တို့အတွက် မျက်ရည်ပင် လည်လာသည်။ ဘယ်လိုတွေများ ဖြစ်ချင်တိုင်း ဖြစ်နေတော့တာလဲ။

“တင်ရှင်း”
“.....”

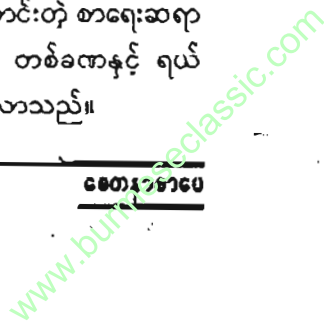
“ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ်၊ ကျွန်တော့်ကို စိတ်မဆိုး နဲ့နော်”

တင်ရှင်းက သူ့ကို သတိလက်လွတ် တစ်ခဏေး ကြည့်နေမိပြီးမှ ခေါင်းလေးညိတ်ကာ သက်ပြင်းချရင်း ...

“အင်း ... ရပါတယ်”

“ကဲ ... ထိုင်ကြ ... ထိုင်ကြ၊ ဒီနေ့ပွဲက ထူးခြားတယ် ဟေ့၊ စိတ်ကောက်နေတဲ့ ချစ်သူနှစ်ယောက် ပြန်တည့်သွား တော့ အန်တီတို့ နှစ်ပတ်လည်ပွဲပါ ပိုပြီးတော့ မင်္ဂလာရှိ သွားတယ်၊ ကဲ ... စားကြစို့ ... စားကြစို့”

ခဏတော့ စိတ်ကျဉ်းကျပ် နှုတ်ဆိတ်နေကြတဲ့ တင်ရှင်းနှင့် လင်းရွှေရသည် ပျော်ရွှင်စရာကောင်းတဲ့ စာရေးဆရာ ကြီးတို့ မိသားစု ဆွေမျိုးတစ်စုအလယ်တွင် တစ်ခဏနှင့် ရယ် ကာ မောကာ ရွှင်ကာ လန်းကာ မြူးထူးလာသည်။

သူ့ကိုအမြင်ကတ်တတ်တတ်နှင့် မျက်စောင်းထိုးရာ မှ တဖြည်းဖြည်း လန်းဆန်းပြီးချို့မြလာတဲ့ တင့်ရှင်းကြောင့် လင်းရွှေရလည်း မြူးသွက်ကာ သူ့အသံအောင်အောင်ကြီးနှင့် စကားတွေလည်းဖော၊ တဝါးဝါး တဟားဟားတွေလည်းဖြစ်၊ တင့်ရှင်း ပျော်လာပါသည်။ တကယ် ပျော်မိပါသည်။

ကိုနဲ့ တင့်ရှင်း ကြားမှာ ဒီလိုပျော်မြူးရွှင်ပျရတဲ့ အဖြစ်အပျက်မျိုး တစ်ကြိမ်မှ တစ်ခုမှ မရှိခဲ့ဖူးပါ။ ခုတော့ ပျော်လိုက်တာမှ စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် နောက်ကြ ပြောင်ကြ ကာရာ အိုကေတွေဆိုကြ။ တစ်စက်မှ မကောင်းတဲ့ သူ့အသံခပ်သြသြ နှင့်ပင် ဆရာကြီးမင်းဒဂုန်က အတင်းဆိုခိုင်းတဲ့ “ဂုဏ်ဆိုတာ ငွေကိုခေါ်တယ်” သီချင်းကို အားလုံး အော်ဟစ် လက်ခေါက်တွေ မှုတ်ရအောင် လင်းရွှေရ ဆိုသွားလိုက်သည်မှာ ဟန်နှင့်ပန်နှင့်။

သူ့ကို စိုက်ကြည့်ကာ ရယ်လိုက်ရတာ မျက်ရည် တောင် ထွက်လာပြီး လက်ခုပ်လက်ဝါးတီး အားပေးရတာလည်း လက်ဝါးတွေတောင် နာကျင်ကျိန်းစပ်ပြီး ကွဲထွက်မတတ်ပင်။ တင့်ရှင်း ပျော်နေ၍ လင်းရွှေရကလည်း တင့်ရှင်းကိုကြည့်ကာ မြူးကြွနေပါသည်။

“တင့်ရှင်း”

“အင်း ... ဘာလဲ”

“တင့်ရှင်း ပျော်နေတာမြင်ရတာ စိတ်ချမ်းသာလိုက်တာ၊ တင့်ရှင်းရဲ့အမျိုးသား လိုက်မလာဘူးလား”

တင့်ရှင်းက ရင်ထဲခပ်နာနာနှင့် ...
“ဟင့်အင်း ... သူက ဒီလိုပျော်ရွှင်မှုမျိုးတွေနဲ့ မထိုက်တန် တဲ့လူစားရှင်”

တင့်ရှင်းအသံက ဝမ်းနည်းသံပါသွားသလားမသိပါ။

“ကျွန်တော် စိတ်မကောင်းပါဘူး တင့်ရှင်း”

“ရှင်က ဘာကိစ္စစိတ်မကောင်းရတာလဲ”

“ကျွန်တော်က တင့်ရှင်း ပျော်နေတာကိုပဲ မြင်ချင်တဲ့သူပါ”

“အခု ကျွန်မ ပျော်နေတာပဲလေ ကိုရွှေရရဲ့”

“ကျွန်တော်က အမြဲတမ်း တစ်သက်လုံးပျော်စေချင်တာ”

“ကျွန်မကလည်း တစ်သက်လုံးပျော်အောင်နေသွားမှာပါ”

တင့်ရှင်းနှင့် လင်းရွှေရ တစ်ယောက်မျက်နှာကို တစ်ယောက် သတိလက်လွတ် စူးစိုက်ကြည့်နေမိကြပါသည်။ ခဏကြာမှ တင့်ရှင်းက အရင်သတိထားကာ မျက်နှာကိုလွှဲရင်း ...

“ရှင် စာမူမပါဘူးမို့လား”

“ဟောဗျာ ... တင့်ရှင်းက ဗီရိုထဲပဲ သိမ်းထားဆိုတော့”

“အရမ်းစကားနားထောင်တာပေါ့နော်”

“ကျွန်တော် ကမန်းကတန်းထွက်လာတာမို့လို့ ယူခဲ့ရမလား”

“လို့ တင့်ရှင်းကို ဖုန်းဆက်မမေးမိလိုက်ဘူးဗျာ”

“ဒီစာမူလည်း ကွန်ပျူတာရိုက်တဲ့ဘဝကို ရောက်ကိုမရောက် တော့ပါဘူး”

“တင့်ရှင်း ဟိုတစ်ခါကတည်းက ဒီလိုပြောလို့ ကျွန်တော် အခုရိုက်ပေးနေတယ်”

“ရှင် ရိုက်တာ !!”

“အင်း”

“စာစီစာရိုက်ရတယ်ပေါ့”

“ရတာပေါ့၊ တစ်ဝက်တောင်ကျော်နေပြီ၊ ပြီးခါနီးပြီ”

သူ့စာမူကို လင်းရွှေရက ကွန်ပျူတာရိုက်ပေးတယ် ဆိုတဲ့အဖြစ်ကလည်း တင့်ရှင်းစိတ်ကို လှုပ်ရှားစေပါသည်။ အဲဒီ ညက ဒီပွဲလေးမှာ အပျော်ကြီးပျော်ခဲ့ရတဲ့ တင့်ရှင်းသည် အိမ်အပြန် မှာ မမျှော်လင့်တဲ့ ပြဿနာတစ်ခုကို ရင်ဆိုင်ရပါတော့သည်။

တင့်ရှင်းကားကရှေ့က လင်းရွှေရကားက တင့်ရှင်း တိုက်အောက်ထိ နောက်ကမောင်းလိုက်လာပြီးမှ ပြန်မည်ဆိုကာ နောက်ကပါလာသည်။ အိမ်ကိုမရောက်ခင် လမ်းခုလတ်တစ်နေရာ မှာပင် နောက်ကပါလာသော ကားတစ်စီးဟာ လီဇာကို အသံ ကြီးမြည်ဟည်းအောင်နင်းပြီး ကားနှစ်စီးလုံးကို ကျော်တက်၍ တင့်ရှင်းကားရှေ့ကို ထိုးဖြတ်ဝင်ကာ ပိတ်ရပ်ချလိုက်ပါသည်။

အလန်တကြား ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ဘရိတ်အုပ် လိုက်ကြတဲ့ တင့်ရှင်ရဲ့ကားနှင့် လင်းရွှေရရဲ့ကားတို့ဟာ အသီးသီး တုံ့ခနဲ တုံ့ခနဲ ရပ်ကုန်ကြသည်။ ပိတ်ရပ်လိုက်တဲ့ ရှေ့ကားထဲမှ မြတ်သစ်လွင်က ဒေါသတကြီး ကမူးရှူးထိုးဆင်းလာပြီး တင့်ရှင်း ကားကို ကျော်ဖြတ်လျှောက်သွားရင်း ...

“ဟေ့ကောင် ဆင်းစမ်း”

ကားလမ်းခပ်ရှင်းရှင်းကြီးပေါ်မှာ မြတ်သစ်လွင်ရဲ့ နှုတ်သံနှင့် အော်ဟစ်လိုက်သံက ဟိန်းထွက်လာသည်။ လင်းရွှေရ က သူ့ကားတံခါးကိုဖွင့်ကာ ထွက်လာချိန်မှာ အံ့ကိုက်အနားရောက် လာသော မြတ်သစ်လွင်က လင်းရွှေရမျက်နှာကို လက်သီးနှင့် ဘားကုန်စိုက်ထိုးချလိုက်ပါသည်။

“အမယ်လေး ... ကို မလုပ်ပါနဲ့”

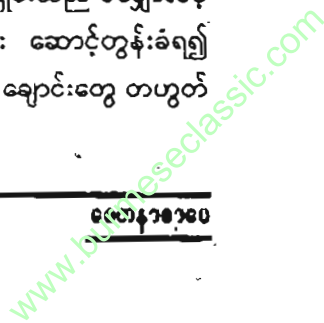
တင့်ရှင်းက ကားပေါ်မှအပြေးဆင်းကာ သူတို့အနား ပြေးသွားပါသည်။

ယိုင်ပြီး ငိုက်သွားတဲ့ လင်းရွှေရက ဒီခန္ဓာကိုယ်ကြီး နဲ့ ဒီလက်သီးချက်လောက်တော့ သိပ်မဖြူဘဲ မတ်တတ်ပြန်ရပ် ကာ မြတ်သစ်လွင်ကို ဘာမှ မတုံ့ပြန်ဘဲ သူ့နှုတ်ခမ်းကိုသာ သူ တတ်သုတ်နေလေသည်။

“ကို ဒီလိုမလုပ်ပါနဲ့၊ လာပါ၊ ကားပေါ်တက်ပါ ကို”

“သွားစမ်း”

မြတ်သစ်လွင် လက်တစ်ဖက်ကို သွားဆွဲလိုက်တဲ့ တင့်ရှင်းကို မြတ်သစ်လွင်က လက်ကိုရုန်းတားနှင့်တစ်ပြိုင်နက် နာမိ ဆောင့်တွန်းထုတ်လိုက်ပါသည်။ တင့်ရှင်းသည် မမျှော်လင့် တဲ့ ရင်ညွန့်အထက် လည်ပင်းအောက်နား ဆောင့်တွန်းခံရ၍ စမ်းမပေါ် ယိုင်မြို့ကျရင်း အသက်ရှူမှားပြီး ချောင်းတွေ တဟွတ် ဟွတ်ဆိုးသွားရသည်။

“ဟာ ... ခင်ဗျား ဒီလိုမလုပ်ပါနဲ့ဗျာ”

“ဟေ့ကောင်”

တင့်ရှင်းထံလမ်းမေ့တဲ့ လင်းရွှေရေခြေလှမ်းက မြတ်သန်လွင်အသံကြောင့် တုံ့သွားပါသည်။ ခေါင်းငိုက်စိုက်ချ လက်တွဲလောင်းချပုံနှင့် လင်းရွှေရက ရှေ့မတိုးဘဲရပ်နေလိုက်ပါသည်။

“တောက် ... မသင်္ကာလို့ လိုက်ကြည့်တာ၊ ငါ့ အဲဒီရောက်နေတာကြာပြီ နားလည်လား၊ ဟေ့ကောင် မင်းပြန် (...) ရှက်မရှိတဲ့ကောင်၊ ကြာကူရီ၊ ဘာမှ မင်္ဂလာယူမနေအခုထွက်သွား”

တင့်ရှင်းသည် နာလည်းနာ၊ ရှက်လည်းရှက်၊ ဝမ်းလည်းနည်း၊ မြတ်သန်လွင်အပေါ် အနည်းအကျဉ်းတော့ရှိခဲ့တယ် ထင်မိသလို သံယောဇဉ်လည်း ထောင်းခနဲပြတ်တောက်၊ အပြစ်အပျက်ကိုလည်းခါးသီး။ ပေါက်ပေါက် ပေါက်ပေါက်ကျနေတဲ့ မျက်ရည်တို့ကို သုတ်မနေတော့ဘဲ လမ်းမပေါ်အားယူလက်ထောက်၍ ထကာ ထိုလူနှစ်ယောက်ကို ကျောခိုင်းပြီး ကားဆီကိုသာ ပြန်လျှောက်လာသည်။

“မင်း မသွားနဲ့ဦး”

မြတ်သန်လွင်က တင့်ရှင်းလက်တစ်ဖက်ကို ဆောင့်ဆွဲထားလိုက်ပါသည်။ တင့်ရှင်းက ဆံပင်လေးခါခနဲဖြစ်အောင် သူ ဆောင့်ဆွဲရာ ယိမ်းပါသွားရင်းပင် ...

“လွတ်”

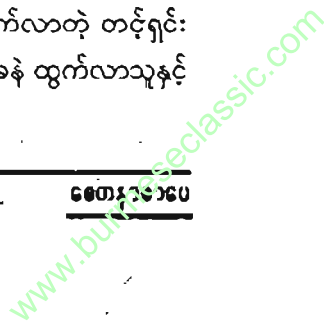
စူးစူးရဲရဲအော်ပစ်လိုက်ကာ မြတ်သန်လွင်ကလည်း

တက်အလွတ် ထိုလက်နှင့်ပဲ မြတ်သန်လွင်မျက်နှာကို မီရာထိရာ ရိုက်ချလိုက်ပါသည်။ တခြားဘာကြောင့်မှမပါ။ ကိုယ့်ကို တစ်ချက်ဆောင့်တွန်းခဲ့တဲ့ ယောက်ျားကို တစ်ချက်တော့ ကိုယ်ထိ ကျက်ရောက် ပြန်လုပ်လိုက်ရမှ ဒီညအိပ်ပျော်ကာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သည်း ခွင့်လွှတ်နိုင်မှာမို့ပင်။

အငိုက်မိကြောင်သွားတဲ့ မြတ်သန်လွင်နားက ပြန်လျှောက်ထွက်လာကာ ကိုယ့်ကားပေါ်ကိုယ်တက် မောင်းထွက်ခဲ့တော့သည်။ အသိနဲ့လူနဲ့ မကပ်ကာ ဘယ်တွေကို မောင်းနေမိနဲ့မသိ လမ်းတွေလည်းမှားလို့။

အတော်အတန်ကြာမှ ကိုယ်လမ်းမှားနေတာကိုယ် တွေ့ရကာ ကိုယ့်အိမ်ဘက်ကိုယ် ပြန်မောင်းလာခဲ့ရပါသည်။ မျက်ရည်တစ်မိမိမိကျနေမိကာ တအားဝမ်းနည်းနေမိသည်။ ခုနက တအားပျော်ရွှင်ခဲ့တာမို့ ဝမ်းနည်းတော့ သည်း တအားကြီးဝမ်းနည်းတာထင်သည်။ ရယ်လွန်းတဲ့ကလေး ငိုရတတ်တယ်ဆိုလား။

ကွန်ဒိုရဲ့ အန်ဒါဂရောင်းကားပျံကင်ထံ ပင်လာတဲ့ တင့်ရှင်းရဲ့ကားသည် အုတ်တိုင်လုံးကြီးတွေနှင့် ပွတ်မိမလို ထိမိမလို ဖြစ်ကာ တစ်နေရာတွင် တုံ့ခနဲရပ်သည်။ ကားသော့ပိတ်ဆင်းလာ ချိတ်စာတ်လှေကားဆီ အပြေးတစ်ပိုင်း လျှောက်လာတဲ့ တင့်ရှင်းသည် တိုင်လုံးကြီးတစ်လုံးနောက်ကွယ်မှ ဘွားခနဲ ထွက်လာသူနှင့် တိုင်လုံးကြီးတစ်လုံးလိုက်ရပါသည်။

“တင့်ရှင်း”

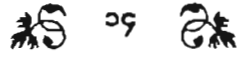
ကိုရွှေရ။

“စိတ်ပူလိုက်တာ၊ ဘယ်တွေ့သွားပြီ၊ ကားဘာဖြစ်လဲလို့
ဖုန်းဆက်တာ ဘာလို့မကိုင်တာလဲဗျာ”

သူ့မျက်နှာကလည်း ငိုချမလိုအံ့ပြီနေသည်။ တင့်ရှင်း
ခြေစုံရပ်ကာ မျက်ရည်တွေ မရပ်မနား တုပေါက်ပေါက်ကျလာပါ
သည်။

“တင့်ရှင်း ... ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော့်
ကြောင့်ပါ”

သူကလည်းရှေ့အတိုး တင့်ရှင်းကလည်းရှေ့အတိုး
အလွန်နီးကပ်သွားတဲ့ လျှပ်တစ်ပြက်မှာ လင်းရွှေရက တင့်ရှင်းကို
ဆတ်ခနဲကျုံးဖက်ကာ သူ့ရင်ခွင်မှာ ဆွဲအပ်လိုက်ပါသည်။ သူက
အတင်းချုပ်ထားခဲ့လို့လား တင့်ရှင်းက မရုန်းချင်ခဲ့လို့လား။
ကြားလေဝင်သွေးလို့မရအောင် တစ်သားတည်းနီးပါး ထိစပ်နေတဲ့
ခန္ဓာကိုယ်တို့က တဆတ်ဆတ်တုန်ကာ ပိုလို့တင်းကျပ်အောင်သာ
မျက်စိစုံမှိတ် ဖက်တွယ်ထားလိုက်မိပါသည်။

‘ချစ်သူ’ဆိုတဲ့ ထူးခြားသော သီးသန့်ဆန်သော
တော်စပ်နွယ်ယုတ်ပုတ်သက်ခြင်းကြောင့် ယောက်ျားတစ်ယောက်
ဆီမှရရှိတဲ့ ပြုစုယုယ ဂရုစိုက်အလိုလိုက်ခြင်းတည်းဟူသော ဦးစား
ပေးမှုကို ခုမှ တအံ့တဩခံစားဖူးကာ အဆန်းတကြယ်နှင့်
တင့်ရှင်းတစ်ယောက် ရွန်းပီတိ ဝမ်းဆဲသလိုဖြစ်နေပါသည်။

နံနက် နေ့လယ် ည တစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုး မ...ရတဲ့
ရင်ခုန်ခံစားမှုရသတို့ပေးစွမ်းတဲ့ လင်းရွှေရကို တင့်ရှင်းသည်
ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် လိမ်ညာလှည့်စားကြည့်လို့မရတော့ဘဲ အချစ်ကြီး
ချစ်ခဲမိလေပြီ။ သို့ပေမဲ့ သူ့ဆီကချစ်စကားကိုသာ နားဝင်ချိုချို
နှင့် လက်ခံနားဆင်ရင်တွေခုန်တဲ့ တင့်ရှင်းက သူ့ကို တရားဝင်
ကြီးဝေ ခေါင်းညှိတ်အဖြေမပေးလေး။

www.burmeseclassic.com

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လက်ထပ်ဖို့တောင်စီစဉ်ထားတဲ့ အနေ အထားရှိရာက တခြားသူတစ်ယောက်အပေါ် တိမ်းညွတ်ကာ အရင်လူကိုတော့ စိတ်ကုန် သံယောဇဉ်ပြတ်သွားပါသည်ဆိုတဲ့ တင့်ရှင်းအဖြစ်ကို ကြားသူတိုင်းက တင့်ရှင်းကို အပြစ်မြင်ကြမှာ ပင်။ ဒါကို ရင်ဆိုင်ခံယူဖို့ အားတင်းနိုင်ရင်တောင်မှ ကိုယ့်လုပ် ရပ်မှားသွားမလားကိုတော့ တင့်ရှင်း တထင့်ထင့်ဖြစ်ရပါသည်။

အဲဒီညရဲ့ နောက်ပိုင်း တင့်ရှင်းကို လုံးဝဆက်သွယ် မလာတဲ့ မြတ်သစ်လွင်ကို တင့်ရှင်းကလည်း မဆက်သွယ်ခဲ့ပါ။ သူ မဆက်သွယ်တာကိုလည်း ဝမ်းလည်းမနည်း။ စိတ်လည်းမညစ် ပိုတောင်ပေါ့ပါးလွတ်လပ်နေပါသည်။ သို့ပေမဲ့ တင့်ရှင်းဟာ မိကောင်းဖခင်သားသမီးတစ်ယောက်ပီပီ တစ်ဖက်ကလူကြီးမိဘ တို့ကိုတော့ ကိုယ်ကနောက်ဆုတ်လျှင် နောက်ဆုတ်တယ်ဆိုတာ အကြောင်းကြားအသိပေးဖို့ သင့်တယ်ထင်မိသည်။

တင့်ရှင်းက အပြစ်ရှိသောရုပ်လေးနှင့် ဖေဖေထံ ရောက်ခဲ့ရပါသည်။

“လာ လာ ... သမီးကို ဖေဖေ မျှော်နေတာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဖေဖေ”

“သမီးမှာ ပြောစရာစကားတွေရှိနေပြီး ဖေဖေကိုလာပြော လိမ့်ဦးမယ်ဆိုတာ ဖေဖေသိထားပြီးလို့ပေါ့။ ဒါပေမဲ့ သမီး စိတ်တွေရှုပ်ထွေးနေမယ့်အချိန်မှာ ဖေဖေက ဝင်မပြောချင်

သေးလို့ ဘာမှလဲ လှမ်းမပြောဘဲငြိမ်နေတာပါ။ သမီးဘာသာ ဖေဖေဆီရောက်လာဖို့ ဖေဖေ အချိန်ပေးထားတာပါ”

“ဖေဖေ ဘယ်ကနေ ဘာတွေသိရလို့လဲ”

“လွန်ခဲ့တဲ့အပတ်က ဖေဖေဆီ မြတ်သစ်လွင် ဖုန်းဆက် တယ်”

တင့်ရှင်း မျက်နှာပျက်သွားရပါသည်။

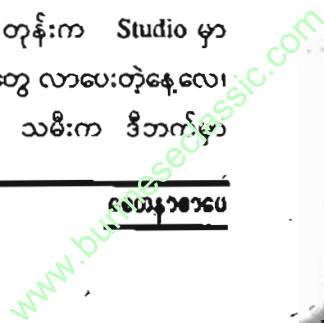
“သမီးဟာ သူ့ကွယ်ရာမှာ သူမသိအောင် လူတစ်ယောက်နဲ့ ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်ဇာတ်လမ်းတစ်ခုရှိနေတယ်ပေါ့။ ဒီလူနဲ့ ပတ်သက်တာ အတူသွားလာတာတွေကို သူ့ကိုယ်တိုင်မြင်ပြီး ပြီတဲ့။ သမီးအနေအထားကို ဖေဖေကိုတိုင်တယ်”

“ဖေဖေ ဘာပြောလိုက်လဲဟင်”

“ဖေဖေ မေးကြည့်ဦးမယ်လို့ပဲပြောလိုက်တာပေါ့”

တင့်ရှင်းက တုန်တုန်ယင်ယင်နှင့် မျက်ရည်လည် လာပါသည်။ ဖေဖေထံမှာ ရှက်လည်းရှက် ဝမ်းနည်းသလိုကြီးလည်း ခံစားရကာ ဖေဖေထံ လှမ်းအကြောင်းကြားတဲ့ မြတ်သစ်လွင်ရဲ့ အပြုအမူကိုလည်း သဘောမကျနိုင် ဒေါသဖြစ်ကာ လူက ကတုန် ကယင်ဖြစ်လာတာပင်။

“ဖေဖေကိုပြောပြပါ့မယ်။ တစ်ခါတုန်းက Studio မှာ ဖေဖေ သမီးကို ဖိတ်စာနမူနာလေးတွေ လာပေးတဲ့နေ့လေ။ ဖေဖေ မှတ်မိမှာပေါ့။ အဲဒီနေ့က သမီးက ဒီဘက်မှာ

ကိုမြတ်သစ်လွင်နဲ့ အခြေအတင်ပြောနေရတာ၊ သူ ကိတ်မှန် ဆိုင်မလိုက်ဘူးဆိုတဲ့ကိစ္စနဲ့ စိတ်ရှုပ်နေတုန်း ဖေဖေ ဟိုဘက် က ဟန်းဖုန်းကို ကိုင်ပေးရတယ်လေ ...

ဖေဖေကို အဲဒီလူက သမီးနဲ့ ကောလာဟလထွက် နေတဲ့သူပါလို့ ပြောသွားခဲ့တာ ဖေဖေ မှတ်မိမှာပါ။ အဲဒီ ဇာတ်လမ်းက အဲဒီကောလာဟလကနေ စခဲ့တာပါ ဖေဖေ”

တင့်ရှင်းက အဖြစ်အပျက်တွေကို ဖေဖေကို အစ အဆုံးပြောပြလိုက်ပါသည်။ ဖေဖေကလည်း တင့်ရှင်း စကားတွေကို သေချာနားထောင်ရင်း ...

“မြတ်သစ်လွင်ကပြောတော့ ဟိုတလောက ပွဲကိုဆိုရင် သမီးက သူ လာနိုင်မလာနိုင် အရင်တောက်ကြည့်ပြီး အစ်မေးကြည့်ပြီး မလာနိုင်တာ သေချာတော့ ဟိုသူငယ်ကို ခေါ်သွားတယ်လို့ ပြောတယ်။ သမီးရဲ့စာအုပ်အမှတ်တရ ပွဲဘုန်းကလည်း မြတ်သစ်လွင် မလာဘူးဆိုလို့ သမီးက ဟိုသူငယ်ကို လှမ်းခေါ်လိုက်တယ်လို့ ပြောတယ်။ သူက မမျှော်လင့်ဘဲ ရောက်သွားတော့ သွားတိုးနေတယ်တဲ့”

“အဲဒါက သူ့အထင်ပါ ဖေဖေ၊ ကိုရွှေရကို သမီးဘယ် တုန်းကမှ သမီးနဲ့ပတ်သက်တဲ့ကိစ္စတွေကို မဖိတ်ဖူးပါဘူး။ သူ့ဟာသူ ရောက်လာတာပါ။ ပထမတော့ သူနဲ့ကြိမ်နီပြီး လူမြင်ကွင်းမှာ နှစ်ယောက်အတူ ဖြစ်ဖြစ်နေတာအပေါ်

သမီးစိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်ခဲ့ပေမယ့် နောက်တော့ ဖြစ်မနေမိတော့ဘူး ဖေဖေ ...

အဲဒီနေ့ညက စာရေးဆရာကြီးရဲ့ပွဲမှာဆိုရင် သမီး အရမ်းပျော်ခဲ့တယ်။ ကိုမြတ်သစ်လွင်ကို သမီးရဲ့အသိုင်း အဝန်းမှာ အဝင်ခွင့်ကျ ရောပါနိုင်စေချင်ပေမယ့် သူက ဘယ်တော့မှ ပါမပေးနိုင်ဘူး ဖေဖေ။ ဒါကို စိတ်မကောင်း ပေမယ့် ကိုရွှေရကို သမီးခေါ်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကိုရွှေရ ကို သမီးရဲ့သတို့သားလောင်းလို့ ထင်နေတဲ့ စာရေးဆရာ ကြီးမိသားစုကပဲ မရမက လှမ်းခေါ်တာပါ။ ငြင်းတဲ့ကြားက အမှတ်မထင် လာဖို့ဖြစ်သွားတာပါ”

“မြတ်သစ်လွင်က နောက်တော့ ရောက်လာတာလား”

“ပွဲထဲကို ရောက်မလာပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူ ခြံပြင်ကနေ သမီးကို လိုက်ချောင်းနေတာကြောင့် တွေ့သွားတာ၊ သူ သမီးအပေါ် သံသယတစ်ခုခုရှိလို့ လိုက်ချောင်းတယ်။ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် သူ ထင်မြင်သလို ယူဆနိုင်ဖို့ဖြစ်သွား တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကားနဲ့နောက်ကလိုက်လာပြီး ကိုရွှေရကို ကားပေါ်က ဆင်းခိုင်းပြီးထိုးတာ၊ သမီးကို ရင်ညွှန်ကနေ ဆောင့်တွန်းလိုက်တာ ...

ဒါတွေဟာ သူ့အတွင်းစိတ် ရုတ်တရက် ပေါ်လွင် လာတာပဲ ဖေဖေ။ သမီးလမ်းပေါ်လဲကျသွားတယ်။ သမီး

www.burmeseclassic.com

ဘဝမှာ ရန်ရှင်းကြမ်းတမ်းတဲ့ အပြုအမူအဖြစ်အပျက် ဒါ ပထမဆုံးဖြစ်ဖူးတာပဲ ဖေဖေ၊ သမီးလည်း စိတ်မထိန်းနိုင်ဘဲ သူ့ကို ပြန်ရိုက်ခဲ့တယ်။ ပြန်စဉ်းစားကြည့်ရင် ရှက်ဖို့ သိပ်ကောင်းတယ်။ ရည်းစားဘဝမှာ ကိုယ်ထိလက်ရောက် ထိုးကြိတ်တွန်းထိုးရန်ဖြစ်ရတာ သိပ်အောက်တန်းကျတာပဲ ဖေဖေ ...

အဲဒီအခိုက်အတန့်မှာ သမီး သူ့ကို လုံးလုံးစိတ်ပြတ် သွားတယ်။ လှည့်မကြည့်ချင်ဘူး။ ကိုမြတ်သစ်လွင်နဲ့ ရှေ့ဆက်ရင် သမီး ရှေ့လျှောက် ပျော်ရမှာ မဟုတ်ဘူးလို့ ထင်လာတယ် ဖေဖေ”

ဖေဖေက ခေါင်းတညိတ်ညိတ် နားစိုက်ထောင်နေ သည်။

“ဖေဖေ ဟိုတလောက ပြောဖူးပါတယ်။ တွေဝေတဲ့စိတ်ဖြစ် လာရင် သူ့ဘာမှားနေလဲ ကိုယ်ဘာမှားနေလဲ သေချာပြန် သုံးသပ်ကြည့်ရမယ်ဆိုတာ။ တစ်ခါတလေကျတော့ တခြား တစ်ဖက်ကို ကိုယ်က အပြစ်မြင်မိတာဟာ သူက အရင်ကနဲ့ မတူဘဲ ခြားနားပြောင်းလဲသွားတာ မဟုတ်ဘဲ ကိုယ့်ဘက် ကိုယ့်အမြင်ကိုက ပြောင်းလာတာလည်း ဖြစ်တတ်တယ် ဆိုတာလေ”

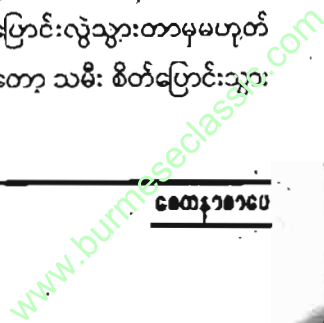
“အင်း”

“ဒီရက်တွေအတွင်း သမီး အရမ်းစဉ်းစားဖြစ်ခဲ့တယ်။ စာ တောင်မရေးဖြစ်ဘူး ဖေဖေ၊ သမီး ပြောင်းလဲသွားတာလား လို့ပါ။ သမီးဘက်က ပြောင်းလဲသွားလို့ သူ့ကို အပြစ်မရှိ အပြစ်ရှာ မြင်နေမိသလားလို့လည်း စဉ်းစားကြည့်ပါတယ်။ သေချာတာကတော့ သမီးစိတ်ကိုကလည်း တကယ်ပဲ ပြောင်းလဲနေပြီဆိုတာပါ။ ဒါပေမဲ့ သူ့ကိုတော့ မရှိတဲ့အပြစ် ရှာထုတ်နေတာ မဟုတ်ပါဘူး ...

တဖြည်းဖြည်းနဲ့ သူ့ဟာသမီးဘဝကို ပျော်ရွှင်မှု ပေးနိုင်မယ့် ယောက်ျားတစ်ယောက်လို့ မယုံကြည်တော့ တာပါ။ သူ့ကို ကြားလူဆက်စပ်ပေးလို့ ကိုယ့်အိမ်ထောင် ဖက်အဖြစ် လက်ခံနိုင်မလားလို့ ဝေခွဲတဲ့အမြင်နဲ့ စကြည့် ခဲ့ရတာ။ အပေါ်ယံမြင်ရတာတွေနဲ့ သမီး စိတ်ကျေနပ်မိ လက်ခံမိခဲ့တယ် ဖေဖေ။ အပေါ်ယံ မမြင်ရနိုင်တာတွေကို တဖြည်းဖြည်း အတွင်းကျကျ မြင်လာတဲ့အချိန်မှာ သမီး သူ့ကို မချစ်နိုင်ဘူးလို့လည်း သိခဲ့ရတယ်”

“သမီး သူ့ကို လက်ခံတော့လည်း ဖေဖေကိုပြောခဲ့သားပဲ။ သူ့ကိုချစ်တော့မချစ်နိုင်သေးဘူးဆိုတာ။ အရင်ကရော အခု ရော မချစ်နိုင်ဘူးဆိုတာက ပြောင်းလဲသွားတာမှမဟုတ် တာ။ မချစ်နိုင်လို့တစ်ခုကြောင့်တော့ သမီး စိတ်ပြောင်းသွား တာမဟုတ်နိုင်ဘူး”

တင့်ရှင်းသည် ဖေဖေ ဘာကိုဆိုလိုတယ်ဆိုတာ သဘောပေါက်ပါသည်။ ခေါင်းကို ငုံ့ချထားမိကာ ဖေဖေကို ရုတ်တရက် ဝန်မခံရပါ။

“သမီးကို ဖေဖေ ပြောခဲ့ပြီပဲ။ သမီးမှာ အသိဉာဏ်ရှိတယ်လို့ ဖေဖေ ယုံကြည်တယ်။ အဲဒါတစ်ချက်” သမီး ပျော်ရွှင်မှု စိတ်ချမ်းသာမှုအတွက် သမီးပဲ ရွေးချယ်ဆုံးဖြတ်ရမှာလို့ လည်း ဖေဖေ ပြောထားပြီးသားပဲ။ အဲဒါက နောက်တစ်ချက် ပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ ဖေဖေ”

“နောက်တစ်ခု သမီးကိုပြောချင်တာက အရာအားလုံးဟာ ဒါဆိုရင် ဒီလိုကံသေကံမဖြစ်ရမယ်လို့ ဘယ်အရာကိုမှ မပြောနိုင်ဘူး သမီး။ လူတိုင်းဟာတော့ ကိုယ့်အတွက် ကောင်းမယ်ထင်တာကို လုပ်ကြတာပဲ သမီးရဲ့။ ကိုယ့်ဘဝ ကိုယ် အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် ကြိုးစားတည်ဆောက်ကြ တာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်ထင်တိုင်းလည်း ဖြစ်မလာတာတွေ အများကြီးရှိတာပေါ့။ ကံအားလျော်စွာ ကိုယ့်ဆုံးဖြတ်ချက် ကို ပြောင်းလဲပြင်ဆင် ချိုးကွေ့လိုက်ရတဲ့လမ်းကြောင်းတွေ အဖြစ်အပျက်တွေ ရှိတတ်ပါတယ်။ ဒီအတွက် သမီး Guilty ဖြစ်ကောင်းဖြစ်မိမယ်။ တကယ်တော့ ကိုယ်က ကာယကံရှင်မို့ ကိုယ်ခံစားနေရတဲ့ ရင်ဆိုင်နေရတဲ့ အကောင်း

အဆိုးပြဿနာတွေကို ကိုယ့်အပြင် ဘယ်သူမှ ပိုမသိနိုင် ဘူး”

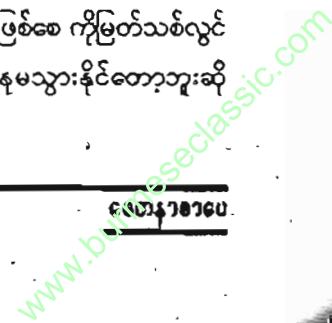
တင့်ရှင်းကို ဖေဖေဟာ အစအဆုံးနားလည်နေကာ စိတ်သက်သာရာရအောင် စိတ်မကျဉ်းကျပ်ရအောင် ဖြေသိမိပေး နေတာ သဘောပေါက်၍ ဖေဖေကို ကျေးဇူးတင်လှပါသည်။

“ဖေဖေ သမီး တကယ်ချစ်တယ်လို့ထင်မိတဲ့ လူတစ် ယောက်ကို တွေ့လာတဲ့အချိန်မှာ ကိုမြတ်သစ်လွင်ကို အပြစ်ရှာခွာထုတ်တာမျိုး လူတွေမြင်မှာစိုးရိမ်မိတာပါ။ သမီး လုပ်ရပ် သမီးရဲ့ဆုံးဖြတ်ချက်ကို လူတွေ မေးခေါ်ဝေဖန်မှာ လည်း စိုးရိမ်တယ်။ ဒါကို စိုးရိမ်လို့ကြောက်လို့ဆိုပြီးတော့ လည်း ကိုမြတ်သစ်လွင်ကို ရှေ့ဆက်မတိုးချင်တော့ဘဲ သမီး ဒုက္ခရောက်နေတာပါ”

ဖေဖေကို ဝန်ခံရင်း တင့်ရှင်း မျက်ရည်ကျမိ သည်။

“အဓိကက ကိုယ့်စိတ်ကိုယ် သေချာဖို့ပါပဲ သမီးရဲ့”

“ကိုမြတ်သစ်လွင်ကို သမီး လက်မထပ်ချင်တော့တာက တော့ သေချာတယ် ဖေဖေ။ နောက်တစ်ယောက်ကို လက် ခံဖြစ်သည်ဖြစ်စေ လက်မခံဖြစ်သည်ဖြစ်စေ ကိုမြတ်သစ်လွင် နဲ့တော့ တစ်သက်လုံးလက်တွဲပြီး နေမသွားနိုင်တော့ဘူးဆို တာ သေချာတယ်”

“နောက်တစ်ယောက်သည် ဘယ်လိုလူစားလဲဆိုတာ ဖေဖေ မသိဘူးနော်၊ ဒါပေမဲ့ မြတ်သစ်လွင်ကို လက်မထပ်တော့ဘူးလို့ သမီး သေချာဆုံးဖြတ်ရင် ဖေဖေ ကန့်ကွက်စရာမရှိဘူး၊ လူကြီးတွေသိပြီးပြီ၊ ဆွေမျိုးတချို့လည်းသိပြီးနေပြီ၊ တွဲလာတာလည်း တစ်နှစ်ကျော်ပြီဆိုတဲ့ အချက်တွေက တစ်ဘဝလုံးအတွက်နဲ့ နှိုင်းယှဉ်ရင် ဘာမှ မဟုတ်တဲ့အချက်တွေပါ ...

ဖေဖေနဲ့သမီးမေမေဟာ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ချစ်ပြီးလက်ထပ်ခဲ့ကြတာပါပဲ၊ လူကြီးတွေ စပ်ဟပ်တာလည်းမဟုတ်ဘူး၊ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ချစ်လိုယူကြပြီး ဘယ်သူ့မှာမှလဲ ကြီးမားဆိုးဝါးတဲ့ ချို့ယွင်းချက်မရှိဘူး၊ ဖေဖေရော သမီးမေမေရော အိမ်ထောင်ရေးကျင့်ဝတ် မဖောက်ပြန်ကြဘူး၊ လောင်းကစားတွေ ဘာတွေ မပတ်သက်ဘူး၊ ကြီးမားတဲ့ပြစ်ချက် ဘယ်သူ့မှ မကျူးလွန်ဘူး ...

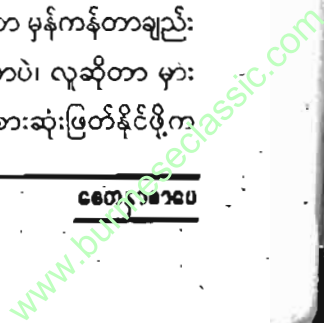
ဒါပေမဲ့ အမြင်တွေ နားလည်မှုတွေ မတူညီဘူး၊ ညှိနှိုင်းမရဘူး၊ အတူနေခြင်းဟာ ကိုယ့်ဘဝစိတ်ချမ်းသာမှုကို ဖျက်ဆီးနေပြီဆိုတာ အသီးသီးနားလည်လာတော့ကျန်နေသေးတဲ့ဘဝအစိတ်အပိုင်းမှာ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ကျေကျေ နပ်နပ် ဆက်နေနိုင်သွားအောင် နှစ်ဦးသဘောတူ လမ်းခွဲလိုက်ကြတယ်၊ လက်တွဲဖြုတ်လိုက်ကြတယ်၊ အဲဒီအခါ

ညှိမရတဲ့ အမြင်မတူတဲ့ ပြဿနာတွေကြောင့် ရန်ဖြစ်ရတာ စိတ်ညစ်ရတာတွေ နှစ်ယောက်လုံးမှာ ကင်းရှင်းသွားတာပေါ့ သမီးရယ် ...

ဒါပေမဲ့ ဒီလူနှစ်ယောက်ကနေ ဆင့်ပွားပြီး ဖြစ်တည်လာရတဲ့ သမီးလေးအပေါ်မှာ သွားပြီးရိုက်ခတ်မှုရှိတယ်၊ သမီးဟာ အဖေတကွ အမေတကွနဲ့ မိဘမစုံဘဲ နေခဲ့ရရှာတယ်၊ သူ့များတန်းတူမဟုတ်တဲ့ ကွက်လပ်ဘစ်ခု သမီးမှာ ရှိခဲ့ရရှာတယ်မဟုတ်လား သမီး ...

တကယ်လို့များ ဖေဖေနဲ့ သမီးမေမေဟာ မယူခင်ကတည်းက ဒီလိုစိတ်သဘောချင်း မတိုက်ဆိုင်တာတွေ ညှိနှိုင်းမရတဲ့အဆုံး လမ်းခွဲရမှာတွေ ကြိုတင်မှန်းဆနိုင်လို့ ကြိုမြင်လို့ မယူဖြစ်ဘဲနောက်ဆုတ်ခဲ့ရင် နှစ်ယောက်လုံး အိမ်ထောင်ကွဲ တစ်ခုလပ်ဆိုတဲ့နာမည်လည်း မရတော့ဘူး၊ သမီးကို မွေးလာတဲ့အထိတောင် ဖြစ်လာမှာမဟုတ်တော့ သမီးလည်း မိဘမစုံတဲ့အဖြစ်နဲ့ ကြုံစရာအကြောင်းမရှိဘူး ...

အိမ်ထောင်တစ်ခု တည်ဆောက်တော့မယ်ဆိုတဲ့အခါ ဘယ်သူ့မဆို မှားမှားကြောက်တယ်၊ အမှားနဲ့ ဘယ်သူမှမကြံချင်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့တော့ ရွေးချယ်မှုတိုင်းဟာ မှန်ကန်တာချည်း မှမဟုတ်တာ၊ မှားရင်လည်းမှားသွားမှာပဲ၊ လူဆိုတာ မှားတတ်တဲ့ပုထုဇဉ်ပဲ၊ မှန်အောင် စဉ်းစားဆုံးဖြတ်နိုင်ဖို့က

ကိုယ့်အလုပ်၊ ဒီကြားထဲကမှ မထင်မှတ်ဘဲ မှားသွားခဲ့ရင်
လည်း အရှုံးမခံနဲ့ ...

ဒီလူတစ်ယောက်ကို ကိုယ် မလိုချင်တော့ဘူး မလို
အပ်တော့ဘူးဆိုတာကို အိမ်ထောင်ကျပြီးမှ သိရတာထက်
စာရင် အိမ်ထောင်မပြုခင်က သိခွင့်ရလိုက်တာ ကိုယ့်အတွက်
ကံကောင်းတာပေါ့။ အဲဒီအတွက် ရင်ဆိုင်စရာရှိမှာတွေကို
ရင်ဆိုင်လိုက်ရုံပဲ”

ဖေဖေစကားတွေကို နားထဲမှာ အထပ်ထပ်ကြား
ယောင်စဉ်းစားမိကာ ...

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဖေဖေ”

“ဘယ်နှယ် ကိုယ့်အဖေကိုယ် ကျေးဇူးတင်စရာလား သမီး
ရဲ့”

“သမီး သတ္တိနည်းနေတာပါ။ ဖေဖေ အားပေးတော့ သတ္တိ
နည်းနည်းရှိလာတာပါ။ သမီးရဲ့စိတ်ခံစားချက်ဘက်က
ရပ်တည်ပေးလို့ ဖေဖေကို ကျေးဇူးတင်တာပါ ဖေဖေ”

“သမီးရဲ့စိတ်ခံစားချက်ကလည်း အမှားမဖြစ်ဖို့လိုတာပေါ့
သမီး”

“ဖေဖေ”

“အင်း ပြော”

“ကိုရွှေရကို ဖေဖေနဲ့ တစ်နေ့မိတ်ဆက်ပေးပါရစေ ဖေဖေ”

မြတ်သစ်လွင်တုန်းက ဖေဖေထံ တင်ရှင်းက ခေါ်လာ
မိတ်ဆက်ပေးရတာမဟုတ်ဘဲ။ သူ့လူကြီးတွေက ကြားလူအောင်
သွယ်နှင့်အတူ ဖေဖေထံဝင်မိတ်ဆက်ရတာမျိုးဖြစ်ပါသည်။ ကိုရွှေရ
ကိုကျမှ တင်ရှင်းကိုယ်တိုင် ဖေဖေနှင့် မိတ်ဆက်ပေးမှာ။ ဤကွဲပြား
ခြားနားချက်က တင်ရှင်းကို ရင်ဖိုနွေးစေသည်။ အတ္တကလေး
မာန်ကလေးတို့နှင့် မြတ်သစ်လွင်လိုလူတစ်ယောက်ကိုတောင်
ဆီးကြိုနွေးထွေး အလိုက်သင့်ပျူငှာပေးတဲ့ ဖေဖေဟာ ကိုရွှေရကို
နှစ်လိုသဘောကျလိမ့်မည်ဟု တင်ရှင်းက ကြိုသိနေပါသည်။

* * *

www.burmeseclassic.com

“ရွှေရ ဆိုတဲ့သူနဲ့ တွေ့ချင်တယ်”

ကားပေါ်ကဆင်းလာကတည်းကကြည့်နေတာ လာမေးလိုက်တဲ့ပုံစံက အထက်စီးစီးကမို့ ဇော်လတ်က ထိုင်နေရာက ထလိုက်ရင်း ...

“ဘာကိစ္စရှိလို့လဲမသိဘူး”

“ကိစ္စလေးတစ်ခုရှိလို့ပါ။ ဒါပေမဲ့ သူနဲ့မတွေ့ခင်တော့ ဘာကိစ္စဆိုတာ ပြောပြဖို့မလို့မသိဘူးထင်တယ်”

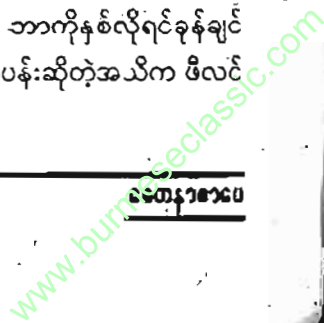
ဇော်လတ်က ဒီလေး... ကိုကြားသည်ဆိုရင်ပင် စိတ်က အလိုအလျောက် ဖျတ်ခနဲလင်းပွင့်ထင်မြင်မိသည်မှာ ဒီလူဟာ တင့်ရှင်းသွင်ရဲ့ လူဆိုတာပင်။ ဟိုးတည်းက လင်းရွှေရကို ထိုးလွှတ်လိုက်တာကိုလည်း သိရပြီး မကျေမနပ် ဖြစ်ကြရပြီးပါပြီ။ ပြန်မလုပ်ခဲ့ရကောင်းလားလို့လည်း လင်းရွှေရကို ပယ်ပယ်နယ်နယ် ဝိုင်းဝန်းရှုတ်ချခဲ့ပြီးပါပြီ။

“ခဏစောင့်”

သူ့အပေါ် ချေချောင်မရှိတဲ့သူဟာ သူ့ဘယ်သူဆိုတာ အရိပ်အမြွက်သိတဲ့ လင်းရွှေရရဲ့သူငယ်ချင်းများထဲကပဲ ဖြစ်လိမ့် မည်ဆိုတာ မြတ်သစ်လွင်ကလည်း တွေးမိပါသည်။ ကားကောင်းကြီးနဲ့ဝင်လာပြီး ကျကျနနလည်း ဝတ်စားဆင်ယင်ထားတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို ပုံမှန်ဆိုရင် သူတို့ဝပ်ရှော့မှာ ကားလာအပ်မည့် ကပ်စံတစ်မာလာထင်ပြီး ချေချောင် ကြိုဆိုဖို့ပဲရှိတာလေ။

မြတ်သစ်လွင်သည် တစ်ခဏအကြာမှာ အဆောက်အအုံတစ်နေရာဆီကထွက်လာတဲ့ လင်းရွှေရကို လှမ်းမြင်လိုက်ရပါသည်။ တစ်ဖက်ကိုလှည့်ပြီး နှာခေါင်းကလေးထွက်ရုံ ဟက်ခနဲ စိတ်ပျက်ပျက်ရယ်မိရတဲ့အထိ လင်းရွှေရသဏ္ဍာန်က မဲညစ်ပေတူးနေပါသည်။ မြတ်သစ်လွင်က အပေါ်ဒေါ်နစိမ်းရောင် အောက်အနက်၊ ရှုပ်လက်ရှည်နှင့် ဘောင်းဘီကို နက်ပြောင်တဲ့ ဒေါက်တာမာတင်ရှူးနှင့် တွဲဝတ်ထားရာ သူ့... ကြော့မော့နေသလောက် လင်းရွှေရက မကြွင်းနစ်ဆုတ်နှင့်။

လက်ချောင်းလက်ဖမိုးတွေပါ ဆီချေးမကျညစ်ထေးနေတဲ့အထဲ မပေမကျတဲ့မျက်နှာပြင်ကလည်း ပေနေသလောက်နီးနီး အသားကညိုကာ ဆီပြန်နေပါသေးသည်။ ရုပ်ရည်ကလည်း ခပ်ကြမ်းကြမ်း။ ဒီရုပ်ရည် ဒီပုံစံအပေါ် ဘာကိစ္စလို့ရင်ခန့်ချင်ရတာလဲ။ ကိုယ်ပြိုင်လုရမယ့်သူက ဒီလိုပုံပန်းဆိုတဲ့အသိက ဖီလင်ကို ကင်အောက်စေသည်။

လင်းရွှေရနောက်က သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်က ခြံရံကပ်လိုက်လာ၍ လင်းရွှေရက လှည့်ကြည့်ကာ ကျန်ရစ်ခဲ့ဖို့ပြောပုံရသည်။ ဟိုနှစ်ယောက်က စောဒကတက်နေသေးကာ လင်းရွှေရက ခပ်တင်းတင်းဇွတ်တိုးပြောမှ မကျေမချမ်းနှင့် ခြေစုံရပ်ကျန်ခဲ့ကြပါသည်။ အနားရောက်လာတဲ့ လင်းရွှေရလက်ထဲမှာတော့ ဘောက်စစ်စပန်နာတစ်ချောင်းနှင့်။

“ဘာကိစ္စများရှိလို့လဲ ကိုမြတ်သစ်လွင်”

လင်းရွှေရက ဘုကျကျမဟုတ်။ ကြည်ကြည်သာသာ ပြောပြလည်လည်လေသံပင်။ ဒီတော့လည်း လူရိုင်းတစ်ယောက်တော့မဟုတ်သည့် မြတ်သစ်လွင်က ...

“ပြောစရာလေးရှိလို့ဗျာ၊ စကားခဏလောက် ပြောနိုင်မလား”

“ပြောပါ ကိုမြတ်သစ်လွင်၊ ရပါတယ်”

“ဒီမှာတော့ မကောင်းဘူးထင်တယ်”

“ကျွန်တော် လိုက်ခဲ့ရမှာလား”

“ဖြစ်နိုင်ရင်ပေါ့ဗျာ၊ ခင်ဗျား ပရဂုဏ်ထံ မဟုတ်ရင်ရပါပြီ၊ ခင်ဗျားသူငယ်ချင်းတွေကြည့်ရတာ ကျွန်တော့်ကို သိပ်အမြင်ကြည်ကြပုံမရဘူး၊ နီးနီးနားနား တစ်နေရာရာပဲ ခင်းသွားပြီ၊ ကားပေါ်မှာပဲ စကားပြောလို့လည်းဖြစ်ပါတယ်”

ဤသို့ဖြင့် လင်းရွှေရက မြတ်သစ်လွင်ရဲ့ကားပေါ်ဤပုံစံကြီးအတိုင်း ပါလာပါသည်။ မနီးမဝေးက ကျောင်းဝင်းတစ်ခုရှေ့မှာ ကားရပ်ကာ မြတ်သစ်လွင်က စကားစသည်။

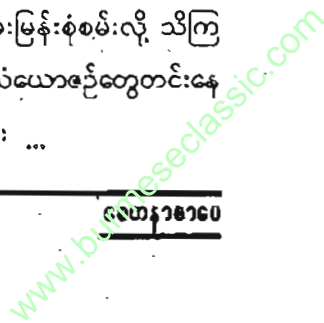
“ကျွန်တော် ရှည်ရှည်လျားလျား အချိန်မဖြုန်းတော့ပါဘူး၊ တိုတိုနဲ့လိုရင်းပေါ့ဗျာ၊ ခင်ဗျား တင့်ရှင်းကို ထပ်မဆက်သွယ်ဘဲရှောင်ပေးပါ ကိုရွှေရ၊ ကျွန်တော် သုံးပွင့်ဆိုင်ဇာတ်လမ်းမျိုးကို မကြိုက်ဘူး၊ တင့်ရှင်းနဲ့ ကျွန်တော်က သီတင်းကျွတ်ရင် လက်ထပ်ဖို့စီစဉ်ထားတယ်”

လင်းရွှေရက ရှေ့တူရူကိုသာ ငြိမ်၍ ကြည့်နေသည်။

“ကျွန်တော်ပြောတာ ခင်ဗျား ကြားတယ်နော်”

“ကြားပါတယ်”

“ကြားရင် အဖြူအမည်း Yes or No ပြောဦးလေဗျာ၊ ခင်ဗျားနဲ့တင့်ရှင်း သိကြတယ်ဆိုတာ ဘာမှ ကြားသေးတာမဟုတ်ပါဘူး၊ သိကြရတာကလည်း မဟုတ်ကဟုတ်က ကောလဟာလကြီးထွက်လာတာကို တင့်ရှင်းက ကျွန်တော့်ကို အသိမပေးဘဲ ခင်ဗျားတို့ဆီ လာမေးမြန်းစုံစမ်းလို့ သိကြတာ၊ ဘာမှ လေးနက်တဲ့ ခိုင်ခန့်တဲ့ သံယောဇဉ်တွေတင်းနေရမယ့်ပတ်သက်မှုမျိုး မဟုတ်ပါဘူး ...

နောက်ပြီး ဒီကြားထဲမှာ ကျွန်တော် ခင်ဗျားနဲ့ပတ်သက်ပြီး ရတတ်သလောက်လေး မေးမြန်းစုံစမ်းကြည့်ထားပါတယ်။ ခင်ဗျားက လူကောင်းတစ်ယောက် လူရည်မွန်တစ်ယောက်လို့ပဲ နေရာတိုင်းကကြားရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားမှာလည်း ခင်ဗျားချစ်သူနဲ့ ခင်ဗျားရှိပြီးသားလို့ ကျွန်တော်သိရတယ်။ မှန်တယ်မဟုတ်လား။”

လင်းရွှေရက မြတ်သစ်လွင်ဘက် ငဲ့ကြည့်ရင်း ... “ရှိခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ပြတ်သွားပါပြီ။ ခုလောလောဆယ် ကျွန်တော့်မှာ ဘာချစ်သူရည်းစားမှ မရှိပါဘူး။”

“ဒါလည်း မကြာသေးဘူးမို့လား။ သိပ်မကြာခင်အချိန်အထိ ခင်ဗျားမှာ ရည်းစားရှိခဲ့သေးတယ်ဆိုတာသိရတော့ တင့်ရှင်းနဲ့တွေ့လို့များ ဖြတ်လိုက်တာလား။”

“အဲဒီလိုမဟုတ်ပါဘူး။ တင့်ရှင်းနဲ့တွေ့တော့ ပြတ်ပြီးပါပြီ။”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တင့်ရှင်းနဲ့ ကျွန်တော် လက်ထပ်ဖို့ရည်ရွယ်ထားတာ ခင်ဗျား သိတယ်မဟုတ်လား။”

“သိထားပါတယ်။”

“ဒါဖြင့် ခင်ဗျား ရှေ့တိုးသင့်သလား။ နောက်ဆုတ်သင့်သလား ကိုရွှေရ။”

လင်းရွှေရက မျက်နှာကို အပျော့ပျောင်းချေ လေသံကို အနူးညံ့ဆုံးထား၍ ...

“ဘယ်သူ ရှေ့တိုးပြီး ဘယ်သူနောက်ဆုတ်ရမယ်ဆိုတာကို တင့်ရှင်းက ရွေးချယ်ဆုံးဖြတ်သွားလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော် နားလည်ထားပါတယ်။ တင့်ရှင်းကလိုအပ်တဲ့သူဟာ တင့်ရှင်းနားမှာ ကျန်ခဲ့မှာပါ။”

“ခွတ်တိုးဝင်လာတာကိုက ခင်ဗျား ယောက်ျားတစ်ယောက် ရဲ့စည်းကိုဖောက်တာပဲ။ ခင်ဗျား စည်းကမ်းဆိုတာကို နားမလည်ဘူး ထင်တယ် ကိုရွှေရ။ ပြီးတော့ ကျွန်တော် စုံစမ်းလို့ရသလောက် ခင်ဗျားနဲ့ တင့်ရှင်းရဲ့ ကောလာဟလ ခင်ဗျားအသိုင်းအဝိုင်းကပဲ ထွက်လာတာဖြစ်နေတယ်။ အဲဒါ တစ်ခုကိုလည်း ခုထိ ကျွန်တော် သံသယမကင်းဘူး။ ခင်ဗျား တင့်ရှင်းကို ချဉ်းကပ်ဖို့အတွက် လမ်းကြောင်းတစ်ခုရှိအောင် အကြောင်းအရာတစ်ခုကို တမင်တကာ ဖန်တီးခဲ့တာလားလို့ ကျွန်တော် ထင်တယ်။”

မြတ်သစ်လွင်က ပျက်သွားတဲ့ လင်းရွှေရမျက်နှာကို မိမိရရ အကဲခတ်ရင်း ...

“ခင်ဗျား ဝန်ခံစမ်းပါ။ ခင်ဗျား ယောက်ျားတစ်ယောက်ပဲ။ ကိုယ်လုပ်တာဟုတ်ရင် ဟုတ်တယ်ပေါ့။”

“ကျွန်တော့်အနေနဲ့ ခင်ဗျားကို ဘာမှ ဝန်ခံနေစရာ တိုင်တည်နေစရာ မလိုပါဘူး ကိုမြတ်သစ်လွင်။ တစ်ခုပဲသိအောင် ပြောချင်တာကတော့ အချစ်ဆိုတာကို ခင်ဗျား အချိန်ပေးတိုင်း

အတာ အနှေးအမြန်တွေနဲ့ ကန့်သတ်သောင်ခတ်ပြီး တိုင်း တာလို့မရပါဘူး၊ စောစောတွေ့တဲ့သူ အရင်တွေ့တဲ့သူက ပိုချစ်တယ်၊ နောက်မှတွေ့တဲ့သူက လျော့ချစ်တယ်လို့ ခင်ဗျား ဆိုလိုချင်ရင် လူရယ်စရာကြီး ဖြစ်နေမှာပေါ့ ...

အခုမှတွေ့ ပေမယ့် အသက်လောက်ချစ်ပြီး သူပျော်အောင် ရွှင်အောင် တစ်သက်လုံး ထားပေးနိုင်တဲ့သူဆိုတာ ရှိပါတယ်၊ ခင်ဗျားက တင့်ရှင်းဘဝကို ကိုယ်ချမ်းသာအောင် ထားနိုင်ပါလိမ့်မယ်၊ ကျွန်တော့်ထက်ပိုပြီး ပြည့်စုံအောင် ရုပ်ဝတ္ထုဖြည့်ဆည်းနိုင်ပါလိမ့်မယ်၊ ကျွန်တော်က တင့်ရှင်းကို စိတ်ချမ်းသာအောင် ထားနိုင်မယ့်သူပါ၊ ဘယ်သူနဲ့မှ မတူတဲ့ စိတ်ချမ်းသာပျော်ရွှင်မှုမျိုး ပေးမယ့်သူပါ”

“မင်းကိုယ်မင်း မင်းက ဘာထင်နေလို့လဲ၊ မင်းကမှ သူ့ကို ပျော်နိုင်စေရအောင် မင်းက ဘာမို့လဲ”

“ကျွန်တော်က တင့်ရှင်းဆန္ဒကိုပဲ စောင့်မယ့်သူပါ၊ ကျွန်တော့် စိတ် ကျွန်တော့်ဆန္ဒကို ဘယ်တော့မှ ရှေ့တန်းတင်ဦးစား ပေးမှာမဟုတ်ဘူးဗျ၊ တင့်ရှင်းက လာစေချင်ရင်သွားမှာပါ၊ တင့်ရှင်း မလာစေချင်ရင် ရပ်နေမှာပါ၊ အခုကိစ္စလည်း ကျွန်တော့်ကိုပဲ ရွေးချယ်ပါလို့ ဘာတစ်ခွန်းမှ မပြောပါဘူး၊ တင့်ရှင်း စိတ်လွတ်လပ်ချမ်းသာစွာ အေးအေးဆေးဆေး ရွေးချယ်မှုကိုပဲ စိတ်ရှည်လက်ရှည်စောင့်နေမှာပဲ၊ တင့်ရှင်း

က ကျွန်တော့်ကို ထားရစ်ခဲ့ပြီး ခင်ဗျားဆီပြန်သွားရင် ကျွန်တော် မနှောင့်ယှက်ပါဘူးဗျာ၊ တင့်ရှင်းဆန္ဒကို လေးစားမှာပါ”

“တောက် ...”

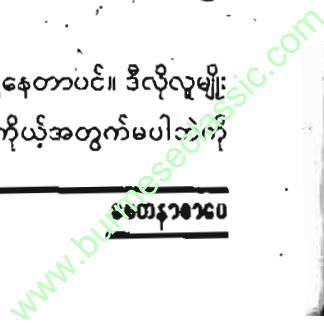
မြတ်သစ်လွင်က တောက်တစ်ချက်ခေါက်ရင်း ... “ဒါ မင်းက နောက်မဆုတ်ဘူးဆိုတဲ့သဘောပေါ့”

“ခင်ဗျား နောက်ဆုတ်ခိုင်းလို့ မဆုတ်ဘူးဆိုတဲ့သဘောပါ၊ တင့်ရှင်းက နောက်ဆုတ်ခိုင်းရင်တော့ ကျွန်တော် ဆုတ်မှာပါ”

“မင်းနဲ့စကားဆက်ပြောစရာအကြောင်း မရှိတော့ဘူး၊ မင်းကားပေါ်ကဆင်းလို့ရပြီ”

ရွှေရက အပြင်ဘက်မှာရွာနေတဲ့ မိုးကို ကားမှန်ထဲမှ ဖြတ်ကာကြည့်ရင်း သဘောတကျရယ်မောလိုက်မိပါသည်။ မိုးရွာနေပေမယ့် မိုင်ဝက်လောက်သာ လမ်းလျှောက်ရမယ့်ခရီးမို့ ဇူးလှမ်းတယ်မဆိုသာပါ။ သူက စကားပြောချင်တဲ့ကိစ္စအတွက် ကားနဲ့ တင်ခေါ်လာပြီး စကားပြောအဆင်မပြေတော့ မူရင်းနေရာတောင် ပြန်မပို့တော့တဲ့ မြတ်သစ်လွင် အပြုအမူက သဘောထားသေးပြီး ကလေးဆန်ပါသည်။

စိတ်ဓာတ်မပြည့်ဝတာကို ပြနေတာပင်။ ဒီလိုလူမျိုး လက်ထဲ တင့်ရှင်း မရောက်ပါစေနဲ့။ ကိုယ့်အတွက်မပါဘဲကို

သီးသန့်ဆုတောင်းမိတာပင်။ ရယ်ဟဟနှင့် ကားပေါ်ကဆင်းတဲ့ လင်းရွှေရကို မြတ်သစ်လွင်က အခဲမကြေသလို လှမ်းကြည့်ရင်း...

“မင်းကိုယ်မင်းလည်း သိပ်အထင်ကြီးမနေပါနဲ့ဦး၊ ငါ့ဘက်က လက်ထပ်ဖို့အစီအစဉ်ကို မဖျက်သိမ်းပေးသရွေ့ တင့်ရှင်းလည်း နောက်ဆုတ်လို့မရပါဘူး။”

သူ့ကိုယ်သူလည်း အထင်ကြီးလှတဲ့ မြတ်သစ်လွင်ကို လင်းရွှေရက ဘာမှပြန်ပြောမနေတော့ပါ။ ခေါင်းတစ်ချက်ညှိတံနှုတ်ဆက်လိုက်ပြီး ရောက်နေတဲ့နေရာကနေ ဝပ်ရှော့ပံရှိရာဆီ မိုးစွေစွေထဲမှာ လမ်းလျှောက်ပြန်လာပါသည်။ ဝပ်ရှော့ပံဝင်းဆီ သူချိုးကွေ့ဝင်လိုက်သည်နှင့် ကွက်လပ်မှာ တင့်ရှင်းရဲ့ကားကို လှမ်းမြင်လိုက်ရသည်။ ဟိုးနောက်ဘက်တန်းလျားထဲမှာ တင့်ရှင်း။

ထိုင်နေတဲ့ တင့်ရှင်းဟာ လင်းရွှေရကိုမြင်လျှင် ထ၊ရပ်လိုက်ပါသည်။ သူ့နံဘေးမှာရှိနေတဲ့ ခေါက်ထီးဝါဝါလေးကို ဖွင့်ဆောင်းလိုက်ကာ အမိုးအကာအောက်က လျှောက်ထွက်လာပြီး လင်းရွှေရနားကို ရောက်သာပါသည်။ တင့်ရှင်း မျက်နှာမှာ ပူပန်စိုးရိမ်မှုတွေ အထင်းသား။

“ကိုရွှေရ”

“ဗျ”

လမ်းရွှေရက ရယ်ရွှန်းဖတ်ရွှန်း ထူးလိုက်ပါသည်။

“ကိုမြတ်သစ်လွင်ရော”

“လမ်းခွဲပြီး ပြန်သွားပြီလေ”

“ရှင်တို့ ဘာပြဿနာမှ မဖြစ်ကြဘူး မဟုတ်လားဟင်”

“ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး တင့်ရှင်းရဲ့”

“သူက ဘာလာခေါ်လုပ်တာလဲဟင်”

“သူ စကားနည်းနည်း ပြောတာပါ”

စိုးရိမ်တကြီးရှိနေတဲ့ တင့်ရှင်းရဲ့မျက်ဝန်းကလေးကို လင်းရွှေရက တမြတ်တနိုး ချစ်စနိုးကြည့်ရင်း...

“ဘာမှမစိုးရိမ်ပါနဲ့ တင့်ရှင်းရဲ့၊ မိုးထဲ ဘာဖြစ်လို့ ထွက်လာတာလဲ၊ လာ အမိုးအောက်ပြန်ဝင်နေ”

တင့်ရှင်းထီးကို လှမ်းယူကာ တင့်ရှင်းကိုယ်ပေါ်ပဲ မိုးပေးရင်း တန်းလျားဘက်ပြန်လျှောက်လာပါသည်။ သူကတော့ စိုနစ်နေပြီးသားလေ။ စိုရွဲနေတဲ့ လင်းရွှေရက တင့်ရှင်းသွင်ကို နောက်ဘက်ကနေ ထီးမိုးပေးကာ လျှောက်လာတာကို သူငယ်ချင်းများ အလုပ်သမားများက ဝိုင်းကြည့်နေကြရင်း အနားရောက်လာလျှင် အနည်းငယ်အေးချမ်းတဲ့ သက်ထူးကပင် ...

“မင်းလူက မမိုက်ပါဘူး ရွှေရရာ၊ သူပြောစရာရှိတော့ ကားနဲ့တင်ခေါ်သွားပြီး ပြောလည်းပြီးရော ပြန်တောင်မပို့ဘဲ လမ်းကပြန်လွှတ်လိုက်တယ်ပေါ့၊ စိတ်ဓာတ်ကအောက်ပါတယ်ကွာ”

“ဒီကောင် ဒီမှာစကားမပြောရဲဘူးလေ သက်ထူးရ၊ ငါတို့ခွင့်မဟုတ်လား၊ ဒီမှာ မပြောရဲလို့ ရွှေရကိုခေါ်ထုတ်သွား”

တာပေါ့၊ ခေါ်ထုတ်သွားတာ သူမှန်တယ်၊ ငါကတော့ ဒီတစ်ခါလာကြောရင် ထွက်ကိုရိုက်မှာ၊ ဒီကောင်လိုတော့ ငြိမ်ခံမနေဘူး”

ဇော်လတ်က တမင်တကာပင် တင့်ရှင်းကြားရင်လည်း ကြားကြားဆိုပြီး ပေါ်တင်ပြောပစ်တာပင်။ လင်းရွှေရကို ဟိုတစ်ညက ထိုးလိုက်တာ၊ လင်းရွှေရ ငုံ့ခံလာတာတို့ကို မကျေနပ်လို့ပင်။ လင်းရွှေရက ဝင်တားရပါသည်။

“ဟေ့ကောင်တွေ တော်ပြီကွာ၊ တင့်ရှင်း စိတ်ညစ်တယ်”

“မတင့်ရှင်းကို တစ်ခုတော့ပြောရဦးမယ်၊ ဒီကောင် ရွှေရက ဘာအပြစ်မှရှိတဲ့ကောင်မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ ကောလဟလတွေဘာတွေနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော်ကမှ အပြစ်ရှိတာ၊ သူ့အပေါ် မတင့်ရှင်း ဘယ်တော့မှ အထင်မမှားစေချင်ဘူး၊ တစ်ကွေ့ကွေ့ တစ်နေ့နေ့ မတင့်ရှင်း ရွှေရကို အပြစ်တွေကောင်းတွေ့လာမယ်၊ သံသယဖြစ်ကောင်းဖြစ်လာမယ်၊ စိတ်နာကောင်းနာမယ်၊ ဒါပေမဲ့ လုံးဝ မှားမယ်”

“ဟေ့ကောင် တော်တော့ ဇော်လတ်”

ဇော်လတ်က မကျေနပ်တဲ့ရုပ်နှင့် ပါးစပ်ပိတ်လိုက်သော်လည်း ဘေးမှာရှိနေတဲ့ နောက်တစ်ယောက်က ...

“ဆရာမနဲ့ပတ်သက်ပြီး ရွှေရ ဘယ်လောက်ခံစားနေရတယ် ဘယ်လောက် Trueဖြစ်တယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်တို့ ပိုသိပါတယ်၊ အသိဆုံးပါ”

“ဟာ ... ဒီကောင်တွေနဲ့တော့ ဒုက္ခပဲ၊ တင့်ရှင်း လာဗျာ၊ အိမ်ဘက်သွားမယ်၊ ကွန်ပျူတာစာမူလည်း ပရင့်အောက်ထံ လုပ်ပြီးပြီ၊ တင့်ရှင်း ဒါလာယူတာမဟုတ်လား၊ တင့်ရှင်းကို တွေ့ရင် မေမေလည်း ဝမ်းသာဦးမှာ၊ မနေ့ကပဲ တင့်ရှင်းကို အိမ်ကသီးတဲ့ စိန်တစ်လုံးသရက်သီးတွေ ပေးချင်လို့ ကျွန်တော့်ကို သွားပို့ခိုင်းနေတယ်”

လင်းရွှေရက တင့်ရှင်းလည်းနေရခက်မှာစိုး၊ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း ရှက်တက်တက်ဖြစ်လာတာမို့ စကားဝင်လွဲကာ တင့်ရှင်းကို သူတို့အိမ်ဘက် ခေါ်လာခဲ့ပါသည်။

“ရှင် အကျီလဲလိုက်ပါဦး ကိုရွှေရ”

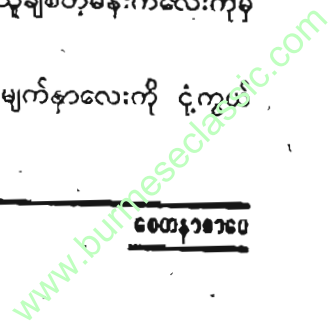
“ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး တင့်ရှင်းရဲ့၊ မိုးတွင်းပဲ၊ ခါတိုင်းလည်း ဒီလိုပဲ စိုနေကျပါ”

“ကိုရွှေရကို ကိုမြတ်သစ်လွင် အပြုအမူတွေအတွက် တောင်းပန်ပါတယ်”

“တောင်းပန်ဖို့ ဘာမှ မလိုတာပဲဗျာ၊ ကျွန်တော်က သူ ဒီလိုပြုမှုထိုက်တဲ့သူပဲ၊ သူ ကျွန်တော့်ကို ဒီထက်တောင် ရင့်သီးခွင့်ရှိပါတယ်၊ ကျွန်တော် ဘယ်လိုမှ သဘောမထားပါဘူး တင့်ရှင်း၊ ကျွန်တော်က သူ့ချစ်တဲ့မိန်းကလေးကိုမှ သွားချစ်ခဲ့မိတာကိုဗျာ”

တင့်ရှင်းက နီမြန်းသောမျက်နှာလေးကို ငုံ့ကွယ်

ကာ ...

“အို ... ဒါပေမဲ့ ကာယကံရှင်က တင့်ရှင်းပါ။ တင့်ရှင်း သဘောပါ”

“ကျွန်တော်က တစ်ခါတစ်ခါတော့ ငြိမ်းချမ်းပြီး ပြီးပြည့်စုံတဲ့ ဖြောင့်ဖြူးနေတဲ့ တင့်ရှင်းရဲ့ ဘဝလမ်းခရီးမှာ ခဲတစ်လုံး ခလုတ်တစ်ခုလို ဝင်ရှုပ်ခဲ့မိသလားလို့ စဉ်းစားမိပြီး တင့်ရှင်းကို အားနာမိတယ် သနားမိတယ်”

တိုးပြီးခြောက်သွေ့နေတဲ့ လင်းရွှေရအသံကြောင့် တင့်ရှင်းက မျက်စိလေးစုံမှိတ်အားတင်းကာ ...

“ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ ဘာလိုချင်တာကို ကျွန်မ သိပါတယ်။ သူ့ကို လမ်းခွဲလိုက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်မိတာကို နောင်တလည်း မရဘူး။ ဝမ်းလည်းမနည်းဘူး။ ရှင် အားနာဖို့မလိုဘူး”

“သူ့ကို လမ်းခွဲလိုက်တယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်ရှိနေတဲ့လမ်း ပေါ် တင့်ရှင်းရောက်လာပြီး ကျွန်တော်နဲ့အတူတူလျှောက် တော့မယ့်သဘောလား တင့်ရှင်း”

တင့်ရှင်းက ရှက်ရိပ်ရွန်းရီနေတဲ့ မျက်ဝန်းလေးများ နှင့် လင်းရွှေရကို တောက်ပလက်ဖြာစွာ မော်ကြည့်လာပါသည်။

“ဟဲ့လို ဆရာမရေ ... ခုလို ဆရာမနဲ့စကားပြောခွင့်ရတာ ဝမ်းသာလိုက်တာ ဆရာမရယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ။ ကျွန်မကလည်း ဝမ်းသာပါတယ်”

“ကျွန်မနာမည်က စန္ဒာလို့ခေါ်ပါတယ် ဆရာမ၊ ဆရာမကို တစ်ခုမေးကြည့်ချင်လို့ပါ”

“မေးပါ မစန္ဒာရယ်”

“ဆရာမရယ် ... ချစ်မိပြီဆိုရင် ကံဆိုးဖို့ချည်းပဲလားဟင်၊ အချစ်ရေးမှာ ကံကောင်းဖို့များ ဘာများလုပ်လို့ရမလဲလို့ ကြိုလိုက်ရတိုင်း ကံမကောင်းတာချည်းပဲမို့ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ မစန္ဒာရေ၊ အချစ်ဆိုတာ ကံကောင်းခြင်းမဟုတ် သလို ကံဆိုးခြင်းလည်းမဟုတ်ပါဘူး ညီမရယ်၊ ကိုယ်က ကံကောင်းဖို့ မျှော်လင့်တိုင်းလည်း ကံကောင်းမလာတာ

သလို အမြဲတမ်းတော့လည်း ကံဆိုးမနေနိုင်ပါဘူး။ ကံဆိုး ခဲ့တဲ့အလှည့်ကြုံခဲ့ပြီ။ ရင် တစ်ကြိမ်ကြိမ်တော့ ကံကောင်းလာ နိုင်ပါသေးတယ်”

“အဲဒီလိုပဲ မျှော်လင့်ရတာပါပဲ ဆရာမရယ်။ အခုတော့ ကိုယ်ကလည်း လျှပ်ပေါ်လော်လီတာမဟုတ်ဘဲနဲ့ နှစ်ကြိမ် တောင် အသည်းကွဲခဲ့ရပြီးပြီပေါ့နော်။ ကိုယ်က မိန်းမသား ဆိုတော့ နောက်တစ်ကြိမ်ဆိုတာရော ရှိဖို့သင့်ပါဦးမလား။ ကိုယ်ကလည်း တစ်မျက်နှာမြူးတစ်မျက်နှာ ပြောင်းနေသလို လို ပတ်ဝန်းကျင်ကမြင်မှာလည်း ကြောက်ရသေးတယ် ဆရာမရယ်”

“မမျှော်လင့်ဘဲ ဇာတ်လမ်းတွေ များသွားပြန်တော့လည်း မိန်းမတွေအဖို့ လူအထင်သေးမှာ စိုးရိမ်ရပြန်ရောပေါ့ ညီမ ရယ်။ ဟုတ်ပါတယ်။ နည်းနည်းအကြံပေးချင်တာကတော့ ဒီတစ်ကြိမ်ဆိုရင် ဆုံးဖြတ်ချက်မချခင် ခေါင်းမညှိတ်ခင် သေသေချာချာလေး အကြောင်းသိနိုင်အောင် အချိန်ယူစေ ချင်ပါတယ် ညီမရယ် ...

ယောက်ျားဆိုတာ လေ့လာနိုင်လွန်းပါမှ တော်ခါကျ တာပါ။ ယောက်ျားတွေရဲ့ အတွင်းစိတ်သဏ္ဍာန်ဟာ သုံးနှစ် သုံးမိုးလောက် အချိန်ယူတာတောင်မှ ခန့်မှန်းဆုံးဖြတ်နိုင် ဖို့ ခဲယဉ်းတာပါ မစန္ဒာရေ။ ဟန်ဆောင်မှုမှာ ကျွမ်းကျင်တဲ့

ယောက်ျားမျိုးဆိုရင် ပိုတောင်ခန့်မှန်းရခက်သေးတာပေါ့။ ကိုယ်ထင်တဲ့အတိုင်း ဖြစ်မလာဘဲ လွဲတတ်ပါတယ်။ အချိန်ယူလေကောင်းလေမို့လို့ ဒီတစ်ခါဆိုရင်တော့ အဆုံး ဖြတ်မစောလိုက်ပါနဲ့ဦးလို့ သတိပေးပါရစေ ညီမရယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆရာမ”

“ကလင် ... ကလင် ... ကလင်”

“ကလင် ... ကလင် ... ကလင်”

“ဟဲ့လို”

“မမလား ဟယ်လို”

“မမ သီရိပါ။ ဟယ်လို ... ဟယ်လို”

“သောတရှင်များရှင် ခုဆိုရင် လေလှိုင်းမှာ ဖြေခိုင်းပါဆိုတဲ့ ဆရာမတင်ရှင်းသွင်ရဲ့ အချစ်ရေး အိမ်ထောင်ရေး အမေးအ အဖြေ ဖုန်းပြောတဲ့ကဏ္ဍလေး အချိန်စေ့သွားပြီဖြစ်တဲ့ အတွက် ဖုန်းပြောဖို့စောင့်နေကြတဲ့ ပရိသတ်များ နောက် တစ်ကြိမ်မှပဲ ထပ်မံဖုန်းခေါ်လိုက်ပါဦးလို့ ပန်ကြားလိုက် ပါတယ်ရှင် ...

ကျွန်မတို့ရဲ့ ‘... FM’ ရေဒီယိုလိုင်းမှ လေလှိုင်းမှာ ဖြေခိုင်းပါ အစီအစဉ်ကို အပတ်စဉ် တနင်္လာနေ့နဲ့ သောကြာ နေ့များမှာ နေ့လယ်ဆယ်နှစ်နာရီတိတိအချိန်မှာ ထုတ်လွှင့် ပေးသွားမှာဖြစ်ပါတယ်ရှင် ...

www.burmeseclassic.com

အခု ဆက်လက်ပြီး .....”

ရှေ့က မှန်ချပ်ခြားနေတဲ့ အသံဖမ်းခန်းထဲက အသံဖမ်းအင်ဂျင်နီယာက လက်ပြလိုက်ပြီမို့ တင့်ရှင်းက ခေါင်းက Head Phoneကိုဖြုတ်ပြီး ရှေ့စားပွဲပေါ် တင်လိုက်ပါသည်။ ဒီနေ့ အဖို့ပြီးပြီ။

ခုနက အချိန်စေ့သွားလို့ တစ်ဝက်တစ်ပျက်နှင့် ဆက်မကြားရတော့တဲ့ သီရိဆိုတာ ဟိုးအရင်က တင့်ရှင်းထံ အမြဲ ဆက်နေကျ သီရိခက်ပဲဖြစ်လိမ့်မည်။ အစီအစဉ်က Liveလွှင့်တာ နို့ သူ့အချိန်စေ့ချိန်မှာ ရောက်ရာနေတာက ဖြတ်ချလိုက်ပြီပါ။ ဖုန်းမဆက်တာကြာတဲ့ သီရိတစ်ယောက် ရေဒီယိုလှိုင်းပေါ်တက်ပြီး ဆက်သွယ်လာပါလား။

တင့်ရှင်းက အသံသွင်းခန်းထဲက အိတ်ဆွဲပြီးထွက်

အလာ ...

“တိတိတိ ... တိတိ”

လက်ကိုင်ဖုန်းကမြည်လာ၍ တင့်ရှင်းက ဖွင့်၍ နားထောင်လိုက်ပါသည်။

“ဟယ်လို”

“မမတင့်ရှင်းလား”

“အေး သီရိလား၊ ခုန ဖုန်းခေါ်တာ သီရိပဲလား”

“အဟင်း ... ဟုတ်တယ်၊ အချိန်စေ့သွားတာ မမတော့ ကြံဖန်ကံကောင်းသွားတာပဲသိလား”

“ဘာကံကောင်းတာလဲ သီရိ”

“သီရိမေးမလို့ လုပ်ထားတာတွေကို On Airကနေ တစ်တိုင်းပြည်လုံးဆီ လူသိရှင်ကြား မပြန့်နှံ့တော့ဘူးပေါ့”

“သီရိက ဘာတွေမေးမလို့လဲ သီရိရဲ့”

“အံ့ဩလွန်းမက အံ့ဩရတာတွေမေးမလို့ပေါ့၊ မမ မှတ်မိသေးလား၊ သီရိရဲ့ ချစ်သူနဲ့ လက်ထပ်လို့ဖြစ်ပုံ၊ မလားလို့ သီရိကမေးတော့ မမက မဖြစ်နိုင်ရင် ဇွတ်တိုးပြီးလက်ထပ်နဲ့လို့ ဖြေခဲ့တာလေ”

“အင်း ... အဲဒီသဘောဆန်ဆန် ဖြေခဲ့ဖူးတယ်၊ သီရိ သူ့ကို ဖြတ်လိုက်တော့မယ်ဆို”

“ဖြတ်ခဲ့ပြီးပါပြီ၊ သီရိ အခု အမေရိကားကနေ ဖုန်းခေါ်နေတာ၊ သီရိက မမစကား မမအကြံဉာဏ်ကို ယုံစားပြီး သူ့ကို ဖြတ်ခဲ့ပြီး နိုင်ငံခြား ဖုတ်လာလိုက်တာ”

“အင်း ... သီရိက ထွက်ချင်တယ် သူက မလိုက်ဘူး၊ သီရိက ရှိုးကျကျ သပ်သပ်ရပ်ရပ်ရှိစေချင်တယ်၊ သူက ပစ်စလက်ခတ်နေတယ်၊ သီရိက သီရိကိုပဲ အချိန်ပေးဆဲချင်တယ်၊ သူက အပေါင်းအသင်းသိပ်ခင်တယ်၊ အဲဒါတွေက သီရိတို့ကြားက ပဋိပက္ခတွေမဟုတ်လား၊ သီရိကလည်းမလျှော့သူကလည်းမပြင် ...”

“အဲဒီတော့ မမက ဖြတ်ခိုင်းတယ်လေ”

www.burmeseclassic.com

“မမက ဖြတ်ခိုင်းတာမဟုတ်ဘူးလေ၊ မမက သီရိ တကယ် စိတ်ချမ်းသာမယ့်လမ်းကို ရွေးခိုင်းတာ၊ အရာရာ သီရိပေါ် မူတည်တယ်။ သီရိ ရွေးချယ်ရမယ်ဆိုတော့ သီရိက ဒီလူ နဲ့ တစ်သက်လုံး ရှေ့ဆက်ရရင် ဘယ်နည်းနဲ့မှ စိတ်ချမ်း မသာနိုင်တော့ဘူးလို့ ပြောခဲ့တယ်မဟုတ်လဲ။ သီရိစကားနဲ့ သီရိအဖြေက ထွက်နေပြီးသားပါ။ မမက မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ စိတ်ထင်နေရင် ဇွတ်မတိုးနဲ့လို့သာ အကြံပေးခဲ့တာလေ”

“သီရိက ဖြတ်လိုက်တော့မယ်ဆိုတော့ မမက ဖြတ်ဆို”
တင်ရှင်းက စိတ်တွေရှုပ်လာကာ ...

“အင်းပေါ့၊ သီရိကမှ ဖြတ်ချင်နေမှတော့ ဖြတ်တော့ပေါ့ ကွယ်”

“အဲဒီတုန်းက တကယ်ပဲ သဘောရိုးနဲ့ အကြံပေးခဲ့တာလား မမ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ သဘောရိုးပေါ့ သီရိအပေါ် သဘောရိုးနဲ့ မပြောဘဲ သဘောဆိုးနဲ့ပြောစရာ ဘာအကြောင်းရှိလို့လဲ”

“မမ အဲဒီတုန်းကတည်းက သူ့ကို မြင်ဖူးသိဖူးပြီးသားလား”

“ဘယ်သူ့ကိုလဲ”

“သီရိရဲ့ချစ်သူလေ”

“ဘယ်လိုလုပ်မြင်ဖူးမှာလဲ၊ နာမည်တောင် သီရိပြောဖူးတဲ့ ကိုဆိုးပေဆိုတာပဲ သိတာလေ၊ နာမည်ရင်းတော့ ဘုတ်ဘူး မို့လား”

“ဒီမှာ မမ၊ သီရိချစ်သူကို မမက အကြံပေးလို့ သီရိက ဖြတ်ပြီး နိုင်ငံခြားလည်း ထွက်သွားရော မမက သူနဲ့ ကောက်တွဲလိုက်ရောဆိုတာက ဘာသဘောလဲ၊ သီရိ ဘယ် လိုမှ နားမလည်နိုင်တော့ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သူ့ အခု စာရေး ဆရာမ တင်ရှင်းသွင်နဲ့ တွဲနေကြတယ်ဆိုတဲ့သတင်းကတော့ ဆွေမျိုးတွေ သူငယ်ချင်းတွေဆီကနေ အတိအကျရနေတာ မမ ဘာသဘောလဲ”

“ဘာရယ် .... တို့နဲ့ တွဲနေတယ် !!”

“ဟုတ်တယ်၊ အဲဒါ ဘာသဘောလဲ”

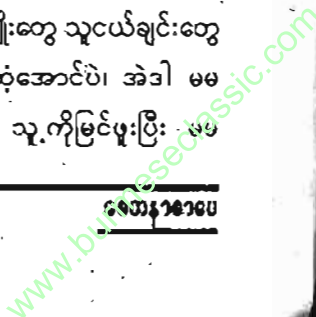
“တို့က ဘယ်သူနဲ့တွဲလို့လဲ”

“လင်းရွှေရလေ၊ ကိုဆိုးပေဆိုတာ သူ့အိမ်နာမည်၊ နာမည် ရင်းက လင်းရွှေရ၊ အခု မမနဲ့ အရူးအမူးစွဲလမ်းနေကြတယ် ဆိုတဲ့ လင်းရွှေရ”

“ဘာ ...”

တင်ရှင်းသည် ခေါင်းကို တင်းပုတ်ကြိုးနှင့် ခဲ့ခနဲ အထုခံလိုက်ရသလို မူးမိုက်ပြာဝေသွားပြီး လူလည်း ထူပူသွားပါ သည်။ လင်းရွှေရ ...။ ကိုရွှေရ ...။

“သူတို့တစ်ရပ်ကွက်လုံးမှာ သီရိအမျိုးတွေ သူငယ်ချင်းတွေ ချည်းပဲ၊ လှမ်းပြောပြတာမှ နားမဆုံအောင်ပဲ၊ အဲဒါ မမ ဘာလုပ်တာလဲ၊ အစကတည်းက သူ့ကိုမြင်ဖူးပြီး မမ

ကြိုက်လို့များ သိရိနဲ့ ကွဲအောင် အားပေးတာလား၊ အရင်က မမမှာလည်း လက်ထပ်ရမယ့်သူ ရှိပြီးသားမဟုတ်လား၊ သိရိကိုတော့ဖြတ်တဲ့၊ မမကျတော့ ဆတ်ခနဲ ကောက်တွဲပစ်လိုက်တာ မြန်လိုက်တာ၊ ဘယ်နှလရှိသေးလို့လဲ မမရဲ့၊ အဲဒါ ဘာသဘောလဲ”

ဇွတ်တရွတ်မ ဂျီမ သိရိဟာ ခုလည်း ကလေးကြီး အလား တင့်ရှင်းကို အာပြုလျှာပြန် ဖုန်းထဲကအော်နေပါသည်။ တင့်ရှင်းသည် အလန်တံကြား တအံ့တဩ ကတုန်ကယင်ဖြစ်ကာ ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့နှင့်ပင် ...

“မဟုတ်ဘူး သိရိ၊ မဟုတ်ဘူး၊ သိရိကို မမက ဒီလူနဲ့ မဖြတ်ခိုင်းဘူးနော်၊ သိရိရောမချပါနဲ့၊ သိရိက ဖြတ်ချင်တယ် ပဲပြော အပြစ်တွေပြော စိတ်ဆင်းရဲတာတွေပြော ရှေ့မဆက် နိုင်ဘူးချည်းပဲပြောလို့ တို့က သိရိ ဆန္ဒအပေါ်မှာပဲ လမ်းကြောင်းပေးတာပါ၊ ကဲ ... တို့က မရဘူး ဓုချက်ချင်း လက်ထပ်ဆိုရင်ကော သိရိက လက်ထပ်မှာမို့လား၊ သိရိ လုပ်ချင်လုပ်လို့ အားပေးဘာပဲရှိတယ်၊ သိရိက မခွဲချင် မခွာရက်ချစ်နေတာကို ဇွတ်အတင်းဖြတ်ခိုင်းတာ လုံးဝ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ သိရိ အသိဆုံး ...

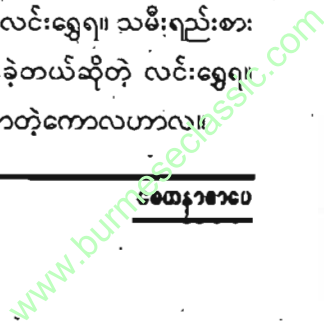
နောက်ပြီး သိရိချစ်သူကို တို့ နာမည်အ ြင်းတောင် မသိဘူး၊ သိရိပြောသလောက်ပဲ ကိုဆိုးပေလို့သိထားတာ၊

အခု ကိုရွှေရနဲ့ တို့ ခင်မင်ပတ်သက်တဲ့အချိန်မှာလည်း အရင်က သူဟာ သိရိချစ်သူဆိုတာ တို့ လုံးဝ ခုထိ မသိဘူး သိရိ၊ ခုမှသိတာ”

“ဟုတ်တယ်၊ မမပြောတာ သိရိ ယုံတယ်၊ မမကိုမှ သိရိ နာမည်ရင်းမပြောဖူးပဲ၊ ပြီးတော့ အရင်က မမက တခြား လူတစ်ယောက်နဲ့ပဲ၊ သိရိ ကြားရတာတွေကို စိတ်တိုအသည်း ယားလို့သာ မမကို လှမ်းပြောတာပါ၊ အခု မမပြောတာတွေ က အမှန်ဆိုတာ သိရိလည်း နားလည်နိုင်တာပဲ၊ နားမလည် နိုင်တာက ကိုဆိုးပေ၊ သင်းက မမကို ကောင်းကောင်းကြီး သိတာပဲ၊ သိရိ လေးစားအားကိုးတာ လွန်လွန်းအားကြီးလို့ ဆိုပြီးတော့တောင်မှ သိရိကို သူက ဒေါကန်သေးတာပဲ ...

မမကိုလည်း ချစ်သူတွေကြားထဲ ကဖျက်ယဖျက်ပါ တယ် ဘာညာနဲ့ သူပဲ ဒေါတွေကန်နေပြီးတော့၊ ခုကျတော့ ဘာဖြစ်တာလဲ၊ သူ့ကိုသာ လုံးဝ နားမလည်တာ၊ စဉ်းစား လို့ကိုမရဘူး၊ သူ့ဆီလည်း ဖုန်းဆက်မနေချင်တော့ပါဘူး”

သိရိက စဉ်းစားလို့ကိုမရဘူးဆိုပေမယ့် ... တင့်ရှင်း ကတော့ မရရအောင်စဉ်းစားရပါပြီ။ သိရိနဲ့ပတ်သက်ပြီး တင့်ရှင်း သွင်ကို ကောင်းကောင်းသိခဲ့တယ်ဆိုတဲ့ လင်းရွှေရ။ သမီးရည်းစား ကြား ဝင်ပါရကောင်းလားလို့ ဒေါကန်ခဲ့တယ်ဆိုတဲ့ လင်းရွှေရ။ သူတို့အသိုက်အဝန်းထဲကပဲ စတင်လာတဲ့ကောလဟာလ။

သူတို့ကို ဘယ်သူပြောလဲဆိုတော့ ရေရေရာရာမပြော
ဆိုနိုင်ဘဲ မမှတ်မိသလိုလို ဘာလိုလို လျှော့ချခဲ့တာ။ အစကတည်း
ကိုက လူမသိသူမသိ လင်းရွှေရဆိုတဲ့နာမည် တိတိကျကျတစ်ခုနဲ့
တပ်ပြီးတော့ ထွက်ခဲ့ရတဲ့ကောလဟာလသတင်းကို အံ့ဩထူးဆန်း
ခဲ့ရတာလေ။ တစ်ခါမှလည်းမမြင်ဖူး မကြားဖူးဘဲ ဒီလူနဲ့မှ ဘာ
ကြောင့် တိတိကျကျတပ်ပြီး သတင်းထွက်ရတာလဲ နားမလည်နိုင်
ခဲ့တာလေ။

ခုတော့ ...။

ခုတော့ ... သူဟာ ...။

ခံပြင်းကြေကွဲစွာ ဆုံးရှုံးလိုက်ရတဲ့ ခံစားချက်က
နစ်နာခြင်းပြင်းထန်လှပါသည်။ အမှတ်မထင် အခိုက်အတန့်အတွင်း
ရင်နှင့်အမျှ မချစ်စဖူး ချစ်လိုက်မိတာမို့ ဆုံးရှုံးလိုက်ရမှုက ပြင်း
ထန်လွန်းအားကြီးကာ မျက်ရည်တွေ ပိုးပိုးပေါက်ပေါက်ကျ အသက်
ရှူတွေမှာ ခြေတွေလက်တွေ မခိုင်မတ်နိုင်အောင် ဖြစ်သွားရတဲ့
အထိပင်။ ကိုယ့်ရဲ့ချစ်ခြင်းမေတ္တာတရားကို ဖော်ကားဖော်ကား
အပြစ်ခံရသလို ရင်တွေနာကာ အသည်းနုလုံး တဆတ်ဆတ်ခါရပါ
သည်။

တင့်ရှင်းသည် စတူဒီယိုမှ ကားမောင်းပြန်လာပြီး
သူ့ရဲ့ရွှေဝပ်ရှောင်အထိ တစ်ဆက်တည်း ချက်ချင်းအရောက်လာခဲ့
ပါသည်။ ဝပ်ရှောင်ထဲ ကားထိုးဝင်လိုက်လျှင် လင်းရွှေရတပည့်
လေးများက တရင်းတနီး အပြုံးလေးများနှင့် တရိုတသေ ...

“ဆရာရွှေရ ထမင်းပြန်စားနေပါတယ် အစ်မ၊ အိမ်ဘက်
မှာပါ”

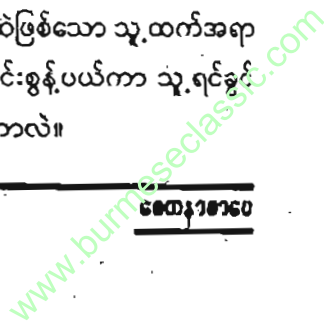
တင့်ရှင်းက ကားကို ဟိုဘက်ခြံစပ်က ကပ်လျှက်မ
လွယ်ပေါက်လေးမှ သူတို့အိမ်ဘက်ရောက်ခဲ့ပါသည်။ မိုးသည်း
သည်းဟာ ကိုယ်မှာရွဲလို့ အင်္ကျီစုံ၊ လုံချည်စတို့ကလည်း ကိုယ်မှာ
ကပ်လို့။ ဆံပင်အချောင်းအမျှင်တွေက မျက်နှာပေါ် ရေနင့်စိုကပ်
ကာ ဖရိုဖရဲ။ အဲဒီဆံပင်တွေကပ်နေတဲ့ ပါးပြင်ပေါ်မှာတော့ မိုးနဲ့
ရောနေတဲ့ မျက်ရည်စီးကြောင်းများပင်။

“တင့်ရှင်း”

လင်းရွှေရက နာကျင်ဒဏ်ရာရနေတဲ့ သတ္တဝါတစ်
ကောင်လို သူ့ကို စူးစူးရဲရဲရပ်ကြည့်နေတဲ့ တင့်ရှင်းကိုမြင်လျှင်
တအံ့တဩနှင့် ထမင်းစားစားပွဲမှ ထလာပါသည်။ ရင်တွေ
ဗလောင်ဆူ ပူလောင်သွားရကာ ...

“တင့်ရှင်း ဘာဖြစ်လာတာလဲ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ တင့်ရှင်း”

တင့်ရှင်းသည် သူ့အရပ်ပေါ်မိုးထားတဲ့ လင်းရွှေရကို
မော့၍ကြည့်ကာ ဝမ်းနည်းနာကြည်းလာပါသည်။ သူက ဘာမို့လဲ။
သူက ဘာမို့ တင့်ရှင်းက သူ့ကို ဤမျှရက်တိုတိုအတွင်း အရူး
အမူးချစ်ခဲ့မိတာလဲ။ လက်ထပ်ခါနီးဆဲဆဲဖြစ်သော သူ့ထက်အရာ
ရာသာသည် ယောက်ျားမျိုးကို ကျောခိုင်းစွန့်ပယ်ကာ သူ့ရင်ခွင်
ထဲကိုမှ ဘာကြောင့် ခြေစုံပစ်ခိုင်းမိတာလဲ။

“တင့်ရှင်း ... တင့်ရှင်း၊ ကျွန်တော့်ကို အဲသလိုကြည့်မနေပါနဲ့။ တင့်ရှင်း ဘာတွေခံစားလာတာလဲ၊ ပြောပါ၊ ပြောပါဗျ”

“ပြောမယ်၊ ပြောဖို့လာတာပါ။ ကျွန်မ ဘာမှ မကျွံခင် မလွန်ခင် ဒီလောက်ရက်ပိုင်းလေးအတွင်းမှာ ရှင်ဇာတိမုန့်ကို သိလိုက်တာကပဲ ကံကောင်းလွန်းလို့လို့ မှတ်ယူပါတယ် ကိုရွှေရ”

တင့်ရှင်းအသံက ရှိုက်သံအစွက်စွက် တုန်ခါနေ

သည်။

“တင့်ရှင်း ဘာတွေပြောနေတာလဲ”

“ရှင် ရှင်က သိရိခက်ရဲ့ချစ်သူဆို”

လင်းရွှေရသည် ကြီးပေးတရားခံကို မောင်းဖြတ်ချ လိုက်သလို ဆတ်ခနဲ ဇက်ကျိုး ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျသွားရပါတော့သည်။

“ရှင်တို့ချစ်သူချင်း ကြားထဲဝင်ရှုပ်တယ်ဆိုပြီး ရှင်ရဲ့သိရိက လမ်းခွဲသွားတာ ကျွန်မကြောင့်ဆိုပြီး ရှင် ကျွန်မကို မုန်းတီးခဲ့တယ်ပေါ့နော်”

“မဟုတ်ပါဘူး တင့်ရှင်း၊ အဲသလို မဟုတ်ရပါဘူးဗျာ”

လင်းရွှေရ အသံက အက်၍ တိမ်နေပါသည်။

“ရက်စက်လိုက်တာ ကိုရွှေရရယ်”

“တင့်ရှင်း ... ကျွန်တော် တင့်ရှင်းကို ... တင့်ရှင်းကို မြင်မြင်ချင်း ဘယ်လိုမှ မျိုသိပ်မထားနိုင်အောင် အရမ်းချစ်မိသွားတာပါ”

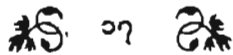
“တော်လောက်ပါပြီ ကိုရွှေရရယ်၊ ရှင်ကို အရမ်းကြောက်သွားပါပြီ၊ ကျွန်မက သိရိကို ဘာအမိန့်မှပေးခဲ့တာမဟုတ်ပါဘူး၊ သိရိ သူ့ဘာသာဆုံးဖြတ်ပြီးသားဖြစ်နေတဲ့ဆန္ဒကို သာ နောက်က တွန်းအားဖြစ်စေမယ့်စကားမျိုး ပြောခဲ့မိတာပါ။ ဒီလောက်တောင် စိတ်ပျက်နေရင်တော့လည်း ရှေ့မတိုးပါနဲ့ဆိုတဲ့ အကြံဉာဏ်မျိုးထက် ဘာမှ ပိုမချုပ်ကိုင်ခဲ့ပါဘူး၊ သူလည်း သူ့ဦးနှောက်နဲ့ သူ့ခံစားချက်နဲ့ အရွယ်ရောက်နေတဲ့ မိန်းကလေးပါ။ ဒီပြစ်မှုအတွက် ရှင် ဒဏ်ခတ်ပုံက ပြင်းထန်လွန်းပါတယ်။ ကျွန်မက လက်ထပ်ဖူးတယ်ဆိုတဲ့ သတင်းကိုလည်း ဒီကိစ္စကြောင့်ပဲ ရှင်တို့ တစ်စု ဝိုင်းလွှင့်ခဲ့ကြတာမဟုတ်လား၊ ကျွန်မ သံဘောပေါက်သွားပြီ ...

ရှင်က သိပ်ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်နော်။ ရှင်ကို သိပ်ကြောက်သွားပြီ။ ကျွန်မကို ထပ်မနှောင့်ယှက်ပါနဲ့ ဒုက္ခမပေးပါနဲ့တော့ ကိုရွှေရရယ်”

လင်းရွှေရသည် ဘာစကားမှ မဆိုနိုင်တော့အောင် ရင်ထဲနင့်၍ ငိုနေမိပါသည်။

* ❀ *

www.burmeseclassic.com

“တင့်ရှင်းရှိတယ် မဟုတ်လား”

အတွင်းတံခါးကိုတော့ ဖွင့်ဟကြည့်လိုက်တဲ့ အစောက မဖွင့်ရဘဲ တင့်ရှင်းဘက်လှည့်ကြည့်ပါသည်။ မြတ်သစ်လွင်အသံဆိုတာသိ၍ တင့်ရှင်းက ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ရိုင်းရိုင်းပျူပျူ မဖြစ်လိုဘဲ ‘ဖွင့်ပေးလိုက်ပါ အစော’ လို့ ခပ်တိုးတိုး တုံ့ပြန်လိုက်ရပါသည်။ အိမ်ထဲဝင်လာတဲ့ မြတ်သစ်လွင်က ဧည့်ခန်းကဆိုဖာ တစ်ခုမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ပါသည်။

လူကိုယ်တော်တိုင် ကြွချီလာခဲ့တယ်ဆိုတော့ မြတ်သစ်လွင်အဖို့ သူ့မာန်ကို အတော်လေးလျှော့ချလာတာပဲဆိုတာ တင့်ရှင်း နားလည်သည်။

“အန်တီဝင်းတို့ နေကောင်းတယ်နော် ကိုမြတ်သစ်လွင်”

“အင်း”

“အန်တီသက်တို့ ဘွား ...”

“အားလုံးကောင်းပါတယ်”

“တင့်ရှင်းဘက်က မယဉ်ကျေးသလိုဖြစ်သွားတယ်၊ အန်တီဝင်းကိုတော့ တင့်ရှင်းကိုယ်တိုင် လာတောင်းပန်ပါဦးမယ်”

“အဲဒါတွေမလိုဘူး တင့်ရှင်း၊ မင်း အခု လင်းရွှေရနဲ့ ဇာတ်လမ်းပြီးဆုံးသွားပြီမဟုတ်လား၊ ကိုယ် သတင်းကြားပါတယ်”

“ကိုမြတ်သစ်လွင် ဘာပြောချင်လို့လဲ”

မြတ်သစ်လွင်က ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်ရင်း ...

“ကိုယ်တို့ ပြီးခဲ့တဲ့အဖြစ်အပျက်တွေထဲက တချို့သော အစိတ်အပိုင်းတွေကို မဖြစ်ခဲ့ဘူးလို့ မှတ်ယူကြစို့၊ အခိုက်အတန့် တိမ်ညိုမည်းတွေ ဖုံးအုပ်သွားခဲ့တယ်ပဲ ယူဆကြရအောင်၊ အခု တိမ်ကင်းစင်သွားပြီ နေပြန်သာလာပြီလို့ သဘောထားရအောင်လား တင့်ရှင်း ...”

ပြန်ပြီး သုံးသပ်ကြည့်တဲ့အခါမှာ ကိုယ့်ဘက်က ချို့ယွင်းအားနည်းချက်တွေလည်းရှိခဲ့တယ်၊ ကိုယ့်ဘက်က တင့်ရှင်းကို အချိန်ပေးမှုနည်းခဲ့တယ်၊ ချစ်သူတစ်ယောက်အပေါ် ယုယကြင်နာမှု ဂရုစိုက်မှုတွေလည်း ပေါ့လျော့ခဲ့တယ်၊ မိန်းမတွေဟာ ကြင်နာယုယမှုကို လိုလားတောင့်တတယ်မဟုတ်လား ...

www.burmeseclassic.com

ကိုယ့်အပေါ် မကျေနပ်နိုင်ချိန်မှာ တင့်ရှင်း တခြားတစ်ဖက်ကို စိတ်ယိုင်ညွတ်သွားတယ်လို့ ယူဆတယ်။ တမင်တကာ ဂရုစိုက်အကြိုက်ဆောင်ပြနေတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို စိတ်ညွတ် သာယာသွားတာ ဖြစ်တတ်တဲ့ သဘောပါ။ ကိုယ် အားလုံးခွင့်လွှတ်နိုင်တယ်။ ကိုယ်လည်း ဒါတွေ မေ့ပစ်မယ်။ တင့်ရှင်းလည်း အားလုံးမေ့ပစ်ပြီး ကိုယ်တို့ စီစဉ်လက်စရှိတာ ဆက်စီစဉ်ကြရအောင်။ ဒီတစ်ခါ မင်္ဂလာကိစ္စအတွက် ကိုယ် အချိန်ပေးမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထားပါတယ်။”

အချိန်ပေးမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ယူရတယ်ဆိုတာက သူ့အာရုံက ဒီကိစ္စဘက် သိပ်မဝင်စားတာပေါ်လွင်နေတာပင်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တင့်ရှင်းကို ဒီလို လာပြောဖော်ရတဲ့ မြတ်သစ်လွင်ကို အားတောင်နာမိသည်။ သူဟာ ဘယ်တုန်းကညှိနှိုင်းတဲ့ အောက်သက်ကြော့တဲ့သူမို့လို့လဲ။ တကူးတက ပြုပြင်လုပ်ယူထားတဲ့ အခြေအနေနှင့် သူ့စိတ်ကို အတော်လျှော့ချလိုသာ သူ အခုလိုရောက်လာတာပါ။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကိုမြတ်သစ်လွင်၊ တင့်ရှင်းဘက်ကို ဝမ်းသာအောင် နားလည်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကိစ္စမရှိပါဘူး။ တင့်ရှင်း ရပ်တည်နိုင်ပါတယ်။ တင့်ရှင်းအတွက် ထည့်မတွက်ပါနဲ့။”

“တင့်ရှင်းအတွက်ရော ကိုယ့်အတွက်ရောတွက်ရမယ်။ ကိုယ်တို့က ကိုယ့်ဂုဏ်ဒြပ် ကိုယ့်သိက္ခာ ကိုယ့်နာမည်တစ်လုံးနဲ့ နေကြတာ။ ကိုယ်တို့ လက်ထပ်ကြမယ်ဆိုတာ တော်ရုံတန်ရုံအသိုင်းအဝိုင်းအားလုံး သိနေပြီးသား။”

“လက်ထပ်ပွဲပျက်သွားတယ်ဆိုတာမျိုး မဖြစ်ချင်လို့ အဖတ်ဆယ်ဖို့အတွက်တော့ မဖြစ်မနေ လက်ထပ်ဖို့မလိုပါဘူး ကိုမြတ်သစ်လွင်”

“ခေါင်းမမာစမ်းပါနဲ့ တင့်ရှင်း၊ ဒါ အားလုံးအတွက် ကောင်းဖို့ပါ။”

“အားလုံးထဲမှာ တင့်ရှင်းမပါဘူး။ တင့်ရှင်းအတွက် မကောင်းပါဘူး။”

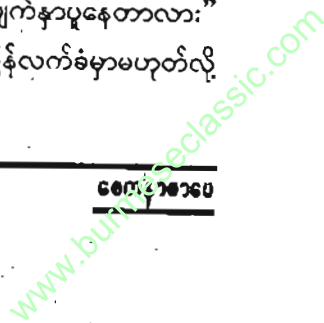
မြတ်သစ်လွင်က တင့်ရှင်းကို စိတ်ပျက်သလိုကြည့်ရင်း ...

“တင့်ရှင်း ဖြစ်ခဲ့တာတွေအတွက် Guilty (အပြစ်မကင်းသလို) ဖြစ်နေတာလား။”

“ဟင့်အင်း ... ဒီလိုမဟုတ်ပါဘူး။”

“ဒါဖြင့် ကိုယ့်ဆီကနေ လင်းရွှေရဘက် ယိမ်းမိပြီးမှ ခုမှ ကိုယ့်ကို တစ်ကြိမ်ပြန်လက်ခံရမှာ မျက်နှာပူနေတာလား။”

“ဟင့်အင်း ... ကိုမြတ်သစ်လွင်ကို ပြန်လက်ခံမှာမဟုတ်လို့ မျက်နှာပူစရာလည်းမရှိပါဘူး။”

“တင့်ရှင်း”

“ကိုမြတ်သစ်လွင်၊ ကိုရွှေရကြောင့် တင့်ရှင်း ရှင်ကို လမ်း ခွဲခဲ့တာမဟုတ်ပါဘူး။ တင့်ရှင်း လိုအပ်တဲ့သူဟာ ကိုမြတ်သစ် လွင်မဟုတ်တာသိလိုက်လို့ နောက်ဆုတ်လိုက်တာပါ။ တင့်ရှင်း လိုအပ်တဲ့သူဟာ ကိုရွှေရလို့ ယုံကြည်ပြီး သူ့ကို လည်း ချစ်လိုက်မိပြီးမှ သူ့ဘက်က ပေါ်လာတဲ့ပြဿနာ ကတော့ တင့်ရှင်းကုသိုလ်ကံပါပဲ ...

ကိုရွှေရနဲ့ တင့်ရှင်းကြားက ပြဿနာက ကိုမြတ်သစ် လွင်နဲ့ မဆိုင်တော့ပါဘူး။ တင့်ရှင်း ဘယ်တော့မှလဲ ကိုမြတ်သစ်လွင်ဆီ ပြန်လှည့်မလာတော့ပါဘူး။ သတ်သတ် စီပါ ကိုမြတ်သစ်လွင်”

“မင်း ဘာတွေ မာနကြီးနေတာလဲ တင့်ရှင်း၊ ဟိုကောင်က မင်းကို သူ့ရည်းစားနဲ့ ကွဲအောင်ခွဲလို့ တမင်သက်သက် ပညာပေးရုံ လာချဉ်းကပ်တာ မင်း အသိပဲမို့လား”

ဤစကားက အသည်းနုလုံးအစုံကို နာကျင်စေကာ တင့်ရှင်း မျက်ရည်ရစ်ဝဲလာရပါသည်။ ဒီလိုပဲနားလည်လိုက်ရပေ မယ့် တင့်ရှင်း မယုံချင်ခဲ့ရပါဘူး ကိုရွှေရရယ်။

“ဒါတွေကို မေမေတို့ အန်တီသံကံတို့ကိုတောင် ကိုယ် ဘာမှ အသေးစိတ်ပြောပြမထားခဲ့ဘူး၊ လူကြီးတွေက ကိုယ်တို့ချင်းပြဿနာပဲထင်နေကြတာ၊ မင်း ဘယ်သူ့ကိုမှ ရှိန်နေဖို့မလိုဘူး တင့်ရှင်း”

“မရှိန်ပါဘူး ကိုမြတ်သစ်လွင်၊ ကိုမြတ်သစ်လွင်ရဲ့အိမ်မှာ ဒီကိစ္စတွေ ဘာမှ ပြန်မပြောတာကလည်း အဓိကက ကိုမြတ်သစ်လွင်ရဲ့ မာန အတ္တတွေအတွက်ဆိုတာ တင့်ရှင်း နားလည်ထားပါတယ်၊ ဘယ်သူက ဘာကို သိတာမသိတာ ဘယ်သူ ဘယ်လိုထင်မှာမထင်မှာ ဒါတွေတစ်ခုမှ တင့်ရှင်း ထည့်မစဉ်းစားပါဘူး။ တင့်ရှင်းဘဝအတွက် တင့်ရှင်းလိုချင် တာ ဘာလဲဆိုတာပဲ စဉ်းစားတယ်၊ တင့်ရှင်း ကိုရွှေရကို ချစ်မိခဲ့တာဟာ ဘဝရဲ့အဓိပ္ပာယ်ကို လက်တွေ့ကျကျထည့် စဉ်းစားပြီး စိတ်သန့်သန့်လေးနဲ့ ချစ်မိတာပါ။ တင့်ရှင်း ပျော်မယ်ထင်တဲ့ဘဝကို ရွေးခဲ့တာပါ”

“အဲဒီဘဝ ... မင်းပျော်မယ်ထင်နေတဲ့ဘဝက မြောင်းထဲ ရောက်သွားပြီလေ၊ မင်းကို သူက လှည့်စားပြီး ပညာပေး သွားတာလေ”

“ပညာပေးတာ လှည့်စားတာ ဒါတွေက သူ့ဘက်ကအပိုင်း ပါ။ တင့်ရှင်းဘက်ကတော့ တင့်ရှင်း သူ့ကို တကယ်ချစ်မိ ခဲ့တာပါ။ သူ့ကိုပဲချစ်တာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သိသိကြီးနဲ့ ရှင်နဲ့ လက်ထပ်ဖို့ ပြန်မစီစဉ်နိုင်တော့ဘူး ကိုမြတ်သစ်လွင်”

“မင်း ရူးနေတာလား၊ သူက မင်းကို ချစ်လို့လား”

“ဆိုင်လေးတစ်ဆိုင်ထဲမှာ ပစ္စည်းတွေအများကြီး ခင်းကျင်း ထားတဲ့အထဲက ကိုယ်ဘာပစ္စည်းကို လိုချင်ပါလိမ့်လို့

သေချာမသိခင်တုန်းမှာ တင့်ရှင်းက ကိုယ့်အတွက် အသုံး
 တည်မယ်ထင်တဲ့ဟာလေး၊ အကောင်းဆုံးထင်တဲ့ဟာလေး
 ကို ရွေးခဲ့မိတာပါ။ နောက်တော့မှ ကိုယ်တကာယ် အရမ်း
 ကြိုက်တဲ့ ပစ္စည်းလေးတစ်ခုကို သွားတွေ့တယ်။ အဲဒီပစ္စည်း
 လေးက သူများရွေးထား ယူထားပြီးသား၊ ကိုယ် မရနိုင်
 တော့ဘူး ဆိုတာ သိလိုက်ရတဲ့အခါကျတော့လည်း ယူခွင့်
 မရှိတော့တာက သတ်သတ်၊ ဒါလေးကိုပဲ ကိုယ်အရမ်း
 ကြိုက်နေသေးတာက သတ်သတ်ပါ။ ဒါကိုပဲ ကြိုက်လွန်း
 အားကြီးလို့ တခြား ဘာကိုမှလဲ သူ့နေရာ အစားထိုးပြီး
 မကြိုက်နိုင်တော့ပါဘူး ကိုမြတ်သစ်လွင်ရယ်၊ သက်မဲ့ပစ္စည်း
 လေးဆိုရင်တောင် ဟိုးပထမကြိုက်ခဲ့တာလေးကိုပဲ ဒီဟာမရ
 ဟိုဟာလေးပဲလို့ အစားထိုးလို့ ဖြစ်ရင်ဖြစ်နိုင်ပါဦးမယ်၊
 အခုဟာက သက်ရှိလူသားပါ ကိုမြတ်သစ်လွင် ...

ဒီတစ်ယောက်ကို မရတော့လို့ အရင်တစ်ယောက်
 ဆိုတာမျိုး ပြန်ယူရလောက်အောင် အပေါ်စား အကျင့်အကြံ
 မျိုး တင့်ရှင်းမှာ မရှိပါဘူး။ ဘယ်သူ့ရရ တစ်ယောက်ရမှ
 ဆိုတဲ့ အဖြစ်မျိုးလည်း မရှိပါဘူး။ အစစအရာရာအတွက်
 ကိုမြတ်သစ်လွင်ကို အားလည်းနာတယ်၊ တောင်းလည်း
 တောင်းပန်တယ်၊ အခုလိုပြန်ပြီး ညှိနှိုင်းပေးတာကိုလည်း
 ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ တင့်ရှင်း ဆုံးဖြတ်ပြီးသွား

လို့ပါ။ ကိုမြတ်သစ်လွင်နဲ့ လက်ထပ်ဖို့ အစီအစဉ်မရှိတော့
 ပါဘူး။”

မြတ်သစ်လွင်က တင့်ရှင်းကို တစ်ခဏ စိုက်ကြည့်
 နေပါသည်။

“အချစ်သူရကောင်း ဖြစ်ချင်တဲ့ သဘောလား၊ အချစ်ရူး
 ရူးနေတာလို့ ပြောရမှာလား၊ လင်းရွှေရကို မင်း စိတ်မနာ
 ဘူးလား တင့်ရှင်း၊ မင်းကတော့ တကယ်ချစ်ရတာ၊ သူ
 ကတော့ စီမံအကွက်ချပြီး အငြိုးနဲ့ချဉ်းကပ်တာ၊ မင်း ရှုံး
 မနေဘူးလား။”

တင့်ရှင်းက မာန်မာနသံမပါဘဲ သူ့ကို တကယ်
 ကရုဏာသက်သလို မေးလိုက်တဲ့ မြတ်သစ်လွင်ကို အပြုံးကလေး
 နှင့် ကြည့်ရင်း ...

“ရှုံးပါစေ”

“အဲသလို မဟုတ်ရပါဘူးဗျာ” လို့ မချီတင်ကဲပြော
 နေတဲ့ သူ့မျက်နှာကို ခုချိန်ထိ မျက်စိထဲက ဓထွက်ဘဲ ယုံကြည်
 ချင်နေမိသေးတာဟာလည်း နောက်ထပ်အရှုံးတစ်မျိုးပါပဲ။

www.burmeseclassic.com

“စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းခြင်းကိုဖျက်သိမ်းကြောင်း ကြေညာခြင်း”
 ကျွန်တော် မောင်မြတ်သစ်လွင် (၁၂/ကမရ(နိုင်)
 -----)နှင့် ကျွန်မ မတင်ရှင်းသွင်(၁၂/မရက(နိုင်)-----)
 တို့သည် နှစ်ဦးနှစ်ဖက် စိတ်သဘောထားချင်း မတိုက်ဆိုင်ပါသော
 ကြောင့် (၁၂-၃-၂၀၀၉)နေ့တွင် နှစ်ဖက်သော ဆွေမျိုးများရှေ့
 မှောက်၌ စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းခွဲခြင်းကို ယနေ့ (၂၆-၈-၂၀၀၉)
 မှစ၍ နှစ်ဦးသဘောတူ ညှိနှိုင်းဖျက်သိမ်းလိုက်ပါသည်။

(စုံစမ်းမေးမြန်းခြင်းသည်ခံပါ)

မောင်မြတ်သစ်လွင်။

မတင်ရှင်းသွင်။

“သမီး ... အိုကေလား၊ နေကောင်းရဲ့လား။”

“နေကောင်းပါတယ် ဖေဖေရဲ့၊ ဖိုင်းနံပါ။”

“ဟား ဟား ... ဖေဖေက မနက်စောက်တည် ... ဆက်
မလိုပဲ သမီးရဲ့၊ သမီးမှ အိပ်ရာက နိုးပါ့မလားလို့”

“နိုးပါတယ် ဖေဖေ၊ ဒီမနက် ခုနစ်နာရီခွဲကတည်းက
 သမီး အိပ်ရာကထွက်လာ ဖေဖေရဲ့၊ သတင်းစာလာရင်
 ခပ်စောစောကြည့်ချင်လို့လေ၊ သမီးရဲ့စေ့စပ်ကြောင်းလမ်း
 ဖျက်သိမ်းခြင်းကြော်ငြာက တစ်ဖက်စောင်းနင်းဆန်ပြီး
 အမျက်ဒေါသပါနေတဲ့ ကြေညာချက်မျိုး မဖြစ်ချင်ဘူးလေ၊
 ဒါကြောင့် စာကို သေသေချာချာ စိပေးလိုက်တာ၊ အဲဒီ
 အတိုင်းမှ ဖြစ်ပါ့မလားလို့လေ၊ သတင်းစာ စောင့်ဖတ်တာ၊
 သမီးရေးပေးသလို အတိအကျပါပဲ၊ အဲဒါကြောင့် ကိုမြတ်
 သစ်လွင်ကိုတောင်မှ ဖုန်းလှမ်းဆက်ပြီး ကျေးဇူးတင်
 ကြောင်း ပြောလိုက်ရသေးတယ်”

“အင်း ... အင်း ... အေးအေးဆေးဆေးပဲပေါ့”

“မအေးဆေးဘူး ဖေဖေရေ၊ စုံစမ်းမေးမြန်းခြင်း သည်းခံပါ
 ဆိုနေမှ မနက်ကနေ အခုထိ ဖုန်းတွေတဝှမ်းလှည့်လာပြီး
 စုံစမ်းမေးမြန်းလိုက်ကြတာပဲ ... လူရင်းတွေတင်မကဘူး၊
 သူစိမ်းတွေတောင်ပါသေး၊ တစ်ခါမှ မသိဖူးဘဲ စာရေး
 ဆရာမ တင်ရှင်းသွင် ဆိုတာသိပြီး စိတ်မကောင်းလို့ဆိုပြီး
 ဖုန်းဆက်အားပေးတာမျိုးလည်း ရှိသေးရဲ့၊ စုံစမ်းမေးမြန်း
 ခြင်းကို သူတို့က သည်းမခံဘူး၊ သမီးပဲ သည်းခံနေရတယ်၊
 အဟင်း ဟင်း၊ ခုလော့ လိုင်းဖုန်း ဘေးချထားလိုက်ပြီ”

တင်ရှင်းထံမှ ရယ်သံမောသံလေးနှင့် စကားသံတက်
တ ကြွကြွလေးကြားမှ ဖေဖေ စိတ်အေးမည်ကိုသိ၍ ပိုမိုသာသာ

လေး ဟီးဟီးဟားဟားလုပ်၍ ခပ်ရွှင်ရွှင် ပြောရသော်လည်း တင့်ရှင်း ရင်ထဲ ခံစားရပါသည်။ မြတ်သစ်လွင်နဲ့ လမ်းခွဲရတဲ့ အတွက် ဝမ်းနည်းတာ မဟုတ်ပေမယ့် စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းပျက် ခဲ့ရတယ်ဆိုတဲ့ အဖြစ်အပျက်ကိုတော့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခံစားရသည်။

ဖျက်သိမ်းခြင်း ထည့်လိုက်မည်လို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးတော့ သာ ထည့်လိုက်ရပေမယ့် “တင့်ရှင်းသွင်” ဆိုရင် နာမည်ကြီး စာရေးဆရာမပါလားဆိုတာ လူတကာ တန်းသိကြမှာမို့ မျက်နှာ တော့ ပူမိပါသည်။ အခြေတစ်ရပ်ကို အဆင်မပြေမှုကြောင့် ဖျက် သိမ်းလိုက်ရတယ် ဆိုတာဟာ ဘာမှရှက်စရာမရှိဘူးလို့ ကိုယ့်ကိုယ် ကိုယ် အားပေးနေတဲ့ကြားကပင် တစ်မျိုးတော့ ခံစားရပါသည်။

“သမီး ညနေစာ တစ်ရက်လာစားဦးလေတဲ့၊ အန်တီက ပြောနေတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဖေဖေ”

“သမီး မိတ်ဆက်ပေးမယ်ဆိုတဲ့သူပါ ဖိတ်ခဲပေါ့ သမီး”

တင့်ရှင်း နှုတ်ဆိတ်သွားရပါသည်။ စေ့စပ်ကြောင်း လမ်းခြင်း ပျက်ရတာထက် ပိုခံစားနာကျင်ရတဲ့ ဝေဒနာ တင့်ရှင်း မှာ ရှိခဲ့ရတယ်ဆိုတာ ဖေဖေ မသံသေးပါ။

“ဖေဖေ ... ဒါပဲနော်၊ ဒီနေ့ (.....FM)မှာ ဖုန်းသွားပြော ရဦးမယ်”

“အေး ... အေး”

တင့်ရှင်းက ဖုန်းကိုပိတ်ပြီး ရေချိုးဖို့ပြင်သည်။

“တီ တီ တီ ... တီ တီ”

“ဟယ်လို”

“ဆရာမလား၊ သမီးတို့ (.....FM)ကပါ”

“ပြော ... သမီး”

“ဆရာမ ဒီနေ့ စတူဒီယိုလာဖို့ ဖုန်းပြောတာ အသံသွင်း ဖို့ အဆင်ပြေရဲ့လားလို့ပါ”

“အဆင်ပြေပါတယ်၊ အစ်မ လာဖြစ်ပါတယ် သမီး၊ စိတ် ချပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာမ၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

အင်း ... သူတို့လည်း သတင်းစာတွေပြီးကြလို့ပေါ့။ ကိုယ် ဘယ်လိုပဲ ခံစားချက် ရှိနေနေ အပတ်စဉ် Live လွှင့်နေ ရတဲ့ အစီအစဉ်တစ်ခုကို တာဝန်ယူထားပြီးမှတော့ တော်ရုံတန်ရုံ နှင့် မပျက်လိုပါ။ ခံစားချက်က ခံစားချက်၊ တာဝန်က တာဝန်။ ကိုယ်က ဒီလိုဖြေသိမ့်ထားပေမယ့် ကိုယ့်ကိုတော့ အိမ်က အစော ကအစ ခါတိုင်းထက် အရိပ်တကြည့်ကြည့် ဂရုစိုက်နေပါသည်။

သူ့ကိုသနားကရုဏာသက်နေပုံရတဲ့ အစော မျက် လုံးများအောက်မှ လွတ်အောင် စတူဒီယိုဆီ ခပ်စောစော ထွက် လာခဲ့ပါသည်။

လမ်းမှာ ဖုန်းမြည်လာပြန်သည်။ ဟဲန်းဒီဖုန်းကိုတော့ ပိတ်ထားဖို့ မသင့်လေရာ တင့်ရှင်းက သက်ပြင်းလေးတစ်ချက်နှင့် ဖုန်းကိုဖွင့်လိုက်ရင်း ...

www.burmeseclassic.com

“ဟယ်လို”

“မမ ... သီရိပါ”

တင့်ရှင်း နှုတ်ဆိတ်သွားရသည်။

“မမ ... သီရိကို စိတ်ဆိုးနေမယ် ထင်တယ်နော်”

“သီရိကို မမ စိတ်ဆိုးစရာအကြောင်း ဘာမှ မရှိပါဘူး”

“မမက စိတ်မဆိုးပေမယ့် ကိုဆိုးပေကတော့ အရမ်းစိတ်ဆိုးသွားတယ်။ သီရိအိမ်ကို ဖုန်းဆက်ပြီး သီရိဆီဆက်လို့ ရမယ့်ဖုန်းနံပါတ်တောင်းပြီးတော့ အခေါ်ရကားအထိကိုဖုန်းဆက်ရန်ထောင်တာ မမရေ၊ သူ ပိုက်ဆံတော့ အတော်ကုန်ကျသွားမယ်၊ အကြာကြီးပဲ။ သီရိကပဲ ဖြတ်သွားတဲ့ကိစ္စတစ်ခုကို မမကို အလကား လှမ်းအာချောင်ရပါ့မလားလို့ အော်ဟစ်တာ၊ ခေါင်းတွေတောင် မူးလာတယ်”

“သီရိကို သူက ဘာအော်စရာရှိလဲ၊ သီရိက အပြစ်မှမရှိဘဲ၊ အပြစ်ရှိတာက သူပဲဟာ၊ သီရိကို အခါပေးဦးပုည လုပ်ပြီး သူနဲ့ကွဲအောင် ခွဲတယ်ဆိုပြီး သူက အငြိုးထားပြီးတော့ တို့နဲ့ပတ်သက်တဲ့ ကောလဟာလတွေ လွှင့်ထုတ်၊ တို့ကိုလည်း ဟန်ဆောင်ပြီး ချဉ်းကပ်လာခဲ့တာ၊ မကောင်းတာ လုပ်တာက သူ”

“သူက မမကို ဟန်ဆောင်ချဉ်းကပ်ခဲ့တာ မဟုတ်ဘူးတဲ့၊ ကောလဟာလ ထွက်လာတာကတော့ သူ့အတွက်မခံချင်တဲ့ သူ့သူငယ်ချင်းတွေလက်ချက်၊ ရအောင်မတားမိတဲ့အတွက်

သူ အပြစ်ရှိတယ်တဲ့၊ မမကိုတော့ သူက တကယ်ကြီးပဲ အရမ်းချစ်တာတဲ့”

“ဒါ သူက သီရိကို လာပြောစရာလား ... ဟွန်း”

“သီရိသိရင် မမဆီ သတင်းပို့မှာပဲလို့ သူ သိလို့ပေါ့၊ မမကို စိတ်ခုနေခဲ့ပေမယ့် မမမျက်နှာလေးကို စ၊မြင်မြင်လိုက်ချင်းမှာပဲ သူ အရမ်းကိုချစ်တာတဲ့၊ အံ့ဩစရာပဲ မမရယ်၊ အဲဒီကိုဆိုးပေက ‘ချစ်’ဆိုတဲ့ စကားလုံးကို ပါးစပ်ကထွက်ဖို့ အသေရှက်တတ်တဲ့သူ၊ သီရိက ချစ်လား၊ ချစ်ရဲ့လားမေးတာတောင် ရေငုံနှုတ်ပိတ်ကြီး မဖြေတဲ့နေတဲ့သူ သိလား။ ဒီလိုဟာကြီးက မမကိုအသက်လောက်ချစ်တာ၊ တစ်သက်မှာ တစ်ယောက်ချစ်တာ၊ သေလုမတတ်ချစ်တာနဲ့ ပြောနေလိုက်တာ၊ ကြားရင်း ကြားရင်း အရမ်းတောင် မနာလိုလာတယ်၊ မုန်းလိုက်တာ၊ ခုမှ အသက်ရှူမှားမတတ် တံတွေးသီးမတတ် ပြောတတ်လိုက်တာ၊ အရင်ကတော့ မပြောဘူး”

တင့်ရှင်းသည် သီရိပြောပုံကို လှစ်ခနဲတောင် ပြုံးမိသွားရပါသည်။ ကြည့်စမ်း။ အဖြစ်များ ဆန်းကြယ်ပုံက။ ဒီလူဟာ ကိုယ့်ကို တကယ်အရမ်းချစ်ပါတယ် ဆိုတာကို ဒီလူရဲ့ ရည်းစားဟောင်းက ကိုယ့်ကိုပြောပြနေတာ။ ရင်ထဲ နွေးမြလိုက်ရန် လာကာ ပါးပြင်လေးတွေမှာ ကြက်သီးမွှေးညင်းထ၊ လာမိပါသည်။

“အမယ် ... သူကလေ သီရိကိုကျတော့ မင်းကို ဟောင်းပန်တယ်တဲ့၊ မင်းကို ငါ တကယ်မချစ်ဘူးတဲ့၊ ဖော်လို

လုပ်မိတာတဲ့လေ ဟွန်း၊ သီရိကလည်း ပြောလိုက်ပါတယ်။ ရှင့်ကိုလည်း ကျုပ် စိတ်ကူးယဉ်တာလို့၊ တကယ်မချစ်ပါဘူးလို့၊ အဲဒီတော့ ကြေရောပေ။ ဒါပေမဲ့ မမရယ်၊ မမက ကျတော့ကောဟင် ! မမနဲ့ စေ့စပ်ထားတဲ့သူက အရမ်းလည်း ချမ်းသာ၊ ရုပ်လည်းရှိ၊ ဘာမှအပြစ်ပြောစရာလည်း မရှိဘဲနဲ့ အဲဒီ ကိုဆိုးပေကြီးကိုများ ကိုယ့်လက်ရှိ ချစ်သူကိုပစ်ပြီးတော့ ဘယ်လိုဖြစ်လို့ ...”

“ရွေးချယ်မှုတွေဟာ မှားတတ်ကြတာပဲ မဟုတ်လား သီရိ၊ သူက သီရိကို ဖော်လိုလေးလုပ်ပြီး ချစ်တယ်ထင်တယ်၊ သီရိက သူ့ကို စိတ်ကူးယဉ်ပြီး ချစ်တယ်ထင်တယ်၊ မမကလည်း ဟိုလူတစ်ယောက်ကို အကြိုက်ကို အချစ်ထင်ပြီး လက်ခံခဲ့တာပဲ၊ အချစ်ကို တကယ်ခံစားလိုက်ရတော့ ဟိုဟာက အချစ်မဟုတ်ပါလား ဆိုတာ သဘောပေါက်သွားတယ်ပေါ့၊ ဒါပါပဲ ညီမရယ်”

“မမ ကိုဆိုးပေကို တကယ်ချစ်တယ်ပေါ့နော်”

“သီရိရေ ... ဖုန်းပိတ်တော့မယ်၊ မမ စတုဒီယိုရောက်လာပြီ၊ ခဏနေရင် အသံသွင်းရတော့မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ သီရိ နောက်မှ ထပ်ဆက်လိုက်မယ် မမ”

ဘယ်လိုပင်ဖြစ်စေ သီရိထံက တစ်ဆင့်ကြားလိုက်ရတဲ့ စကားတွေက တင့်ရှင်းရဲ့နှလုံးသားကို ပူနွေးစေကာ လူကို ရင်ခုန်တက်ကြွစေပါသည်။ ဒီနေ့အဖို့ ဖုန်းစကားပြောရတာတောင်

နှုတ်သွက် အာသွက် ဖြစ်နေသလားလို့ ကိုကလေးကိုယ် ထင်မိသည်။ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက်နဲ့ အဖေ အဖြေပြောလာရင်း ငါးယောက်မြောက် နောက်ဆုံးတစ်ယောက်အလှည့် ကျလာပါသည်။

“ကလင် ... ကလင် ... ကလင်”

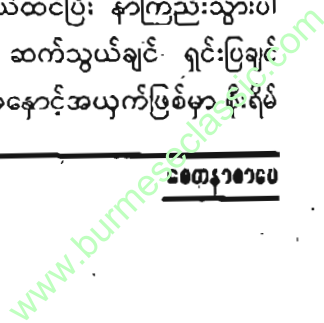
“ဟယ်လို ... လေလှိုင်းမှာ ဖြေခိုင်းပါ အစီအစဉ်က တင့်ရှင်းသွင် ဖြေနေပါတယ်”

“ဟယ်လို ... ဆရာမ”

“ဟင်”

တင့်ရှင်းသည် တစ်ကိုယ်လုံး အေးစက်ကြက်သီးထသွားကာ ရင်တွေ တဒုန်းဒုန်း ခုန်လာတဲ့အထိ စိတ်တွေလှုပ်ရှားသွားရပါသည်။ ဆရာမလို့ ခေါ်လိုက်ပေမယ့် အသံလေ ... အသံ။ သူ့ရဲ့အသံခပ်သြသြကို တင့်ရှင်းရဲ့နားတို့က မမှတ်မိနိုင်စရာလား။

“ဆရာမ ကျွန်တော်ကလေး စေ့စပ်ထားတဲ့သူရှိတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို မမျှော်လင့်ဘဲ ချစ်ခဲ့မိပါတယ်၊ သူလည်း ကျွန်တော့်ကို ချစ်တယ်လို့ ကျွန်တော် ထင်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်အပေါ် သူ အထင်လွဲစရာတစ်ခု ပေါ်လာပြီး သူ့ကို လှည့်စားတယ်ထင်ပြီး နာကြည်းသွားပါတယ်၊ ကျွန်တော် သူ့ကို ဆက်သွယ်ချင် ရှင်းပြချင် တောင်းပန်ချင်ပေမယ့် သူ အနှောင့်အယှက်ဖြစ်မှာ ဖိုးရိမ်

ပြီး ငြိမ်ငြိမ်းနဲ့ နေနေခဲ့တာပါ။ ခုတော့ သူ့ရဲ့စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းခွေင်းက ပျက်သွားပါတယ်”

တင့်ရှင်းသည် မျက်ရည်လေးလည်ကာ ပါးစပ်ကို လက်ဝါးနှင့်အုပ်ပိတ်၍ ငိုငိုပြီး နားထောင်နေမိပါသည်။

“အဲ ... အဲဒါ ကျွန်တော် အခု သူ့ကို နောက်တစ်ခေါက် ထပ်ပြီး ချစ်ရေးဆိုလို့ ဖြစ်မလားဆိုတာရယ်၊ သူကကော လက်ခံပါ့မလား ဆိုတာရယ် ဆရာမ ဘယ်လိုထင်လဲ သိချင်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

လင်းရွှေရ အသံကလည်း ခံစားချက်တို့နှင့် တူနဲ့လှုပ်သွေ့အက်နေပါသည်။ တင့်ရှင်းသည် သူ့အမေးဆုံးသော်လည်း ဝမ်းပန်းတနည်း ငိုငိုနေမိ၍ ရှေ့ဘက် အသံဖမ်းခန်းမှ အင်ဂျင်နီယာက လက်ဟန်ခြေဟန်နှင့် သတိပေးတော့မှပင် သတိဝင်လှုပ်ရှားလာသည်။

“ပထမဆုံး အချက်ကတော့ ရှင်ဘက်ကို ရှင် အရင်ဆုံး ဆော့ချာပါစေ၊ ဟန်ဆောင်တယ် လှည့်စားဟယ်လို့ သူက ထင်တာကလည်း ထင်စရာအကြောင်းရှိလို့ ဖြစ်မှာပေါ့!”

တင့်ရှင်း အသံလေးကလည်း ဝမ်းနည်းလှိုက်လှဲနေပါသည်။

“ဆရာမ ... သူ့ကို ကျွန်တော် သိပ်ချစ်ပါတယ်၊ ဟန်ဆောင်ခဲ့တာ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ ရင်နဲ့မဆန့်ဆောင် အစစ်အမှန် ချစ်ခဲ့တာပါ။ ကျွန်တော့်ကို အဖြေပေးပါဦး ဆရာမ”

“ဟိုလေ ... ရှင်စကားထဲမှာကိုက သူကလည်း ရှင်ကိုချစ်တယ်လို့ ရှင်ထင်တယ်ဆို”

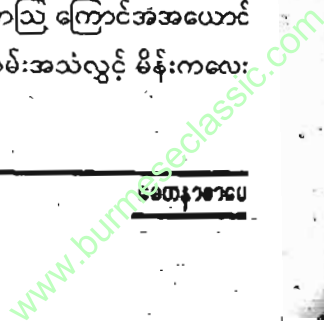
“ကျွန်တော် ဆော့ချာချင်လို့ပါ။ ကျွန်တော် အငြင်းခံရမှာကိုလည်း ကြောက်လို့၊ မခံစားနိုင်လို့ပါ။ သူကသာ စိတ်ဆိုးပြေတယ်ဆိုရင် အခု ကျွန်တော်က သူ့ရှိနေတဲ့အဆောက်အအုံရဲ့အပြင်နားမှာတင် ရှိနေပါတယ်၊ ချက်ချင်း သူ့အနားဝင်သွားလိုက်မှာပါ”

“ဟင် ... ဘယ် ...”

တင့်ရှင်းက မျက်လုံးဝိုင်းလေးနှင့် ခြံထဲကိုမြင်ရတဲ့ မှန်ချပ်မှ အပြင်ဘက်ကို ဟိုဟိုဒီဒီ လှမ်းကြည့်မိပါသည်။ ကားပါကင်နေရာမှာ ကားရပ်ပြီး ကားကိုမှီကာ ဖုန်းပြောနေတဲ့ လင်းရွှေရရဲ့မျက်နှာက တိုးလျှိုးညှိုးငယ်ခြင်းနှင့် တင့်ရှင်းထံ ကြည့်နေပါသည်။

“တင့်ရှင်း”

ဆွတ်ပျံ့တိုးနှင့်တဲ့ သူ့ရဲ့ခေါ်သံ၊ တင့်ရှင်းရဲ့မျက်နှာ၊ မှန်ချပ်အပြင်ဘက်တို့ကို အားလုံး တွေ့နေရတဲ့ အင်ဂျင်နီယာက ဆံပင်တွေ ကုတ်ဖွကာ တယ်လီဖုန်းမှ အသံဖမ်းယူမှုကို ဖြတ်တောက်လိုက်ပါသည်။ သူ့လိုပဲ တအံ့တဩ ကြောင်အအယောင် နုနုလေးဖြစ်နေတဲ့ “.....FM” က ဝန်ထမ်းအသံလွှင့် မိန်းကလေးက ကမန်းကတန်းပင် ...

“ဟုတ်ကဲ့ပါ သောတရှင်များရှင်၊ အချိန်စေသွားတဲ့အတွက် တစ်ဝက်တစ်ပျက်နဲ့ ရပ်ဆိုင်းလိုက်ရတာ ခွင့်လွှတ်ပါရှင်။ ပရိသတ်များ နောက်တစ်ကြိမ်မှပဲ ထပ်မံဖုန်းခေါ်လိုက်ပါဦးလို့ ပန်ကြားလိုက်ပါတယ်။

ကျွန်မတို့ရဲ့ “.....FM” ရေဒီယိုလိုင်းမှ ... ..”

တင့်ရှင်းက Head phone ကို ဖြည်းညင်းစွာဖြုတ်၍ စားပွဲပေါ်ချကာ ထိုင်ရာမှ ထ,လိုက်ပါသည်။ မှန်ချပ်အပြင်ဘက်မှ လင်းရွှေရကလည်း ဖုန်းကိုပိတ်ပြီး တင့်ရှင်း ရိုရာဆီ တည့်တည့်ကြီး ရပ်ကြည့်ဇေးမောလျက်၊ တင့်ရှင်းကလည်း လင်းရွှေရထံ မျက်တောင်မခတ် လှမ်းကြည့်လျက် ...။

ဘဝမှာ ရင်ဆိုင်ကြရတဲ့ ရွေးချယ်မှုအမျိုးမျိုးတို့ကို ကိုယ့်အဓိပ္ပာယ် သတ်မှတ်ချက်နဲ့ကိုယ် ကိုယ့်တန်ဖိုးထားရာနှင့် ကိုယ် တိုင်းတာသုံးသပ် ဆုံးဖြတ်ကြတဲ့အခါ ကိုယ့်ရဲ့အဖြေကို ကိုယ့်ဘဝတစ်လျှောက်လုံး နှစ်သိမ့်ကျေနပ်နိုင်ဖို့သာ အရေးအကြီးဆုံး မဟုတ်လား။

လမ်းမိမိ

